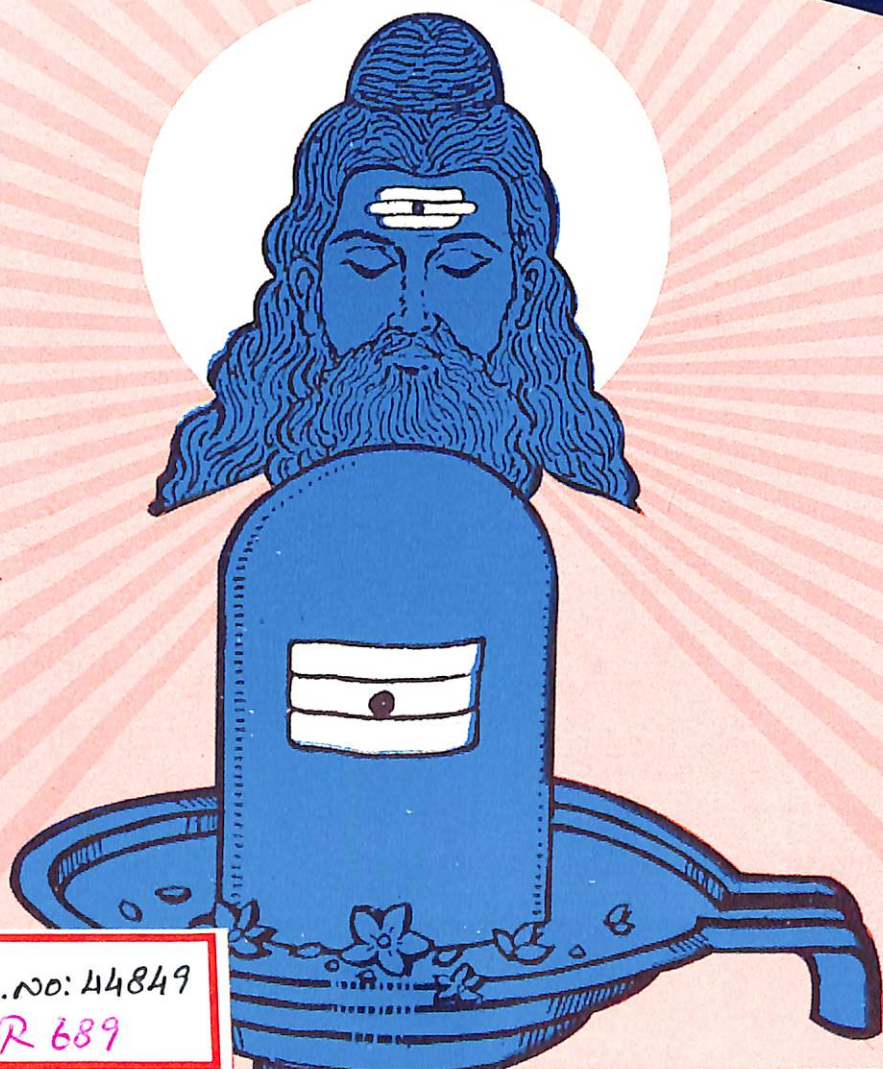

ஐராமதேவர் சிவயோகம்

Acc.no: 44849

R 689

அகஸ்தியர் மனோன்மணியாள் புகை - கற்பதீட்சை-100

தாமரை நூலகம், சென்னை - 26

இராமதேவர் சிவயோகம்-200
 அகஸ்தியர் மனோன்மணியாள்
 நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி
 41; கற்பதீட்சை 100

பதிப்பாளியர்
 ஆர்.சி. மோகன்

தாமரை நூலகம்
 7, என். ஜி. ஓ. காலனி 3வது தெரு
 வடபழனி, சென்னை - 600 026
 தொலைபேசி எண் - 044 - 23620249

தாமரை வெளியீடு எண்	: 80
முதல் பதிப்பு	: நவம்பர் 1997
இரண்டாம் பதிப்பு	: செப்டம்பர் 2012
மூன்றாம் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட் 2017

நூலைப்பற்றி

நூலின் பெயர்	: இராமதேவர் சிவயோகம்; அகஸ்தியர் மனோன்மணியாள் நாற்பத்து முக்- கோண பூஜாவிதி 41 கற்பதீட்சை 100.
பதிப்பாசிரியர்	: ஆர். சி. மோகன்
வெளியிட்டோர்	: தாமரை நூலகம் 7, என். ஜி. ஓ. காலனி வடபழனி, சென்னை - 26.
பதிப்பு ஆண்டு	: ஆகஸ்ட் 2017
உரிமை	: பதிப்பகத்திற்கு
நூல் வடிவம்	: டெமி
அச்சத்தாள்	: 16 கி. வெள்ளைத்தாள்
எழுத்துக்கள்	: 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: 92 + 8
பிரதிகள்	: 1200
நூல் விலை	: ரூ. 35
அச்சிட்டோர்	: கிரியேட்டிவ் ஆப்செட் நாங்கம்பாக்கம், சென்னை -34

நன்றி

இராமதேவர் சிவயோகம் என்ற அரிய நூலினை அச்சிடக் கொடுத்து உதவிய தமிழக அரசின் சித்த மருத்துவ ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினரும் மருத்துவ மேதையுமான டாக்டர். தாராபுரம் எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி M.A., R.I.M.P., அவர்களுக்கு உளங்கனிந்த நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எஸ்.பி. ராமச்சந்திரன்
பதிப்பாசிரியர்.

பதிப்புரை

இராமதேவர் சிவயோகம் என்ற நூல் சிறிது ஆயினும் அதன் மகிமை மெத்தப் பெரிது. இந்த நூலின் பழைய பிரதி ஒன்றை இரவல் பெறுவதற்காக யோகியின் நிலையில் உள்ள மருத்துவ மேதை ஒருவர் தமது நண்பர் வீட்டில் மணிக்கணக்காகக் காத்திருந்தார் என்பதை அறிந்தபோது நான் வியப்படைந்தேன். உடனே இந்த நூலை வெளியிட்டு விட வேண்டுமென முடிவு செய்தேன்.

சித்தர்களின் நூல்களில் பலவற்றிலும் ஒரே கருத்து சொல்லப்பட்டிருப்பது போல் தோன்றிய போதிலும் - அனுபவத்திலும் சாதனையிலும் அவற்றைப் பயன் படுத்திப் பார்க்கும் போது மிக நுட்பமான விஷயங்களில் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருப்பதை அறியலாம்.

ஒரிடத்தில் மறைத்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பது வேறிடத்தில் வெளிப்படையாகத் திறந்து கிடக்கும். ஒரு நூலில் காணப்படும் முறை மற்றொரு நூலில் காணப்படுவதற்கு முற்றிலும் மாறு பட்டுள்ளதாகக் காணப்பட்ட போதிலும் பயன்படுத்தத் தொடங்கும்போது இரண்டும் ஒரே இடத்தில் வந்து முடிவனவாயிருக்கும். ஒரு நுட்பமான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ளப் பல சித்தர்களின் நூல்களிலிருந்து பல தகவல்களைத் தொகுத்துச் சேகரிக்க வேண்டிய தாயிருக்கும்.

சில சமயங்களில் ஒரே பாடலை ஒருமுறை படிக்கும் போது உணரும் பொருள், மறுமுறை படிக்கும்போது மேலும் ஆழமாகவும் தெளிவாகவும் இருப்பதையும் காணலாம். மருத்துவத்தில் மேலெழுந்த வாரியாகப் படித்துவிட்டு மருந்துகளைத் தயாரிப்பது பயனற்றுப்போவதன் காரணம் அது தான். அதனால்தான் முதிர்ந்த அனுபவசாலிகளிடம் பல ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து நுட்பமாகக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர். புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு மருந்து செய்யத் தொடங்கி விடுபவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும்.

ஒரே மருந்து - தயாரிப்பவர்களின் திறமை தகுதி அனுபவம் முதலானவற்றைப் பொறுத்து வீரியம் மிக்கதாகவோ குறைந்ததாகவோ அமைந்து விடுவதன் காரணமும் இதுதான். பஸ்ப செந்தூரங்கள்

பலன்தருவது தயாரிப்பவர்களின் பக்குவத்தைப் பொறுத்ததே என்பது சித்த மருத்துவத்தைப் பொறுத்தவரை நூற்றுக்கு நூறு உண்மையாகும்.

இன்னொரு மிக முக்கியமான விஷயம். சித்த மருத்துவ நூல்களில் உள்ள சொற்களைப் படித்துவிட்டு எந்தச் சரக்கையும் இதுதான் என்று நிதானம் செய்து கொள்ள முடியாது. அண்டம் பிண்டம் ஆறுமாதக்கரு என்பன போன்ற சொற்கள் எல்லாம் பரிபாஷைச் சொற்களாம்.

சித்தர்கள் மறைப்புச் சொற்களைப்பயன் படுத்திய காரணம் - அவர்கள் கூறியுள்ள அரியவையும் பெரியவையுமான விஷயங்கள் அற்பர்களின் கைகளில் அகப்பட்டுத் தகாத வழிகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுவிடக் கூடாதே என்பதால் தான்.

நல்லவர்களும் மேலான பண்புடையவர்களுமான சிறந்த ஆசிரியர்களை அணுகி அவர்கள் மூலம் உண்மைப்பொருளை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். குளத்தில் உள்ள பாசம் போன்ற பரிபாஷைச் சொற்களின் மெய்ப்பொருள் அறியாமல் செயலில் இறங்குபவர்கள் பாசத்தில் சிக்கியவன் போல் மாண்டு அழியா நரகத்தில் வீழ்வார்கள் என்பதையும் உணர வேண்டும்.

இராமதேவர் சிவயோகத்திலும் சில அரிய மருந்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

அகஸ்தியர் மனோன்மணியாள் நாற்பத்து முக்கோண பூஜை 41. - அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100. முதலிய நூல்களைப் பற்றிப் பேச நம்மால் இயலாது. சித்தர்களாலேயே முடியும்.

இறையருள் கூட்டி வைத்ததால் இந்த நூல்களை வெளியிடுங் பணியை மேற்கொண்டு அளவு கடந்த மனநிறைவு பெற்று வருவதால் எல்லோரும் இப்பயனை அடைய வேண்டும் என்ற தணிக்க முடியாத ஆவலாலேயே இவ்வளவும் கூறினோம்.

எஸ்.பி. ராமச்சந்திரன்,
பதிப்பாசிரியர்.

பொருளடக்கம்

I. சிவயோகம் 200.

1. குருவணக்கம்	1
2. வாசிமார்க்க நிலை	"
3. பூசை விதி சக்கரம்	3
4. பூசை செய்யு மார்க்கம்	"
5. பூசையில் கூடும் பெயர்கள்	5
6. மானத வாலை பூசை	6
7. வாரணி குணம்	8
8. மூலிகைக் குணம்	9
9. மந்திரத்தின் குணம்	10
10. பூரணத்தின் குணம்	"
11. அண்டபிண்ட சமாதி வைப்பு மெழுகு	11
12. கட்டுக்கொடி கருவித்தை	12
13. வாகை களிம்பு	14
14. வேதை மார்க்கம்	15
15. சிவயோகப் பெருமை	"
16. சாஸ்திர விபரம்	16
17. தன்னைத் தானறிதல்	17
18. வேதைமார்க்கம் கூறுவது	18
19. வெள்ளி வித்தை	19
20. நிஷ்டை விபரம்	"
21. பிரம்ம நிஷ்டை	20
22. மாலின் நிஷ்டை	"
23. உருத்திர நிஷ்டை	21
24. மயேஸ்பர நிஷ்டை	"
25. சதாசிவ நிஷ்டை	"
26. மதியமுர்த லேகியம்	22

27. வல்லாரை கற்பம்	23
28. கடுக்காய் லேகியம்	24
29. தயிலம்	26
30. கல்லுப்புச் சுன்னம்	29
31. சுன்னத் தொந்தம்	30
32. லோகவாதி குணம்	"
33. புருவமைய நிதானம்	34
34. திலர்தம்	35
35. திலர்தமை	36
36. நந்தியுப்புக்குரு	37
37. செம்புகத்தி	38
38. லிங்ககுரு	39
39. நிஷ்டை முறை	40
40. சந்திர சூரியன்	"
41. இராப்பகல்	42
42. நாதவிந்து மெழுகு	"
43. லிங்கத்தார குரு	45
44. ஞானம்	46
45. பூரண லேகியம்	48
46. முப்புச்சுன்னம்	50
47. சத்தபற்பம்	51
48. பத்தியம்	52

II. இராமதேவர் மகாமகத்துவம் பொருந்திய

இராமானம் 6. 54

III. அகஸ்தியர்

(i). மனோன் மணியாள் நாற்பத்து முக்கோண

பூஜாவிதி 41. 56

(iii). அகஸ்தியர் கற்பதீட்சை 100.

1. காப்பு வெண்பா	67
2. தீட்சை நூல்	"
3. வாலை பூசை	68
4. மனோன்மணி யபிஷேகம்	69
5. கதம்பகஸ்தூரி பூசதல்	"
6. மனோன்மணிக்கு அலங்கிருதஞ் செய்தல்	"
7. வாலைக்குத் திலதமிடல்	"
8. நந்தியொளி காட்டுதல்	"
9. மனோன்மணிக்கு ஆபரணமிடுதல்	70
10. ஆசனவிதி	71
11. மனோன்மணியை கொலுவில் வைத்தல்	"
12. மனோன்மணியைப் பூசை செய்தல்	72
13. வாலைக்குத் தீபதூபங் கொடுத்தல்	"
14. வெண்சாரை கற்பம்	73
15. நல்லெண்ணை	75
16. சவுக்கார வைப்பு	76
17. நூலின் பெருமை	77
18. சீடர்கள் தெரிய வேண்டியது	78
19. பொய்க் குருக்கள்	"
20. தெட்சணாமூர்த்தி யென்றுபேர் கொடுத்தது	80
21. கனையெருமைப்பால் கற்பம்	81
22. காந்தமலைச் சித்தரைப்பார்க்கச் சொல்லுதல்	"
23. வியாக்கிரமரைத் தெரிசிக்கச் சொல்லுதல்	82
24. குகை காண்பித்தல்	"
25. மனோன்மணியைக் கண்டது	83
26. நூல் தொகுப்பு	85
27. கற்ப முறை	87
28. குளிகைசாரணை	91.

உ

கடவுள் துணை.

மகா மகத்துவம் பொருந்திய
இராமதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சீவயோகம் 200.

குருவணக்கம்.

மூலமெனு முதற்பொருளா முத்திநடு வணையில்
மூதண்ட மானதொரு பிரம்மத்துக் கப்பால்
ஞாலமெனுந் தவமுடைய சத்திபதி மேலே
நாதாந்தப் பெருவெளியி னடுவெளியின் கீழே
நீலமிகு நெருப்பாறு மயிர்ப்பாலத் தப்பால்
நிறைந்தபரி பூரணமாய் நிஷ்களம தாகிச்
சீலமிகுந் தவமுடையோ ரிருதயமே தானாய்ச்
சிறந்துநின்ற பரமகுரு சீர்பாதந் துணையே.

(1)

வாசிமார்க்க நிலை.

பாதமெனும் வாசிதனை யறியவேண்டி
பத்தியுடன் மனோன்மணியைக் கண்டுபோற்றி
வேதமெனும் பொருளறிய வேண்டுமென்று
வேண்டினேன் நாதாந்த வேதத்தாயும்
நீதமுடன் வா ராமதேவா வென்று
நிலைநிறுத்தி மதியமுர்தம் நினைவாயீந்தாள்
போதமிகு மதியமுர்தங் கொண்டபோது
புத்தியுடன் பூசைவிதி புகலென்றேனே.

(2)

இராமதேவர்

புகலென்ற போதில்மனோன் மணிதான்விந்து
பூரணமாய் மதியமுர்தம் புகட்டினாள்காண்
அகமென்ற வகமதுவு முத்தியாச்சு

அம்பரத்தின் றரிசனமும் அடுக்கலாச்சு
செகமென்ற சிவமயமுந் தெளியலாச்சு

தேவாதி தேவனென்ற பேருமாச்சு
சுகமென்ற பூசைவிதி தன்னாலந்தச்

சத்தமுள்ள சத்தியைநான் றொழுதேன்பாரே.

(3)

தொழுதமுறை யென்னவென்றாற் சத்திபூசைச்
சுருக்கமுடன் சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க்கேளு
பழுதொன்று மில்லாத அகாரதீட்சைப்

பத்திகொண்டு மண்டலமே செபித்தாயாகில்
அழுத்தமென்ற தேகமது சித்தியாச்சு

அரகரா ஆக்கையதற் கழிவோயில்லை
நெழுத்தமுள்ள சத்தியென்ற தேகந்தானும்

நிலைத்தபின்பு உயிர்சிவத்துக் குறுதிகேளே.

(4)

உறுதியென்ற சத்தியடா உகாரதீட்சை

உள்ளுணர்ந்து மண்டலமே செபித்தாயாகிற்
மறுதியென்ற வாசியதுக் குறுதியாச்சு

பாலகனே வாசியென்றா லுயிர்தானப்பா
கருதுகின்ற வுடலுயிர்தான் நிலைத்துதானால்

காரணமாய்ச் சித்துவெகு வாடலாகும்.
சுருதிபொரு ளானதொரு குருவைக்காணச்
சொல்லுகிறோம் பூசைவிதி நன்றாய்க்கானே.

(5)

காணுதற்கு மனமென்ற மகாரபீடங்

கருணையுள்ள வட்டமடா விந்துவிந்து
ஊனுதற்கு மகாரமென்ற விந்துதன்னை

உற்றுப்பா ரோங்காரக் கம்பமாகிப்
பேனுதற்குக் கம்பநுனி மேலேயையா

பேரண்ட மானதொரு வன்னிவன்னி

தோனுதற்கு வன்னியென்றா லாயிரத்தெண்மலர்க்குள்
தொடுகுறிபோ லமுர்தமதற் குள்ளேபாரே.

(6)

வாசி மார்க்கம் வகையுடன் அறிய விரும்பின் திருமூலர்ஞானம் என்பத்து
நான்கில் தெளிவாய்க் கூறியிருக்கிறது.

உள்ளான மதியமுர்தந் தன்னைமைந்தா
 ஒருபோது பணவிடைதா னுள்ளேகொண்டால்
 விள்ளான தேகமதற் கழிவோயில்லை
 வினையான முத்தேக முத்தியாச்சு
 கொள்ளாய்ஓம் மந்திரமுஞ் சித்தியாச்சு
 குருசுருதி முடிவுபொருள் காணலாச்சு
 தள்ளாத வஷ்டகர்மச் சித்தியாச்சு
 தாயான சத்தியுட பூசைகளே.

(7)

பூசைவிதி சக்கரம்.

கேளப்பா பூசைவிதிச் சக்கரஞ்சொல்வேன்
 கிருபையுள்ள சக்கரந்தான் விந்துவிந்து
 ஆளப்பா விந்துவென்ற வளையத்துள்ளே
 அருள்பெருகு மோங்காரம் அதனுட்போடு
 நாளப்பா ஓங்கார மதனுள்தானம்
 நடுவான சுழியதனை அதனுட்போடு
 தேளப்பா கொட்டுதல்போற் சக்கரமுமாச்சுச்
 சிவாயகுரு சக்கரத்துக் கின்னங்கேளே.

(8)

இன்னங்கேள் விந்துவென்ற வளையத்தின்மேல்
 இரவிமதி சுழினையென்ற வளையம்போடு
 வன்னமென்ற முதல்வளைய மிதழ்தானெட்டு
 மறுவளையம் பதினாறு மதின்மேலப்பா
 சொன்னதொரு முப்பத்தி ரண்டுபோடு
 துருவமுள்ள விதழன்பத் தாறுமாச்சு
 வின்னமில்லாக் கோட்டைநால் வாசலிட்டு
 விலாசமுள்ள தேவதையை விள்ளக்கேளே.

(9)

பூசைசெய்யு மார்க்கம்.

கேளப்பா மேல்வாசல் பிர்மபீசங்
 கெணிதமுள்ள கீழ்வாசல் மாலின்பீசம்
 வாளப்பா வடவாசல் ருத்திரபீசம்
 வளமான தென்வாசல் மயேசன்பீசம்

பூசாவிதி முதலிய விபரங்களைப் பூர்த்தியாய்ப் பார்க்க வேண்டுமானால்
 தெட்சணாமூர்த்தி பூஜாவிதி பத்தில் பார்க்கவும்.

இராமதேவர்

வேளப்பா சதாசிவன்போ லிருந்துகொண்டு
மேற்றிசையை நோக்கிச்சக் கரத்தைவைத்து
நாளப்பா தினம்பார்த்துப் பூசைசெய்ய
நல்லநாள் நினைத்தநாள் நன்மையாமே. (10)

நன்மையுடன் பூசைசெய்ய மைந்தாகேளு
நலமாகச் சுகாசனமா யிருந்துகொண்டு
உண்மையுடன் விபூதியையுந் தளமாய்ப்பூசி
உரிமையுள்ள மேருவைமுன் னிறுத்திக்கொண்டு,
தன்மையுடன் பலகாரம் ரசவர்க்கங்கள்
சந்தனதாம் பூலமுடன் தயவாய்வைத்து
செம்மையுடன் தானிருந்து தியானம்பண்ணிச்
சிவமான பாத்திரங்கை தன்னில்வேண்டே. (11)

வேண்டியதோர் பாத்திரங்க ளானந்தமுண்டு
விசையொடுங்கும் பாத்திரந்தா னார்தான்காண்பார்
ஆண்டவனா ரமுதெடுத்து வுண்டாரையா
அதிற்பிறகு சத்திமதி யமுர்தமுண்டாள்
தாண்டவத்திற் றில்லைநட மாடும்போது
சங்கரனார் நஞ்சமுதந் தானேகொண்டாற்
காண்டமென்ற கவண்டலந்தான் கபாலபீடங்
கயிலாச மேருவென்ற பீடந்தானே. (12)

தானென்றபீடமென்றுங் கபாலமென்றுஞ்
சங்கையுள்ள சத்தியென்றும் பாத்திரமென்றும்
மானென்ற மந்திரத்தின் பீடமென்றும்
மகாசுத்தி யானபாத்தி ரந்தானென்றும்
தேனென்ற பாத்திரத்தின் பெருமைசொல்லச்
சிவனாலு முடியாது தேவிசுத்தி
கோனென்ற குருவருளால் சொல்லக்கேளு
கொடிமுடியாந் தங்கமென்ற பாத்திரந்தானே. (13)

பாத்திரத்தைத் தானறிந்து பத்தியாகப்
பத்திகொண்டு யிடக்கரத்தில் வலக்கரத்தாற்பற்றி
நேத்திரத்தின் பாகம்தாய்க் கடத்தைவாங்கி
நேர்மையுடன் தான்துலக்கி யம்மதுவைப்பூரிக்

கணநாதர் ஞானோபதேசம் பதினாறில், சுழி முனையின் சூட்சுமங்களைச்
சுருக்கமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. கண்டு அறியவும்.

கோத்திரத்தின் குருவருளால் சிவ்வெனவேவாங்கிக்
 குருவான பதிநோக்கி அம்மெனவேபூசி
 மாத்திரைதான் மயங்காமல் ரேசகபூரகமாய்
 மனதறிவாற் கும்பகத்தில் வாசிதனைப்பூட்டே. (14)

வாசிதனைப் பூட்டிமாத் திரையொன்றதின்மேல்
 மார்க்கமுடன் கறிவர்க்க வகையருந்தி
 நேசமுடன் தூபமேற் நீபம்வைத்து
 நினைவாய்த்து பஞ்சாத்தி னுட்செலுத்திப்
 பாசமுடன் பதியறிந்தப் பதியில்நின்றாற்
 பரமகுரு தீபவொளி பளீரெனவேதோன்றும்
 நாசிமுனை மீதில்குரு நாதனடிவாமும்
 நாதாந்தப் பேரொளியி னன்மைபோலாமே. (15)

ஆமப்பா சிவாயகுரு சக்கரத்தைமைந்தா
 ஆருக்குஞ் சொல்லாதே யையாவையா
 வாம்ப்பால் மதியமுர்த மறிந்தோர்க்கீவாய்
 மதியறியார்க் கீந்ததினால் வளமாங்கேது
 தாம்ப்பா தன்னுடலைத் தானேகண்டு
 தன்மையுடன் சிவாயகுரு சக்கரத்தைவைத்து
 நாம்ப்பா மொழியதனை நிறுத்திப்பூசை
 நன்றாகப் பூசிக்க நன்மைபெறலாமே. (16)

பூசையில்லும் பெயர்கள்..

நன்மையுள்ள பூசையிலே மைந்தாமைந்தா
 நானீயு மல்லாது வேறேவேண்டாம்
 உண்மையுள்ள பெரியோர்கள் வந்தாற்சேரு
 வுலகமதிற் பலகூட்ட மாகாவாகா
 தன்மையுள்ள சற்குருவின் பாதந்தன்னைத்
 தாரணியி லறியாதார் கோடாகோடி
 வண்மைபெறச் சாஸ்திரத்தைப் பாடம்பண்ணி
 வசனிப்பார் தெரிந்தவர்போல் மைந்தாபாரே. (17)

சுப்பிரமணியர் ஞானம் இருபத்தைந்தில், மேலான திரிமூர்த்திகளின் செயலை
 இன்னதென நன்கு விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறது.

இராமதேவர்

பாரப்பா பயனறியார் கோடாகோடிப்
 பலநூலும் பார்த்துமதி யறியார்கோடி
 நேரப்பா நிலையறிந்து நில்லார்கோடி
 திட்டூர மானமன முடையோர்கோடி
 வீரப்பா கொண்டுமன தறியார்கோடி
 வேசையின்மே லாசைகொண்ட வீணர்கோடி
 காரப்பா லகிரிகொண்டு லகிரிதனையறியார்
 காசினியில் மெத்தவுண்டு கண்டுதேறே. (18)

தேறாத சித்தரிடம் பேசவேண்டாம்
 ஜெபதபங்க ளறியாரைச் சேர்க்கவேண்டாம்
 கூறாத சொற்களைத்தான் கூவிக்கூவிக்க
 குணமறியான் மணமறியான் குருட்டுமாடு
 பேராசை தான்பிடித்துப் பேய்போலோடிப்
 பேய்க்கூற்றாய்த் திரிவாரை யடுக்கவேண்டாம்
 ஆறான தில்லறமே சத்தியென்று
 அமர்ந்திருப்பான் கோடியினி லொருவன்றானே. (19)

ஒருவனடா கோடியிலே ஒருவனுண்டு
 உலகத்தோ டொற்றுமன தறிவாய்நிற்பான்
 சிறுவனடா வறுமையிலே சென்றேநிற்பான்
 சித்துமிகுத் துடையவன்றா னவனேயாகுங்
 குருமொழியை மறவாதான் குருவேயாகுங்
 குண்டலியி னந்தியொலி கூறுவான்பார்
 திருவிருந்தப்பதியறிந்து வாலையூசை
 செவ்வையாய்ச் செய்தவனே சித்தனாமே. (20)

மானத வாலையூசை.

சித்தமென்ற பெரியோர்கள் பூசைமார்க்கம்
 செப்பினார் வெகுசோலி யாகமைந்தா
 பத்திகொண்டு பூசைவிதி நன்றாய்ச்சொன்னேன்
 பக்குவத்தைச் சித்தர்கள்தா னறிந்துக்கொண்டு
 சுத்தமுடன் சூட்சமதாய் வாலையூசைச்
 சொன்னவன்றான் தேவனடா வென்றுபேசிப்
 புத்தியுடன் கண்டவர்தா னடக்கம்பண்ணிப்
 பூரணமாங் குகைதனிலே வைத்திட்டாரே. (21)

தெட்சணாமூர்த்தி ஞானச்சுருக்கம் ஐந்தில், வாலையூஜா விதியையும் அதன் சித்தியையும் தெளிவுறக் கூறியிருக்கிறது.

வைத்திட்ட விதங்கண்டு நான்தான்சென்று
 மலைதோறுஞ் சித்தரிடங் கண்டுபேசிக்
 கைத்திட்ட மானதொரு வாலையுசைக்
 கருவான நூல்வாங்கி நல்லோர்க்கீயந்தேன்
 பொய்த்திட்ட மனதோர்க்கு யிந்நூல்கிட்டிப்
 பூரணமாய் நன்மனதாய் நிற்பானப்பா
 மெய்த்திட்ட மானதொரு ராமவாக்கியம்
 மேலான வாக்கியமென்று பணிந்திட்டாரே. (22)

பணிந்திட்ட மானதமா வாலையுசைப்
 பக்குவத்தைச் சொல்லுகிறேன் பண்புள்ளோர்க்குக்
 கனிந்திட்ட மனதான கனிவால்மைந்தா
 கருணையுள்ள பூரணத்தைக் கருத்திலேந்தி
 அணிந்திட்ட ரேசகத்தால் கும்பகத்தைப்பற்றி
 அப்பனே பூரணத்தைப் பூரிப்பூரி
 தணிந்திட்ட மூலமதில் வாசிகொண்டு
 தானிருத்தித் தீபவொளி தான்தானாமே. (23)

ஆமப்பா மானதமாம் பூசைதன்னை
 ஆர்செய்வார் சித்தாதி சித்தன்செய்வான்
 காமப்பால் மதமீறி நேசமுற்றக்
 கன்மிகள்தான் செய்தாக்கா லழிந்துபோவார்
 வாமப்பால் வாமத்தை மகிழார்தன்னை
 மகத்தான குருவென்றே மகிழ்ந்துநில்லு
 தாமப்பா, தன்தேகஞ் சுத்திபண்ணிச்
 சதாசிவன்மேல் சிந்தையதாய்த் தானேநில்லே. (24)

நில்லென்ற லகிரியிலே யனந்தமுண்டு
 நேர்மையுள்ள லகிரியடா நாதம்நாதம்
 சொல்லென்றால் வெளிதோன்றச் சொல்லலாகா
 சொல்லற்ற மவுனமதா யிருக்கவேண்டும்
 வில்லென்ற விசையுடைய மனத்தோர்க்கையா
 விளம்புகிறேன் ரகசியமாய் விளம்புகிறேன்யான்
 கள்ளென்ற லகிரியொன்று கஞ்சாவொன்று
 கனமான மந்திரமாஞ் சரக்கதொன்றே. (25)

சுப்பிரமணியர் சுத்த ஞானம் எட்டில், பூரண குண்டலி சத்தியின் சித்தி முதலிய
 விபரங்களைத் தெளிவாய்த் தெரியலாம்.

ஒன்றான பூரணமா மாதிவஸ்து
 ஒகோகோ விதுநாலும் பிர்மகற்பம்
 நன்றாக நாலினுட விபரங்கேளு
 நலமான வாரணிக்கிப் பெரிதிம்மூலி
 நின்றாடு மூலிகைக்குப் பெரிதாம்மந்திரம்
 நேர்மையுள்ள மந்திரத்துக் கதிகங்கேளு
 குன்றாத பூரணமா மாதியாதி
 குருவான வாதிவஸ்துக் கதிகங்கானே.

(26)

காணாத பூரணமாம் வஸ்துதன்னைக்
 காசினியி லாரறியப் போறாரையா
 பேணாம லுலுத்தோர் மாண்டுபோனார்
 பிலமான வஸ்துவடா யேகவிந்து
 தோணாத சத்தமடா தொனிக்கும்வஸ்து
 துருவமுள்ள மேருவடா வண்டவஸ்து
 பூணாத பொருளுடைய பூரணமாம்வஸ்து
 பூரணமாய் நின்றிலங்கும் பூரணமதாமே.

(27)

வாரணி குணம்.

தாமப்பா தாயினுட பருவஞ்சொன்னேன்
 தன்மையுடன் பூசிக்கக் காலங்கேளு
 நாமப்பா சொல்லுகிறோ முதயகாலம்
 நன்றாக வாரணியை யிறக்கிமைந்தா
 வாமப்பால் மதியான வமுர்தமென்று
 வணக்கமுடன் பாலதனை கையிற்கொண்டு
 காமப்பால் தனக்குமொரு சுத்திகேளு
 கனிவான முப்பழமு மிதற்காம்பாரே.

(28)

பாரப்பா பழமறிந்து பாலைக்கொள்ள
 பருவமுள்ள வாலைத்தாய் பாதங்காணும்
 நேரப்பா நின்றவளு மகனேயென்று
 நினைவாகச் சரிதைவழி நன்றாய்ச்சொல்வாள்
 காரப்பா சரிதைவழி நன்றாய்க்கார்த்தால்
 கனமான சாலோக பதவிகாணும்
 ஆரப்பா வறிவார்கள் சாலோகபதவி
 யரகரா வப்பதவி முத்தியாமே.

(29)

மேற்கூறிய விஷயங்களை வெகு விபரமாக போகமகாரிஷி சிவ யோக ஞானம் பன்னிரண்டில் கூறியிருக்கிறது. பார்த்தறிக.

முத்தியுள்ள வாரணியின் குணத்தைச்சொன்னேன்
 மூர்க்கமுடன் பூசிக்கக் காலஞ்சொன்னேன்
 சித்திபெற மூலியொடு தியானஞ்சொன்னேன்
 சிவசிவா முப்பதவித் திறமுஞ்சொன்னேன்
 புத்தியுள்ள நாதாக்கள் மறைப்புஞ்சொன்னேன்
 பூரணமாய் நின்றிலங்கும் வாசியொன்னேன்
 பத்திகொண்டு நின்றவர்க்குப் பலிக்குஞ்சித்தி
 பலியாது நினைவறியாப் பாவிமாரே. (30)

மாரான மூலிகையை வாங்கிமைந்தா
 வணக்கமுடன் விரைக்காயை பிதுக்கின்றாய்
 நேரான நேரமடா வுச்சிநேரம்
 நேர்மையுள்ள மூலிகையை வைத்துக்கொண்டு
 சீராக மதியமதிற் பூசைசெய்யச்
 சிறப்பாகச் சர்க்கரையைக் கலந்துகொண்டு
 சீராக மதியமதிற் பூசைசெய்யத்
 தேவியெனும் புவனைசதந் தீர்க்கமாமே. (31)

மூலிகைக் குணம்.

தீர்க்கமுள்ள புவனையவள் முன்னேநின்று
 செவ்வையுட னென்மகனே செப்பக்கேளு
 மார்க்கமுள்ள மூலிகைக்குக் கிரியைசுத்தி
 மகத்தான கிரிகையிலே மனதுதோய்ந்தால்
 ஆர்க்கும்நிக ரில்லாத வறிவேதங்கும்
 அந்தரியுஞ் சாமீப வருளைக்காட்டும்
 பார்க்கின்ற பலசமய நூலைப்பார்க்கப்
 பத்திகொண்டு நின்றறிவு பதியுந்தானே. (32)

தானென்ற மூலிகையின் விபரஞ்சொன்னேன்
 தாயான மனோன்மணிதன் தவத்தினாலே
 தேனென்ற மந்திரமா மமுர்தந்தன்னைத்
 தெவிட்டாத வழர்தமதைத் தெளிவாய்வாங்கிப்
 பானென்ற பாலமுர்தந் தனக்குமைந்தா
 பக்குவமாஞ் சுத்திதனைப் பகரக்கேளு
 கோனென்ற பாத்திரந்தான் சுத்திச்சுத்திக்
 குருவான பாத்திரத்தைக் கரத்தில்வேண்டே. (33)

போகமகாரிஷி ஞானசாரம்சம் நூறில், சகலவிஷயங்களையும் சரிவாக்
 கூறியிருப்பதா லதனைக் கண்ணூறில் நன்கு விளங்கும்.

மந்திரத்தின் குணம்

வேண்டியந்தப் பாத்திரத்தி லமுர்தம்விட்டு
 விபரமுடன் மாலையிலே பூசைபண்ணி
 ஆண்டவனார்பதி நோக்கித் தியானஞ்செய்து
 அருள்பெருகு வர்க்கவகை யமுதுகொண்டு
 பூண்டமன துறுதியினால் ரேசகமேசெய்து
 பூரணமாய்க் கும்பகத்திற் பூரணமாய்நின்றால்
 தாண்டவத்திற் சிவனைவென்ற திரிபுரைதான்வந்து
 தன்மையுள்ள கண்மணியென் றருள்செய்வாளே. (34)

அருளீய்ந் துயோகத்துக் கறிவுஞ்சொல்லி
 அருமையுடன் பூரணத்தி லறிவாய்நின்றால்
 திருவிருந்த பதியான சாரூபபதவி
 சிவசிவா சீக்கிரத்தில் சித்தியாகும்
 மருவிருந்த மவுனமடா மனோன்மணியின்வீடு .
 மார்க்கமுடன் பண்டுதவும் யோகஞ்செய்வார்
 குருவிருந்த பதிநோக்கித் தவமேசெய்தால்
 கூடுறுதி யாகுமடா குருவைக்காரே. (35)

பூரணத்தின் குணம்.

காரப்பா மந்திரத்தின் மகிமைசொன்னேன்
 காசினியி லிந்நூலைக் காட்டவேண்டாம்
 வீரப்பா செய்வோரை யடுக்கவேண்டாம்
 வேதாந்த மறியாரைச் சேர்க்கவேண்டாம்
 தேரப்பா மனந்தேறித் தெளிவாய்நில்லு
 தெளிவான பூரணத்தின் செய்கைகேளு
 ஆரப்பா யறிவார்கள் பூரணத்தின்செய்கை
 யரகரா குருவருளா லறிவிப்பேனே. (36)

சுப்பிரமணியர் தேவிஞான தரிசனம் பத்தில், மணிபூரண சித்தியும் அண்டம் பொருந்திநின்ற அமைப்பும் கூறியிருக்கிறது.

அண்டபிண்டசமாதி வைப்புமெழுது.

அறிவான பொருளாகு மண்டபிண்டம்
 அமைந்தகருப் பிண்டமதில் அண்டந்தன்னைக்
 குறியான தொடுகுறிபோல் அண்டம்வாங்கிக்
 கூர்மையுடன் மேலோட்டைச் சீவிப்போட்டுப்
 பரியான வண்டமென்ற யிளநீர்தன்னைப்
 பக்குவமாய்க் கண்திறந்து ரவிபீசஞ்செலுத்தி
 திருவான வெடியுப்பைப் பாண்டத்திட்டுத்
 தெவிட்டாத யண்டமதை யதன்மேல்வையே. (37)

வைத்துமே லுப்பிட்டு மேற்சட்டிமுடி
 மார்க்கமுடன் சிலைசுத்தி(மண்) பூசிமைந்தா
 கைத்திட்ட மாய்சமாதி தன்னில்வைப்பாய்க்
 கனமாக நீயிருக்கு மொடுக்கந்தன்னில்
 மெய்த்திட்ட மாகவேமண் டலமேசென்றால்
 மேன்மைபெறச் சமாதிதன்னை (விரும்பி) மிகத்திறந்து
 மைத்திட்ட மாகவே பானைதனிலண்ட
 மார்க்கமுட னண்டமதை மனதறிவால்வாங்கே. (38)

வாங்கியந்த வண்டத்தின் கருவைநீயு
 மசுத்தான பீங்கானில் விட்டுமைந்தா
 பாங்குபெற ரவிதனிலே வைத்துக்காரு
 பக்குவமாய்ப் பின்னுமதில் ரவிபீசஞ்சேரு
 தீங்கில்லாக் கரியுப்பு நாலிலொன்று
 செவ்வையுடன் பூரணத்திற் சேர்த்துநன்றாய்
 தாங்காத ரவிதனிலே காயப்போடு
 தன்மையுடன் காய்ந்துநன்றாய் மெழுகுமாமே. (39)

ஆமப்பா மெழுகெடுத்துப் பதனமாக
 அன்பாக மேருதனி லடக்கம்பண்ணி
 தாமப்பா யெவ்வேளை அவ்வேளைதன்னிற்
 தயவாக மனதறிவா லிருந்துகொண்டு
 நாமப்பா சொல்லுகிறோம் (மேருவை) முன்னிறுத்தி
 நன்மையுடன் மானதமாம் பூசைசெய்து
 காமப்பா லானபரி பூரணமேயென்று
 காயாதி கற்பமென்று துணிந்துபோற்றே. (40)

மேற்கூறிய விஷயங்களின் பூட்டுக்குத் திறவுகோல்போல் சுப்பிரமணியர் சுத்தஞானம் நூறில், தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இராமதேவர்

போற்றுவது பூரணமே யேகவஸ்து

பொருளான அருவுருவே யென்றுபோற்றி

நாற்றிசையு மெனையாண்டு கொள்ளவந்த

நாரணியே கவுமாரி நாதாந்தத்தில்

தேற்றியே மனந்தேற்றித் தெளிவாய்நீயுஞ்

சிந்தைமன தொன்றாக வெனையாட்கொண்டு

காத்தருள வேண்டுமென்று மைந்தாநீயுங்

கருணையுள்ள பூரணத்திற் பணவிடைதானெடுமே. (41)

எடுத்துஇடக்கை வைத்து வலக்கரத்தால்முடி

யேகபரி பூரணியே யென்றுபோற்றி.

அடுத்தமனைச் சுழிமுனையில் மனதைநாட்டி,

யன்பாக ரேசகபூரகமுஞ் செய்து

தொடுத்தமன தறிவாலே வாசிபூட்டித்

தொடுகுறிபோற் கும்பகத்தி லிருந்துதொண்டு

கொடுத்துவிடு நாலின்மேற் பூரணத்தைமைந்தா

கும்மெனவே வாய்முடி யிருந்துபாரே. (42)

பாரப்பா நீயிருந்து நாவுதனிலமுர்தம்

பாயுமடா அந்தமுர்தம் பசிதீரவுண்ணு

ஆரப்பா வுனக்கீடு சொல்லப்போறேன்

அரகரா தேவாதி தேவனாகும்

நேரப்பா குருவருளால் மனோன்மணிதான்வந்து

நிலைநிறுத்தி ஞானபதம் நன்றாய்ச்சொல்லி

பேரப்பா நீபெறவே பேர்தானென்று

பெருமையொடு சாயுச்சிய பதவியருள்வானே. (43)

கட்டுக்கொடி கருவித்தை.

வாளப்பர் சாயுச்சிய பதவிதனைமைந்தா

வரிசையுடன் நால்பதமும் நன்றாய்ச்சொன்னோம்

ஆளப்பா நால்பதமும் ஆண்டோர்யாரு

அருமையுள்ள சித்தரிலே கோடிக்கொன்று

மேலப்பா லோகமுடன் கீழுலகம்ரெண்டில்

விபரமுடன் வாழுமுயிர் பயிங்குட்கெல்லாம்

கேளப்பா செய்யாத வசியஞ்சொல்வேன்

கூற்புத்தில் மேற்கட்டுக் கொடியதனைவாங்கே. (44)

திருமூலர் ஞானோபதேசம் முப்பதில், ஞானோபதேசம் முதல் ஒவ்வொன்று
வெகு தெளிவாய்க் கூறியிருக்கிறது. கண்டுணர்க.

வாங்கியந்தக் கொடியதனை யுலரப்போட்டு
 மார்க்கமுடன் கருக்கிநின்றா யெடுத்துக்கொண்டு
 தீங்கில்லா வெடியுப்பு கற்ப்பூரஞ்சீனத்
 தெவிட்டாத யிந்துப்பு கரியுப்புங்கூட்டி
 பாங்குபெற அஞ்சுப்புந் தண்ணீர்விட்டுப்
 பக்குவமா யறைத்துருட்டி வட்டுப்பண்ணி
 ஆங்கதைகொண் டேயெருவிற் புடத்தைப்போடு
 அப்பனே தீய்ப்பிடித்துக் கருகுந்தானே. (45)

கருகிநின்ற கரிக்குநீ காய்க்கறியுங்கூட்டிக்
 கல்வமதில் பழச்சாற்றால் நன்றாயாட்ட
 உருகிநின்ற மெழுகதுபோல் மையுமாகும்
 உகமையில்லா மையதனைச் சிமிழில்வைத்து
 பெருகிநின்ற மையெடுத்துத் திலதம்போட்டுப்
 பேருலகிற் சென்றுவர மைந்தாமைந்தா
 தருகிநின்ற வுயிர்ப்பயிர்கள் வணக்கமாகித்
 தன்பதமே கெதியெனவே சார்வார்பாரே. (46)

பாரப்பா வசியமொன்று சொன்னேனிந்தப்
 பக்குவத்தை யொருவருக்கும் பகரவேண்டாம்
 தேரப்பா மனந்தேறி வசியம்பூண்டு
 செவ்வையொடு தவசிருப்பாய்ச் சிவனையென்று
 காரப்பா பெரியோரைத் தொண்டுபண்ணிக்
 காசினியில் நன்மையுள்ள நாட்டமாய்நில்
 பேரப்பா தேவாதி தேவனென்பார்
 பெருமையுள்ள வஞ்சனத்தின் வகையைக்கேளே. (47)

கேளப்பா வரிதாரக் கட்டிவாங்கிக்
 கிருபையுள்ள கல்லுப்புஞ் சருகுங்கூட்டி
 மாளப்பா கல்வமதி லாட்டிப்பில்லை
 மார்க்கமுடன் தான்பிடித்துக் காயப்போடு
 கேளப்பா வில்லாமற் புடத்தில் நன்றாய்க்
 கூர்மையுடன் கருக்கியதை யெடுத்துக் கொண்டு
 தேளப்பா யேரண்டத் தெண்ணெய்விட்டு
 தெளிவாக மத்திக்க மையாய்ப்போமே. (48)

இவ்விஷயங்களனைத்தும் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்கு தெட்சணாமூர்த்தி
 ஸ்திரம் எட்டில் சொல்லியிருக்கிறது.

மையான வஞ்சனத்துக் கிதுவேமூலம்
 மார்க்கமுட னஞ்சனா தேவிதன்னை
 மெய்யாக வவள்பதத்தைப் பணிந்துகொண்டு
 மேன்மைபெறச் சிமிள்தனிலே யடக்கம்பண்ணி
 கையாக மைச்சிமிளைத் திறந்துபாரு
 கண்கரித்து நீர்விழுந்து திறக்குங்கைதான்
 எய்யாத பாதாளந் துலைதானோடும்
 என்மகனே யிதில்நிதிகள் காணலாமே.

(49)

காணுவது வெகுநிதிகள் கண்டாயானால்
 கண்ணிமையாற் பாராதே கடக்கநில்லு
 பேணுவது யெந்தநிதி யென்றாயாகிற்
 பேரொளியாந் தீபவொளி பேணித்தேடு
 தோணுவது சொருபநிலை யதுதானப்பா
 சொருபமென்றா லாரறிவார் சோதிசோதி
 ஊணுவது வுடல்பொருளோ டாவிழுன்று
 முற்றுப்பார் வெட்டவெளி யாகுந்தானே.

(50)

தானென்ற சரிதைமுதல் ஞானவகைசொன்னோம்
 சமரசமாய்த் தேகவச்சிரக் காயஞ்சொன்னோம்
 கோனென்ற குருவருளால் தவமகிமைசொன்னோம்
 கூர்மையுள்ள தவமதுக்கு நிஷ்டைசொன்னோம்
 மானென்ற நிஷ்டைதனக் குறுதியான
 மகத்துவமாந் தரிசனத்தை வழுத்தக்கேளு
 தேனென்ற பிரிதீவா மதனோடொக்கத்
 தெவிட்டாத வழர்தமென்ற பூரமாமே.

(51)

வாகை களிம்பு.

பூரமுடன் லிங்கமென்ற தேய்வுசேரு
 புகழாக வாயுவென்ற நாகஞ்சேரு
 வாரவென்ற நாலுடனே மாயிநாத
 மார்க்கமுள்ள துருகடனே வுப்பங்கூட்டிப்
 பாரமென்று மனதிலெண்ணி யேழுங்கூட்டிப்
 பக்குவமாய்க் கல்வமதிற் பழச்சார்விட்டு
 காரமென்ற சாரமதை விட்டேயாட்டிக்
 களிம்பான பருவமதிற் சிமிழில்வையே.

(52)

அஞ்சனம் = மை

ஏரண்டத்தெண்ணெய் : விளக்கெண்ணெய்

வையப்பா சிமிழில்வைத்த களிம்புதன்னை
 மார்க்கமுடன் பணவிடைதா னெடுத்துக்கொண்டு
 வெய்யப்பா களஞ்சிவெள்ளித் தகட்டிற்பூசி
 விருப்பமுடனோட்டில்வைத்துச் சீலைசெய்து
 நையப்பா யெருவடக்கிப் புடத்தைப்போடு
 நன்றாகச் சற்குருவைத் தொழுதுநில்லு
 பையப்பா புடமாறி யெடுத்துப்பாரு
 பழுத்துமிகப் பதினாறு வயதாம்பாரே. (53)

வேதை மார்க்கம்.

பாரப்பா செம்பினிலே தடலிநல்ல
 பக்குவமாய்ப் புடம்போடப் பழுக்குமப்பா
 நீரப்பா குடவனைத்தான்க தடாய்த்தட்டி
 நேர்மையுள்ள மருந்ததனைக் தடவிக்காய்ச்ச
 ஆரப்பா அறிமுகங்கள் குடவன்மாற்று
 ஆறுவய தானதொரு பொன்றானாகுந்
 தேரப்பா மனந்தேறி யோகம்பாரு
 சிவசிவா சிவயோக முத்தியாமே. (54)

முத்தியுள்ள தவமகிமைக் குறுதியென்ன
 முதலான யோகமடா சிவயோகந்தான்
 பத்திகொண்டு பார்த்தவனே சித்தன்சித்தன்
 பரமசிவ யோகமதைப் பாரார்தானும்
 அத்தியென்ற தேகமது வழிந்துபோகும்
 அழிந்தாலு மோட்சநிலை யறியமாட்டான்
 சித்தமெந்தன் பாக்கியமென்று சிவயோகத்தைத்
 தேர்ந்தவனே சிவயோகி யாகுந்தானே. (55)

சிவயோகப்பெருமை.

தானேதான் சிவயோகஞ் செய்யவேண்டுந்
 தன்மையுள்ள பெரியோரைப் பணியவேண்டும்
 வீணேதானறிந்ததினா லேதுண்டப்பா
 வீண்பேச்சாய்த் திரிவாரை யடுக்கவேண்டாம்
 தூணேதான் துரும்பானால் துரும்புதூணாஞ்
 சொல்லுவார் பெரியோர்கள் பழமையாகும்
 பூணேநீ சிவயோகம் பூண்டால்தேகம்
 பொன்றும்பு போல்தேகம் புதுமையாமே. (56)

பூநீறு, பூரம், லிங்கம், நாகம், கந்தகம், துருசு, உப்பு, ஆக ஏழு சரக்குகள்.

இராமதேவர்

ஆமப்பா தேகத்துக் குறுதியென்ன
 அருளான காயாதி கற்பங்கற்பம்
 தாமப்பா காயாதி கற்பங்கொண்டால்
 தவமான தவப்பலந்தா னதுவேயாகும்
 போமப்பா வபமிருத்து யெங்கேபோச்சு
 புத்திகொண்ட பூரணத்தி லொடுங்கிப்போச்சு
 நாமப்பா வென்றபத மெங்கேபோச்சு
 நந்தியென்ற தீப்பிடித்து நசித்துப்போச்சே. (57)

போச்சப்பா நந்தியென்ற செந்தீப்பட்டுப்
 பேரறிந்து நரைதிரையும் பொடித்துப்போச்சு
 மூச்சப்பா வடங்கிநின்ற வண்டந்தன்னில்
 முனையான சுழிமுனைமேற் றீபந்தோன்றுங்
 காச்சப்பா வத்தீபந் தன்னிற்றேகங்
 காச்சினால் தேகமதில் கசடுபோகும்
 ஆச்சப்பா வக்கசடு வகன்றதானால்
 அம்பரத்தின் தரிசனத்தி லடுக்கலாமே. (58)

சாஸ்திர விபரம்.

அடுக்காக வாயிரத்தை யடுத்துப்பாரு
 வதின்பிறகு பலதிரட்டை யறிந்துபாரு
 முடுக்கான வினோதவகை நூறும்பாரு
 மூர்க்கமுள்ள வயித்தியத்தை முழுதும்பாரு
 ஒடுக்கமுள்ள பலபாஷை யறுதிபாரு
 வுண்மையுள்ள சோதியமாம் பத்தும்பாரு
 திடுக்கமுள்ள மனதொடுங்க ராமர்வாக்கியஞ்
 செப்பினசொற் றவராமற் றேர்ந்துபாரே. (59)

பாரப்பா நாம்சொன்ன வாக்கியந்தன்னிற்
 பழுதொன்றும் வாராமற் பற்றிப்பார்க்க
 நேரப்பா சிவயோக மார்க்கஞ்சொன்னேன்
 நெறியான நூல்தேடி நினைவாய்ப்பாரு
 தேரப்பா மனந்தேறுந் தேகந்தேறுஞ்
 சிவசிவா வாசியதற் குறுதிதோன்றும்
 வீரப்பா கொண்டுதலை தெறிக்குமாந்தர்
 வீணருடன் பேசாதே விண்ணைப்பாரே. (60)

மேற்கூறிய விஷயங்களைத் தெளிவாய்த் தெரிய விரும்புவோர் காலாங்கிநாதர் ஞானகுஸ்திரம் இருபத்தொன்பதில் கண்டுணர்க.

சிவயோகம்

தன்னைத்தானறிதல்.

விண்ணைப்பார் தன்னைப்பார் மண்ணைப்பாரு
 மேன்மைபெறக் குருவருளை மேவிப்பாரு
 பெண்ணைப்பார்த் தலையாதே பெண்டான்றேகம்
 பிரியமுடன் தேகமதைப் பேணிப்பார்த்தால்
 கண்ணப்பா துலங்குமடா வந்தக்கண்ணாற்
 காணலாஞ் சித்துவெகு கண்ணிற்காணும்
 மண்ணப்பா வென்றுசடந் தன்னைப்பேணா
 மாந்தருக்கு யென்னவரு மண்தானாமே.

(61)

ஆமப்பா மண்ணான பிரிதிவினாலே
 அநேகவஸ்து வுண்டாச்சு அதேதென்றாக்கால்
 வாமப்பால் மதியமுர்தந் தன்னாலந்த
 மகத்தான வாகாயஞ் சிவமுமாச்சு
 நாமப்பா சொல்லுகிறோம் மண்ணும்விண்ணும்
 நலமாநி வாதியந்தஞ் சத்திசிவமாச்சு
 தாமப்பா குருவருளால் சத்திசிவந்தன்னைத்
 தாரணியிற் கண்டவனே தவசியாமே.

(62)

ஆமென்ற தவமுறுதி கின்னமொன்று
 அன்பாகச் சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு
 நாமென்ற சொல்லகத்திப் பூமிநாதம்
 நன்றான நாதமடா சத்திசத்தி
 தாமென்ற பிரிதிவாந் தன்னோடொக்கத்
 தயவான கெவுரியுடன் சிலையுங்கூட்டி
 ஊமென்ற நாகரசங் கூடச்சேர்த்து
 ஓர்நிறையாய்க் கல்வத்தில் நன்றாயாட்டே.

(63)

ஆட்டுவது சம்பழத்தின் சாறாலாட்டி
 அப்பனே நெட்டடங்க நன்றாயாட்டிக்
 கூட்டுமது ஒன்றாக்கி வட்டுப்பண்ணிக்
 குண்டலமாஞ் சட்டிதனில் நடுவேவைத்துப்
 பூட்டுவது தாம்பரத்தின் கிண்ணிதன்னால்
 பொருந்தவே மூடிநன்றாய் மணலும்போட்டுத்
 தாட்டிகமாய்த் தீயெரித்துப் பதத்தைப்பாரு
 தயவான பதமதுவைச் சொல்லுவேனே.

(64)

புண்ணாக்குச்சித்தர் செயநீர் நாற்பத்தைந்தில், சுண்ணம், வழலை, வாதம்
 முதலிய விபரங்களைப் பூர்த்தியாய்ப் பார்க்கலாம்.

வேதைமார்க்கம் கூறுவது.

சொல்லுவேன் சொரிந்தமணல் கருகிற்றானால்
 சுத்தமுள்ள பக்குவமென் றெடுத்துக்கொண்டு
 வெல்லுவே ன தற்கிரட்டி தாம்பரத்தை
 விசையாக வருக்கியந்த மையைத்தானும்
 நல்லுவே னுருக்குமுகந் தன்னிலீய
 நாற்றமுள்ள செம்பதுவுங் கட்டிப்போச்சு
 கொல்லுவே னென்றுசொல்லி வெள்ளிபொன்னில்
 குற்றமற்ற செம்புமூன் றொன்றாய்க்கூட்டே.

(65)

கூட்டிநன்றாய்க் குகைதனிலே யுருக்கிப்பாரு
 குருவான திருவருளால் மாற்றெட்டாகும்
 தாட்டிகமாய்ப் பத்திலொன்று தங்கஞ்சேர்க்கத்
 தயவான தங்கமடா யென்னசொல்வேன்
 பூட்டான பூட்டருக்குஞ் சத்திசிவந்தன்னைப்
 பூரணமாய்க் கண்டுமன தறிவாய்நின்றால்
 தீட்டிமுனை மழுங்காத சுழிமுனையின்முன்னே
 திருவான அறிவுருவாந் தீபவொளியாமே.

(66)

ஆமப்பா யின்னமொன்று கருவைக்கேளு
 ஆதியென்ற லிங்கமுடன் துருசங்கூட்டித்
 தாமப்பா கண்டிடைக்கு ஆதிசேர்த்துச்
 சம்பழத்தின் சாறதினாற் கல்வத்தாட்டி
 நாமப்பா சொன்னபடி வட்டுப்பண்ணி
 நன்மைபெற மணல்மறவிற் புடத்தைப்போடு
 சாமப்பா சரக்குவகை மூன்றுதானுஞ்
 சமரசமாய்க் கட்டியது திட்டமாமே.

(67)

திட்டமுடன் பதமாறி யெடுத்துக்கொண்டு
 செவ்வையுடன் செம்புருக்கி மருந்தையீவாய்
 இட்டமுடன் செம்பிடைக்கு ரெட்டியீவா
 யிருண்டசெம்பு கட்டியது யிருகிநிற்கும்
 பட்டசெம்பு நாலுடனே வெள்ளியாறும்
 பக்குவமா யுருக்கிப்பார் மாற்றாறாகும்
 நட்டமென்ன பத்திலொன்று தங்கஞ்சேர்க்க
 நயமாக யெட்டுவய தாகும்பாரே.

(68)

அம்பிகானந்தர் உபதேச ஞானம் இருபத்தைந்தில், இவ்விஷயங்களைனைத்தும் வெகு விபரமாக விவரித்திருக்கிறது.

வெள்ளி வித்தை.

பார்ப்பா பிரிதீவின் கடாட்சத்தாலே

பக்குவமாய் வெகுதொழில்க ளாடலாகும்

தேர்ப்பா மனந்தேறி வெள்ளிவித்தைச்

செவ்வையாய்ச் சொல்லுகிறோம் நன்மையாக

நீர்ப்பா நிறைந்துநின்ற வெள்ளியத்தில்

நினைவாக வந்திருக்கும் ரசத்தைத்தாக்கி

சேர்ப்பா யதற்குநிகர் பாஷாணத்தைச்

சேர்த்துநன்றாய்ப் பிரிதீவைச் சேர்த்துக்கொள்ளே. (69)

சேர்த்துநன்றாய்க் கல்வத்தில் பழச்சாறுவிட்டுச்

செவ்வையாய்த் தானரைத்து வட்டுபண்ணிப்

போற்றிநன்றாய் மண்மறைவிற புடத்தைப்போடு

போக்கான நாற்சரக்குங் கட்டிப்போகும்

பார்த்திபனே யதையெடுத்து வைத்துக்கொண்டு

பதிவாகச் செம்புருக்கி யதனிறறாக்கு

நாற்றிசையு மெய்க்கவேதான் வெளுத்துப்போகும்

நன்றாகப் பத்திலொன்று வெள்ளிசேரே. (70)

சேர்த்துருக்கிப் பார்க்கவெள்ளி மாற்றுத்தானும்

செவ்வையுடன் பத்துமாற் றாகுமப்பா

பார்த்திபனே யிவ்வேதை பத்திப்பார்த்து

பத்திகொண்டு யோகமதில் பதிவாய்நிலு

கார்த்தருள வேண்டுமென்று குருவைக்காரு

கருவான மதியமுர்த முள்ளேகொள்ளு

பூத்தமலர் வாசனைபோல் யோகநிஷ்டை

புனிதமுட னாசனமும் புகலக்கேளே. (71)

நிஷ்டை விபரம்.

கேளப்பா நிஷ்டையுட விபரந்தன்னைக்

கெணிதமுள்ள பிரம்நிஷ்டை மாலிநிஷ்டை

கோளப்பா யில்லாத ருத்திரநிஷ்டை

குருவான மயேஸ்பரத்தி னிஷ்டைதானும்

ஆளப்பா சதாசிவத்தி னிஷ்டையோடே

ஐந்துநிஷ்டை யாகுமதின் விபரங்கேளு

வாளப்பா பிரம்நிஷ்டை யேதென்றாக்கால்

மார்க்கமுடன் சுகாசனமா யிருந்துகொள்ளே. (72)

ஆதி = அரிதாரம். லிங்கம், துருசு, அரிதாரம் மூன்றும் சேர்த்து எலுமிச்சம் பழச் சாற்றால் அரைத்து.

இராமதேவர்

பிரம்ம நிஷ்டை.

இருந்துகொண்டு சுகாசனமா மைந்தாநீயு
மின்பமுடன் ரேசகபூ ரகமும்பண்ணி
அருந்தவமாய்க் கும்பகத்தி லிருந்துகொண்டு
அசையாத மூலமதை யன்பாய்ப்பார்த்தால்
திருவிருந்த மலர்க்கமல மீதிலேதான்
தேவனெனும் பிரம்மத்தைத் தரிசிப்பாய்பார்
குருவிருந்த குண்டலியின் மூலமப்பா
குணமாக வம்மூலங் குறியாய்ப்பாரே.

(73)

மாலின் நிஷ்டை.

குறியான பிரமத்தி னிஷ்டைசொன்னோம்
குணமாக வதின்மேலே கூறக்கேளு
அறிவான மாலினுட நிஷ்டைதானும்
அப்பனே யஷ்டயோக மமைத்துக்கொண்டு
விரிவான ரேசகபூ ரகமும்பண்ணி
மேலான கும்பகத்தில் வாசியூட்டி
நெறியான பூரகத்தைப் பார்த்தாயர்னால்
நிசமாக விஷ்ணுபதம் நேரலாகும்.

(74)

உருத்திர நிஷ்டை.

ஆமப்பா மரலினுட நிஷ்டைசொன்னோம்
அரகரா ருத்திரநிஷ்டை யருளக்கேளு
நாமப்பா சொல்லுகிறோம் பாதம்ரெண்டும்
நன்றாக விசைபூட்டித் துடைமேலேற்றித்
தாமப்பா ரேசகபூ ரகமும்பண்ணித்
தன்மைபெறக் கும்பகத்தில் வாசியூட்டி
வாமப்பால் மதிபெருகு மனாகதத்தை
மார்க்கமுடன் பார்த்ததினால் வளமைகேளே.

(75)

வளமையென்ன சொல்லுகிறோம் நன்றாய்க்கேளு
மார்க்கமுள்ள ருத்திரரை வளமாய்க்காண்பாய்
தளமைபெற ருத்திரரைக் கண்டபோது
சகலசவு பாக்கியமுந் தானேதங்கும்

காலாங்கிநாதர் இந்திரஜாலஞானம் நாற்பத்தியாறில் வாசி மார்க்கத்தையும்
ஞானசாதனநாட்டத்தையும் தெளிவாய்த் தெரியலாம்.

இளமையுள்ள ருத்திரநிஷ்டை சொன்னோமையா
ஏகாந்த மஷ்டபர னிஷ்டைகேளு
நலமைபெறக் குந்தவைத்து வலக்கால்தூக்கி
நன்றாக விடக்கால்மேல் நயந்துபூட்டே.

(76)

மயேஸ்பர நிஷ்டை.

பூட்டியந்தக் காலயிரண்டும் நிலத்திற்றாக்கி
பூரணமாம் ரேசகபூ ரகமும்பண்ணித்
தாட்டிகமாய்க் கும்பகத்தில் வாசிபூட்டி
தயவாக விசுத்திநிலை தன்னைப்பார்த்தால்
நாட்டிக மாகமயேஸ் பரனார்பாதம்
நன்றாகத் துலங்குமடா நயந்துபாரு
தேட்டான தேட்டுகள்தா னென்னவென்றால்
சிவசிவா வைந்துநிஷ்டைத் திறமாய்த்தேடே.

(77)

சதாசிவநிஷ்டை.

திறமாக மயேஸ்பரத்தி நிஷ்டைசொன்னோம்
சிவசிவா சதாசிவத்தி னிஷ்டைகேளு
உறமாக வொட்டியாணம் பந்தம்பண்ணி
ஒருமையுடன் யோகதெண்டை யுட்கைசேர்த்து
நிறமாக விபூதியுந்தான் தளமாய்ப்பூசி
நேசமுடன் ரேசகபூ ரசமுஞ்செய்து
பரமான கும்பகத்தில் வாசிபூட்டிப்
பத்திகொண்டு ஆக்கினையைப் பத்திப்பாரே.

(78)

பார்க்கையிலே சதாசிவத்தின் பாதந்தோன்றும்
பதியான மனோன்மணிதா னமுர்தமீவாள்
தீர்க்கமுட னந்தமுர்தங் கொண்டபோது
சிவசிவா கயிலாயத் தேகமாகும்
மார்க்கமுள்ள மதியமுர்தந் தன்னாற்றேகம்
மகத்தான தேகமடா பிர்மம்பிர்மம்
ஆர்க்குமிந்த பிர்மபதங் கிடைக்குமோதான்
அருளான பூரணத்தா லுமைக்கும்வாறே.

(79)

கொங்கணவர் திருமந்திர ஞானம் 12-ல், ரேசகபூரக கும்பகமும், மதியமுதம்
புசித்து அயிக்கமாகும் விபரமும் தெளிவாய்த் தெரியலாம்.

மதியமுர்த லேகியம்.

வாரான மதியமுர்த மொன்றுசொல்வேன்
 மகத்தான வழர்தலே கியந்தான்மைந்தா
 பேரான வாநெய்யோர் படிதான்வாங்கிப்
 பிரியமுட னைந்துபலஞ் சர்க்கரைதான்சேர்த்து
 கூராக வடுப்பேற்றித் தீயைமுட்டிக்
 குணமாகப் பாகுவருஞ் சமையந்தன்னில்
 சீராகச் சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி
 திறமான கிராம்புமூன் றொன்றாய்வாங்கே. (80)

வாங்கடா முச்சரக்கு பலமுன்றாக
 மைந்தனே யிதற்கிரண்டு மூலிகைதான்சேர்த்து
 பாங்குபெற விளவறுப்பாய் வறுத்துக்கொண்டு
 பதிவாகச் சூரணமே செய்துமைந்தா
 தீங்கில்லாப் பாகுதனிற் றாவித்தாவித்
 திறமாகக் கிண்டிவிடு மைந்தாமைந்தா
 ஆங்கதிகொண் டேயிருகிப் போனாற்பின்னு
 மப்பனே சர்க்கரையைச் சேர்த்துக்கிண்டே. (81)

கிண்டியந்த லேகியத்தைப் பதனமாகக்
 கிருபையுடன் பரணிதனி லடக்கம்பண்ணி
 கொண்டதொரு லேகியத்தில் பணவிடைத்தான்
 குறிப்பாகத் தானெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
 அண்டர்பிரா னருள்பெருக புயத்தைப்போற்றி
 அன்பாகப் பூசித்து லேகியத்தைமைந்தா
 நின்றாடும் நாவினில்வைத் தமுர்தங்கொண்டு
 நினைவாக ரேசகபூ ரகமும்பண்ணே. (82)

பண்ணப்பா கும்பகத்தில் வாகிபூட்டிப்
 பத்திகொண்டு நின்றதினாற் பலிக்குஞ்சித்தி
 விண்ணப்பா தான்றுலங்கி விண்ணிலேதான்
 விதமாகத் தீபவொளி கண்ணிற்காணும்
 நண்ணப்பா வத்தீபந் தன்னால்மைந்தா
 நயமாகக் காயமதி லுறுதியாகும்
 கண்ணப்பா காலுடனே செவ்வையானால்
 கைலாயம் வைகுந்தங் காணலாமே. (83)

இவ்விஷயங்களைனத்தும் குதம்பைச்சித்தர் ஞானகுஸ்திரம் 18ல் வெகு
 தெளிவாயிருக்கிறது வாங்கி வாசித்துணருங்கள்.

வல்லாரை கற்பம்

காணவே யின்னமொரு கற்பஞ்சொல்வேன்
 கருவான வல்லாரை யார்காண்பார்கள்
 தோணவே வல்லாரை சொல்லக்கேளு
 தொல்லுலகில் மற்றகரு சொல்லப்போமோ
 பேணவே குருவருளால் சொல்வேனப்பா
 பிண்டமடா வமைத்தமுத லாறாமாதம்
 பூணவே யக்கருவை வாங்குதற்குப்
 பூரமுடன் வெல்லமதைப் புணர்ந்துபாரே.

(84)

பாரப்பா பூரமுடன் வெல்லம்ரெண்டும்
 பக்குவமா யெருக்கம்பால் தன்னாலாட்டி
 சீர்ப்பா குன்றுமணி யளவாய்ச்செய்து
 திறமாக வொருவுண்டை மாதுக்கீயந்தால்
 வீரப்பா செய்யாமற் பிண்டந்தானும்
 விதனமன்றி விரும்பிமிக வருகும்ப்பா
 நீர்ப்பா வழுதிதனில் பூரம்போட்டு
 நினைவாக வல்லாரை யதனிற்போடே.

(85)

போட்டுநன்றாய் நீர்வற்ற வெரிப்பாயப்பா
 புகழாக நீர்வற்றி யவிந்துதென்றால்
 தேட்டமுட னதையெடுத்துக் கல்வத்திட்டுத்
 திறமாக மைப்போலே யாட்டிக்கொண்டு
 பூட்டுவாய் மிளகுடனே சாதிக்காயும்
 பூவுடனே பத்திரியு மேலங்கூட்டி
 ஆட்டுவாய் நெய்பாலை நன்றாய்மைந்தா
 அரைத்தெடுத்துப் பரணிதனி லடக்கம்பண்ணே.

(86)

பண்ணப்பா பரணிதனி லடக்கம்பண்ணி
 பக்குவமாய் மேல்முடிச் சீலைசெய்து
 நண்ணப்பா குழிவெட்டிப் புதைத்துப்போடு
 நலமான மண்டலஞ்சென் றெடுத்துக்கொண்டு
 திண்ணப்பா குண்டுமணி யளவின்வீதம்
 திறமாக மண்டலமே கொண்டாயானால்
 என்னப்பா நான்சொல்லப் போறேனையா
 ஏகாந்தச் சிவயோகத் தியல்புதானே.

(87)

இதிற்குரிய அரிய விஷயங்களைணைத்தும் இடைக்காட்டுச் சித்தர் ஞானசூஸ்திரம்
 எழுபதில், தெளிவாய்த் தெரியலாம், பார்த்துணர்க.

இராமதேவர்

தானென்ற தத்துவத்தை யறியவேண்டும்
 தன்மையுள்ள பூரணத்தைக் காணவேண்டும்
 ஊனென்ற மதியமுர்தங் கொள்ளவேண்டும்
 உவமையிலாச் சத்திசிவ பூசைவேண்டும்
 நானென்ற வாணவத்தை நிறுத்தவேண்டும்
 நாதாந்தப் பேரொளியைக் காணவேண்டும்
 வீனென்ற வெறும்பேச்சாய்த் திரியவேண்டாம்
 வேதாந்தக் கற்பமொன்று சொல்லக்கேளே.

(88)

கடுக்காய்லேகியம்.

சொல்லக்கேள் கடுக்காய்லே கியத்தைமைந்தா
 சோதியென்ற கடுக்காய்தா னார்காண்பார்கள்
 விள்ளக்கேள் பொற்கடுக்காய் செனித்தநாளில்
 விபரமுடன் மற்றகடுக் காயைவாங்கி
 அள்ளக்கே ளக்காயைத் தறித்துநல்ல
 அப்புவினிற் றான்போட்டுப் பிசைந்நிறுத்திக்
 கொள்ளக்கேள் நீரெல்லாம் பிழிந்துநல்லக்
 கூர்மையுள்ள வெயில்தனிலே காயப்போடே..

(89)

போட்டெடுத்து மறுபடியு முரலிற்றாக்கிப்
 பொடியாகத் தானிடித்துத் தண்ணீர்விட்டுத்
 தாட்டிகமாய்த் தான்பிசைந்து யிறுத்துப்போடு
 தன்மையுடன் முன்போலே காயப்போட்டு
 வாட்டியெடு பத்துமுறை யிவ்விதமேயாக
 மார்க்கமொடு செய்ததினால் வளமையாகும்
 தேட்டமுட னின்னமொரு சுத்திசொல்வோஞ்
 சிவசிவா பழங்காடி தன்னைவாங்கே.

(90)

வாங்கிநன்றாய் முன்போலே கரைத்திறுத்து
 மைந்தனே நீர்வற்றக் காயப்போடு
 ஏங்கியே திரியாதே சம்பழத்தின்சாற்றி
 விறுக்கவே பிசைந்துருட்டி ரவியிற்போடு
 ஆங்கதுகொண் டேயெடுத்துப் பொடியதாக்கு
 அப்பனே பீங்கானி லிட்டுக்கொண்டு
 தீங்கில்லாப் பழச்சாறு பிழிந்துகொண்டு
 செவ்வையாய் நிதானித்து வுப்புச்சேரே.

(91)

புண்ணாக்குச் சித்தர் சுண்ணச்செயநீர் 45-ல், கற்பம், குளிகை லேகிய முறைகளும்
 கூறப்பட்டிருக்கிறது, வாங்கிப்பாருங்கள்.

சேரப்பா வுப்புமிஞ்சிக் கறிப்பில்லாமற்
 செவ்வையுடன் தானரைத்து யிறுத்துக்கொண்டு
 வாரப்பா கடுக்காய்கு ரணத்தில்மைந்தா
 வரிசையுடன் சாறுவிட்டுப் பிசறிக்கொண்டு
 நேரப்பா பதப்படுத்தி நிழலில்வைத்து
 நேர்மையுடன் பரணிதனி லடக்கம்பண்ணி
 காரப்பா பொருத்தநாள் பார்த்துநீயும்
 கருவான குரணத்தில் பணவிடைதான்கொள்ளே. (92)

கொள்ளவே மண்டலத்திற் சீதம்போகுங்
 கொண்டதொரு மலங்கள்நிதங் கழிந்துபோகும்
 மெள்ளவே வாதநீர் பித்தநீரும்
 மேலான சிலேத்துமத்தின் சீதக்கட்டும்
 கள்ளவே வாங்கிவிடுங் கடுக்காய்கற்பஞ்
 சுகமாகக் கொண்டுவர நரைதிரைகள்மாறும்
 விள்ளவே வேண்டாங்காண் தேகவச்சிரம்
 மேலான வயதுசிறு வயதாம்பாரே. (93)

பாரப்பா யிந்தமுறை யார்க்கென்றாலும்
 பகராதே ராமரிட வாக்கியந்தன்னை
 காரப்பா மனதுருதி யாலேமைந்தா
 கருவான நூலிருக்கு தென்றுசொல்லி
 வீரப்பா கொண்டுமதி கெட்டுநீயும்
 வீணருடன் வாய்சமர்த்தால் விளம்பினாக்கால்
 நீரப்பா தான்பெருகி சிரசிலேறி
 நின்றநிலை தப்பியுட லழிந்துபோமே. (94)

உடலழிந்து போனதினா லுனக்கேதுண்டு
 உண்மையுடன் மவுனமதா யிருந்தாயாகில்
 சடலமென்ற ஆக்கையது நிலைக்குமப்பா
 சண்டாளப் பயல்களுற வாகாதையா
 படலறிந்து திறக்கறியா நாய்கள்போலப்
 பாவிகள்தான் பொய்ப்பேசிப் பரதவிப்பார்
 குடலடுத்து குணமறிந்து கற்பங்கொண்டு
 குருவான பதிநோக்கிக் குணமாய்நிலே. (95)

தயிலத்திற்கு வேண்டிய மூலிகைகளும், சித்தர்கள் வசிக்கும் குகைகளும், காலாங்கிநாதர் ஞான விந்துவாகியம் 30-ல் பார்க்கலாம்.

குணமான காயாதி கற்பந்தன்னைக்
 கூரறிந்து கொண்டுவரும் போதிலேதான்
 மணமான யெண்ணெயொடு புளியுமாகா
 மாண்டிறந்த மீனாகா யிறச்சியாகா
 கனமாக நான்சொன்ன விந்தநாலுங்
 காசினியோர் தானறிந்து தள்ளாராயிற்
 பிணமாகிப் போய்விழுவா ரையாவையா
 பிலத்தொரு புத்தியினாற் கண்டுள்ளே.

(96)

தாயிலம்.

தள்ளப்பா மற்றதெல்லாங் கொண்டுதேறு
 தவமான சடலத்திற்கு றுதியாகும்
 கொள்ளப்பா தயிலமொன்று சொல்லக்கேளு
 கூர்மையுள்ள அண்டமடா பலம்பத்தாகும்
 விள்ளக்கேள் சருகுபல மன்பதாகும்
 விளம்பினது ரெண்டுமடா வாதியந்தம்
 அள்ளக்கேள் ரெண்டையுமே பொடியாய்ச்செய்து
 அப்பனே பாண்டத்தி லடைத்திடாயே.

(97)

அடைத்ததின்மே லமுரிவிட்டுக் களிபோற்கிண்டி
 யரகரா ரவிதனிலே யுலர்த்திக்கொண்டு
 திடத்துடனே குழித்தயில மிறக்கியேதான்
 செவ்வையுடன் பரணிதனி லடக்கம்பண்ணி
 படைத்தொரு வண்டமதை முன்போற்சத்திப்
 பக்குவமாய்ச் செய்துகொண்டு மைந்தாகேளு
 செத்துடைய சத்தியிட நாதமொன்று
 செங்கமல மாலினுட நாதம்ரெண்டே.

(98)

ரெண்டுடனே ஒன்றதனைச் சேர்த்துக்கொண்டு
 நேராக அமுரிவிட்டுக் கல்வத்தாட்டி
 விண்டுப்போல் வட்டதனைப் பிடித்துநன்றாய்
 வெய்யில்தனிற் காயவைத்துச் சீலைசெய்து
 அண்டர்பிரான் றனைத்தொழுது புடத்தைப்போடு
 அப்பனே புடமாறி யெடுத்துப்பாரு
 மண்டலங்கள் மெய்க்கவேதான் வெளுத்துநீறி
 மாசற்ற பற்பமதா யிருக்குந்தானே.

(99)

கமலமுனிவர் ஞானசைதன்னியம் பதினெட்டில், சிவயோக சாதனையும்
 அதற்குரிய ஆதாரங்களும் தெளிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது.

தானென்ற பற்பமதை யெடுத்துக்கொண்டு
 தன்மையுள்ள பரணிதனி லடக்கம்பண்ணி
 தேனென்ற தயிலமதிற் பணவிடைதான்பற்பஞ்
 செவ்வையுடன் றான்குழைத்துக் கொண்டாயாகில்
 ஊனென்ற தேகமது வலுத்துநல்ல
 வறுதியுள்ள வாசியது வசையாதப்பா
 கோனென்ற குருவருளா லிந்தகற்பங்
 கொண்டுசிவ யோகமதிற் குறித்துநில்லே. (100)

நில்லென்ற சிவயோக மார்க்கந்தன்னில்
 நீமகனே மனதுறுதி யாகநின்றால்
 சொல்லென்ற சொற்களெல்லா மந்திரந்தானாகுந்
 துருவமுள்ள தேகமது பிரம்மமாகும்
 வில்லென்ற விசைபோலே வாசிதானும்
 வேதாந்தச் சுடரொளிபோல் மேவிநிற்கும்
 மல்லென்ற மல்பிடித்தாப் போலேவையா
 வாசியது தேகமதில் வலுக்குந்தானே. (101)

தானப்பா சிவயோகஞ் செய்யும்போது
 தன்மையுள்ள தூபமொன்று சொல்லக்கேளு
 பூணப்பா அண்டமது பலந்தான்ரண்டு
 புகழ்பெரிய கஸ்தூரி மஞ்சள்தானும்
 தேனப்பா மாஞ்சிட்டிக் கறுவாய்ப்பட்டைத்
 தேக்குடனே யகிற்கட்டைத் தேவதாரம்
 நாணப்பா கிழங்குடனே கிளியூறல்பட்டை
 நலமான சாதிக்காய் ரசனைகூட்டே. (102)

கூட்டப்பா சரக்குவகை பதினொன்றுந்தான்
 குணமாகக் கல்வத்திற் றுளாய்ப்பண்ணி
 மாட்டப்பா பசுவினெய் தன்னாலாட்டி
 மைந்தனே யாட்டிவிடு மெழுகுபோலே
 நாட்டப்பா சிறுபில்லை யாகத்தட்டி
 நலமான கரகத்தில் வைத்துக்கொண்டு
 தேட்டப்பா சிவயோகஞ் செய்யும்போது
 திறமாகத் தணலிலொரு பில்லைவையே. (103)

காலாங்கிநாதர் பூஜாவிதி 80-ல், பூஜாவிதிகளும் கதிமோக்ஷத்திற்சரிய
 கற்பமுறைகள் அனந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வையப்பா தணலிலோர் பில்லைதன்னை
 வைக்கயிலே புகைமண்டி மேலேசாடும்
 மெய்யப்பா சொல்லுகிறோம் புகைவாசமேறில்
 மேன்மையுள்ள லகிரியடா யென்னசொல்வேன்
 செய்யப்பா பில்லைதனை நெய்யிற்றோய்த்து
 திறமான நெருப்பினிலே வைத்துக்காரு
 பையப்பா வப்புகையி னாலேமைந்தா
 பரமகயி லாசவொளி பார்க்கலாமே

(104)

ஆமப்பா புகைதானு மெய்யிற்சாடி
 யப்பனே சன்னிமுதல் வாதந்தீரும்
 தாமப்பா பில்லிமுதல் சூனியங்கள்தீரும்
 தருகாத குட்டமெல்லாந் தவறுண்டேபோம்
 போமப்பா சலதோஷம் பொருமல்காந்தல்
 பொல்லாத நெஞ்சடைப்புப் போகும்போகும்
 நாமப்பா சொன்னபுகை யார்க்குஞ்சொன்னால்
 நல்யோக மார்க்கமது நாடுந்தானே.

(105)

நாடிப்பார் நிருவிகற்ப சமாதியாக
 நன்மையுட நல்வழியே நடந்துகொண்டு
 தேடிப்பார் சற்குருவை நன்றாய்த்தேடு
 தேடியவர் வசனமதிற் றிறமாய்நின்று
 கூடிப்பார் சுழிமுனையை நன்றாய்க்கூட்டிக்
 குருவான பதிநோக்கி யமுர்தங்கொண்டால்
 வாடிப்போந் தேகமது வாடாதையா
 வரிசையுள்ள வரிசையைநீ மறந்திடாதே.

(106)

மறந்திடா வுரிசையென்ன வென்றுகேட்டால்
 மார்க்கமுடன் சொல்லுகிறேன் மகனேகேளு
 கறந்தொரு கல்லுப்பு நீருப்புந்தான்
 கண்டுகொண்டு கடிகைநிதங் கொண்டாயாகில்
 இறந்திடா தேயிருக்குங் காயங்காய
 மென்னசொல்வேன் மாயமென்றா லேகாந்தத்தில்
 மறந்திடா தக்கினியை யக்கினியிற்சேர்க்க
 மாண்டவர்க ளில்லையடா வழலைச்சித்தே.

(107)

கமலமுனிவர் ஞான சூஸ்திரம் 76-ல், சுண்ணம் முதலிய விபரங்களும், வாசியோக வல்லபமும் தெளிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது.

சித்தான வழலையுட மார்க்கந்தன்னைச்
 செவ்வையாய்ச் சொன்னனடா வாயிரத்தில்
 முத்தான முப்பதிலுஞ் சொன்னேனந்த
 மூர்க்கமுள்ள வயித்தியத்தில் முறையாய்ச்சொன்னோம்
 பத்தாசை கொண்டபல திரட்டிற்றானும்
 பக்குவங்கள் நன்றாகப் பதிவாய்ச்சொன்னோம்
 வத்தாத பூரணத்தை மனதாய்க்கொண்டு
 மார்க்கமுடன் சிவயோக மிருந்திட்டேனே.

(108)

கல்லுப்புச்சுண்ணம். ●

இருந்திட்ட போதில்மனோன் மணிதான்வந்து
 யேகாந்த வழலைமுறை நன்றாய்ச்சொன்னாள்
 திருந்திட்ட வழலையென்றா லார்தான்காண்பார்
 சிவாயகுரு வருளதினாற் செப்பக்கேளு
 பொருந்திட்ட பூவழலை யண்டக்கூறு
 பூரணமாய் நின்றதுவுங் கல்லுப்பாச்சு
 கருந்திட்ட மானதொரு கல்லைவாங்கிக்
 கருவான சுத்தசலந் தன்னிற்போடே.

(109)

போட்டடுப்பில் வைத்துநீ யெரிக்கும்போது
 புண்ணியனே நீர்வற்றி யுப்புத்தானும்
 தாட்டிகமா யூறலற்றுக் கட்டிப்போச்சு
 தயவான கல்லுப்பை வாங்கிமைந்தா
 நாட்டியதோர் வெடியுப்புச் சீனம்ரெண்டு
 நயமான கல்லுமே மூன்றுமொன்றாய்க்
 கூட்டியே கல்வத்திற் பொடித்துக்கொண்டு
 குருவான பழச்சாறு வதனிற்றாக்கே.

(110)

தாக்கிநன்றா யறைத்துருட்டி வட்டுப்பண்ணிச்
 சமத்தாக ரவிதனிலே காயப்போடு
 தூக்கிநன்றாய்ச் சுண்டிடவே கணீரிட்டாக்கால்
 சுகமாக மண்சீலை வலுவாய்ச்செய்து
 வாக்குமன துறுதியினாற் புடத்தைப்போடு
 மைந்தனே புடமாறி யெடுத்துப்பாரு
 நாக்குநுனி வெந்துவிடுஞ் சுண்ணவேகம்
 நாதாந்தக் கல்லுப்புச் சுண்ணந்தானே.

(111)

தகரை, கஸ்தூரி மஞ்சள், மாஞ்சிட்டி, கடுவாய்ப்பட்டை, தேக்கு, அகில், தேவதாரம், பூலா கிழங்கு, கிளியூறல்பட்டை, சாதிக்காய், கோரோசனை ஆகப்பதினொன்று

சுண்ணத்திரந்தம்.

சுண்ணமதைத் தானெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
 சுருக்கான ரசமுடனே வங்கஞ்சேர்த்து
 நன்னயமா யிதற்குநிகர் சுண்ணங்கூட்டி
 நாட்டியதைக் கல்வத்திற் பழச்சாறுவிட்டு
 தன்மையுடன் மெழுகுபோ லாட்டிப்பில்லை
 தான்பிடித்து ரவிதனிலே காயப்போட்டு
 உண்மையுட னோட்டில்வைத்து மண்சீலைசெய்து
 உத்தமனே புடம்போடச் சுண்ணமாச்சே.

(112)

ஆச்சப்பா சுண்ணமதிற் சுண்ணஞ்சேர்த்து
 அப்பனே வாய்நீரா லரைத்துக்கொண்டு
 பாச்சப்பா துருசுதனக் கங்கிபூட்டிப்
 பக்குவமாய்க் காயவைத்து வோடுமூடி
 பூச்சப்பா மண்பூசிப் புடத்திற்போடு
 பொருமிவந்து துருசுதுவுஞ் சுண்ணமாகும்
 நீச்சப்பா வெகுநீச்சு துருசுசுண்ணம்
 நிலைத்துதென்றால் வெகுகோடி வேதையாமே.

(113)

ஆமப்பா துருசுநீ ரெடுத்தும் கொண்டு
 அப்பனே நாலிலொன்று வீரஞ்சேர்த்து
 நாமப்பா சொல்லுகிறோம் வாய்நீர்தன்னால்
 நன்றாகத் தானரைத்து வழித்துக்கொண்டு
 தாமப்பா தாரத்திற் கவசஞ் செய்து
 சமத்தாக ரவிதனிலே காயப்போடு
 ஒமப்பா மண்சீலை வலுவாய்ச் செய்து
 உத்தமனே புடம்போட் நிறதாச்சே.

(114)

லோகவாதிசூனம்.

நீறான தாளகநீ ரதிகமப்பா
 நீள்திசையில் வாதிகளோ வறியப்போறார்
 பாறான நீறாலே யனந்தம்வேதை
 பக்குவமாய்த் தானறிந்தோ னவனேவாதி

இச்சாஸ்திரத்தில் மறைப்பாயுள்ளவைகளைத் தெரிய வேண்டுமானால் இஃது ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு இரண்டாம்பாகத்தைப் பார்க்கவும்.

கூறாதே சிவயோக மிருக்குதென்று
 குணமறியா நெஞ்சரிடங் கூறவேண்டாம்
 பேராசை தான்பிடித்துப் பொய்யைப்பேசித்
 பிதற்றி நூல் தனைக்கேழ்ப்பான் பேயன்தானே. (115)

தானென்ற பேயர்கள்தான் மெத்தவுண்டு
 தானறிந்து அவர்களுடன் சேரவேண்டாம்
 ஊனென்ற வறுதிதன்னை யறியான்மட்டை
 யொருசொல்லின் பயனறியா னுறுதிகாணான்
 தேனென்ற வழுந்தமதை யறிந்துகொள்ளான்
 சிற்றின்பக் கூற்றறியான் நெருவிலேதான்
 வீனென்ற மரலிபோற் றிரிவான்சண்டி
 மேல்வரப்பு கீழ்வரப்பு அறியான்றானே. (116)

அறியாத மூடரைத்தா னடுக்கவேண்டா
 மவர்களிடம் நூல்முறைகள் பேசவேண்டாம்
 விரிவான விலாசமதா யிருக்கும்போது
 வீண்பயல்கள் வந்துவுற வாடிக்கொண்டு
 நெறியான பொருளேது பயன்களேது
 நிஷ்டைமுறை தனக்குறுதி யாவதேது
 பரியான மரியமைத்த வாறங்கேது
 பற்பவகைக் குறுதியென்ன பகரென்பாரே. (117)

பகரென்று கேழ்க்கின்ற பசாசரைத்தான்
 பக்குவமாய்த் தானகற்றி யறிவில்நிலு
 சிகரமென்ற தீபவொளி தன்னைப்பாரு
 சிவயோக நிஷ்டையிலே சென்றேநிலு
 அகரமென்ற தேகமதி லாறாதார
 மடுத்துநின்ற நந்தியடா மூலாதாரம்
 நிகரில்லா மவுனமடா பிரம்பீடம்
 நேர்மையுடன் பீடமதில் நேர்ந்துநிலே. (118)

நேர்ந்துகொண்ட தாளகத்தி னீற்றைவாங்கி
 நேர்மையுடன் துருகநீ றொன்றாய்ச்சேர்த்துக்
 கூர்ந்துநின்ற வெடியுப்புச் சுண்ணந்தன்னைக்
 கூட்டடா நாலிலொன்று வாய்நீர்தன்னால்

இதை கடைப்பிள்ளை ஞானசைதன்னியும் ஏழில், ஆறாதாரம் வேதாந்த சித்தாந்த
 விபரங்களை வெகு தெளிவாய்த் தெரியலாம்.

இராமதேவர்

ஆர்ந்துநன்றாய்க் கல்வமதிற் குழப்பிக்கொண்டு
அப்பனே யரப்பொடியை ரெட்டிப்பிட்டுச்
சேர்ந்துநன்றா யொன்றாகக் குழப்பிக்கொண்டு
செவ்வையாய்க் குகைதனிலே யிட்டுமூடே.

(119)

மூடிநன்றாய் மண்சீலை வலுவாய்ச்செய்து
மூர்க்கமுடன் குகைதனிலே யமுகவது
வாடிநன்றாய் மாண்டிறந்து உருகிநிற்கு
மைந்தனே அயத்தோடே நாகஞ்சேரு
தேடிநன்றாய்ப் பரியதுவுங் கூடச்சேரு
செவ்வையுடன் சேர்க்கவொன்றாய்த் திரண்டுபோகும்
கூடிநன்றாய்த் திரண்டுநின்ற வயக்களங்கைக்
கூர்மையுடன் தானெடுத்து வைத்துக்கொள்ளே.

(120)

கொள்ளப்பா வயங்களங்கை வைத்துக்கொண்டு
குருவான சர்க்குருவைத் தியானம்பண்ணி
நில்லப்பா மதிதனிலே பார்த்துக்கொண்டு
நீமகனே கொடுத்துருக்க மாற்றெட்டாகும்
செல்லப்பா புடம்போடத் தங்கமாகும்
சிவயோகந் தனக்குறுதி யானதங்கங்
கல்லப்பா கசிந்துருகி நின்றதங்கங்
கருவான வண்டமென்ற தங்கந்தானே.

(121)

தானென்ற தங்கமடா பிரம்பீடம்
தனையறிந்து சிவயோகத் தன்மைபாரு
ஊனென்ற வுடலுயிர்க்கு முதலியான
உற்றசிவ யோகமதை யார்தான்பார்த்தார்
வேனென்ற செகந்தனிலே கோடிக்கொன்று
வேதாந்தஞ் சித்தாந்த மறிந்துநல்ல
தேனென்ற வமுர்தமதைக் கண்டுகொண்டு
சிவயோகச் சிந்தையிலே யிருந்திட்டாரே.

(122)

பழச்சாறு = காடி. அரிசிக்கஞ்சியைப் புளிக்கவைத்து சாரம் ஏறச் செய்தது.
வாய் நீர் = வெடியுப்புத்திராவகம். தீட்சை பதினேழில், இதிற்கண்ட... விஷயங்கள் வெகு
தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இருந்திட்ட பெரியோர்கள் மார்க்கந்தன்னை
 யென்னசொல்வே னவர்களுட மனதுதன்னை
 கறந்திட்ட பால்போலே சுத்தமான
 கருவான பிள்ளைகளைத் தேடிப்பார்த்து
 வருந்திட்ட மாகவே வசனஞ்சொல்லி
 வாக்குமன மொன்றாக நிலையுஞ்சொல்லி
 சிறந்திட்ட சிவயோக மவனுக்கீய்ந்து
 செவ்வையுடன் குருவடியைத் தினமும்போற்றே. (123)

போற்றென்று புத்திமதி நன்றாய்ச்சொல்லிப்
 போக்குவரத் தாகிநின்ற நிலையுஞ்சொல்லி
 நீற்றென்ற நீற்றினத்தின் வகையுஞ்சொல்லி
 நிலையான வாதியந்தப் பொருளுஞ்சொல்லி
 காற்றென்ற முப்பூவின் மர்மஞ்சொல்லி
 காயாதி கற்பத்தின் பேருஞ்சொல்லி
 கூற்றென்ற திருநடனக் குறியுஞ்சொல்லிக்
 குணமான யிடமறிந்து மிதுவேபாரே. (124)

பாரான பெரியோர்கள் மார்க்கஞ்சொன்னேன்
 பண்பறியா மூடருட வழியுஞ்சொன்னேன்
 கூறாத காயாதி கர்ப்பஞ்சொன்னேன்
 குருவான பதிநிலையின் குணமுஞ்சொன்னேன்
 மாறாத வாசியுட வழியுஞ்சொன்னேன்
 வாசிநின்று தானிலங்கு மவுனஞ்சொன்னேன்
 ஆறாத மவுனத்தின் மேலேநின்று
 அசைவில்லா தீபவொளி யருள்சொன்னேனே. (125)

சொன்னதொரு சிவயோக மிருநூறப்பா
 சுருக்கமுள்ள நூலெனவே மனதிலெண்ணி
 நன்னயமா யுதயாதி காலந்தன்னில்
 நன்றாகத் தேகசுத்தி நலமாய்ச்செய்து
 அண்ணலெனுஞ் சற்குருவைத் தியானம்பண்ணி
 அன்பாக விபூதிமெய்யி லணிந்துகொண்டு
 வின்னமில்லாப் பிர்மநிஷ்டை தனிலிருந்து
 விரும்புநன்றாய் ரேசகபூ ரகமும்பண்ணே. (126)

இராமதேவர்

புருவமைய நிதானம்.

பண்ணப்பா கும்பகத்திற் பதிவாய்நின்று
 பாக்கியமாஞ் சிவயோகங் கையில்வாங்கி
 உண்ணப்பா மவுனமதா யிருநூறும்பாரு
 உத்தமனே யதைத்தொடுத்த நாதம்பாரு
 கண்ணப்பா துலங்குவது போலேயிந்தக்
 கருவான சிவயோகக் கருக்கள்தோன்றும்
 நண்ணப்பா வக்கருவைக் குறித்துக்கொண்டால்
 நல்லசிவ யோகமதில் நண்ணலாமே.

(127)

ஆமப்பா சிவயோக மறியவேண்டும்
 மந்தரங்க மானகருக் காணவேண்டும்
 காமப்பால் கானல்பால் கொள்ளவேண்டுங்
 கைமுறையாய்ப் பூசைவிதி பண்ணவேண்டும்
 வாமப்பால் கொண்டுமதி யறியவேண்டும்
 வரிசையுள்ள வரிசைதனைக் காணவேண்டும்
 தாமப்பா தன்னிலையைத் தானேகண்டு
 சங்கையுள்ள கெங்கையிலே ஸ்நானம்பண்ணே.

(128)

கெங்கையென்றா லெங்கேயென்று கேட்பாயாகிற்
 கேசரத்திற் கேசரியாம் புருவமையம்
 அங்கையடா சுழிமுனையி லஷ்டகெங்கை
 யநுதினமு மவ்விடத்தே நாட்டமாக
 சங்கையுட னின்றதினால் ஸ்நானமாகுந்
 தன்மையுடன் பூசிக்கத் தரிசனமுமாகும்
 மங்களமாய் மனதொருமை யாகநின்றால்
 மகத்தான சிவயோக வரிசைதானே.

(129)

வரிசையுள்ள புருவமைய மெங்கேயென்று
 வாய்திறந்து சொல்லுதற்கு நாவோயில்லை
 புருஷருடன் மனதுரிமை யாகவென்று
 பொற்கருவாஞ் சற்கருவைப் போற்றிநின்றால்
 குருசுமக மவனறிந்து சொல்வான்கேளு
 குண்டலியா முதுகுநடு வோரந்தன்னில்
 பருவமதா யங்கிவளர்ந் தெழுந்தவாவிப்
 பற்றுதடா புத்தியென்ற குகையிற்றானே.

(130)

தூரிகச் சுண்ணம், தாளாகச் சுண்ணம் நூலில் ஒரு பங்கு வெடியுப்புச் சுண்ணம் இவற்றுக்கு
 இரண்டுங்கு அற்புமெழுமிட்டு வெடியுப்புத்திராவகத்தால் அரைத்துச் சூகையிலிட்டு உலர்த்து.
 உருவெங்கும் சமைய் இரண்டு பங்கும் தங்கம் சேர்ந்து உருக்கக் களங்காகும். மதி = வெள்ளி.

தானென்ற குகையிலந்த ஆவிசென்று
 தன்மையுடன் புத்தியிலே பற்றிநல்ல
 கோனென்ற புத்திநல்ல தீபம்போலே
 கொழுந்துவிட்டு யெரியுமடா குணமாய்ப்பாரு
 மானென்ற வத்தீப வொளியிலேதான்
 மயங்காமற் றியங்காமல் வரிசையாகத்
 தேனென்ற ருசிபோலே சிவயோகத்தைச்
 சிந்தைவைத்துக் கண்டவனே சிவயோகியாமே.

(131)

திலர்தம்.

ஆமப்பா சிவயோகத் திருக்கும்போது
 அருளான திலர்தவகை யொன்றுகேளு
 நாமப்பா சொல்லுகிறோ மண்டத்தோடே
 நலமான மரமஞ்சள் கஸ்தூரிமஞ்சள்
 தாமப்பா சாதிக்காய் சாதிப்பத்திரி
 தாழம்பூத் தாளுடனே சந்தனமும்பூவுங்
 காமப்பால் கல்மதமுங் கஸ்தூரிகோவுங்
 களங்கமற்ற புழுகுடனே கற்ப்பூரங்கூட்டே.

(132)

கூட்டப்பா சரக்குவகை பதிமூன்றுந்தான்
 குறிப்பாக வோரிடையா யெடுத்துக்கொண்டு
 நாட்டப்பா கல்வமதிற் பொடித்துக்கொண்டு
 நலமான பழச்சாறும் பன்னீர்வார்த்து
 ஆட்டப்பா வடிமிளகு போலேமைந்தா
 வரைக்கையிலே புழுகிட்டு அரைத்துநன்றாய்
 நீட்டப்பா கயிரதுபோல் நீட்டிக்கொண்டு
 நிழலுலர்த்திப் பதனமதாய் வைத்தக்கொள்ளே.

(133)

கொள்ளுகிற விதமென்ன வென்பாயாகிற்
 குணமாகச் சிவயோகத் திருக்கும்போது
 நல்லுருவாய்த் திலர்தமதை யெடுத்துக்கொண்டு
 நாட்டப்பா குருபதிமேற் றிலர்தம்போடச்
 சொல்லுகிற மந்திரந்தா னொன்றுகேளு
 சுருக்கடா சுவாவென்று திலர்தம்போட்டு
 உள்ளூறவா யிருதயத்தின் மனதைநாட்டி
 உம்மெனவே தம்பித்து வொடுங்கிநிஸ்ஸே.

(134)

கௌசிகமுனிவர் ஞான சூஸ்திரம் 30-ல், வஸ்து தரிசனமும், சித்து விபரங்களும்
 கூறப்பட்டிருக்கிறது, வாங்கி வாசித்துணருங்கள்.

ஒடுங்கியந்த வொடுக்கமதி லொடுங்கிநில்லு
 வுலகத்தி லுள்ளவர்க ளுன்னைக்கண்டாற்
 படிந்துவுந்தன் பாதத்திற் பணிவாரையா
 பக்குவமாய்ப் பிணியாளர் பணிந்துகண்டால்
 நடுங்கிமிகப் பணிந்தோடும் பிணிகளெல்லாம்
 நலமான சிவயோகச் செந்தீப்பட்டு
 மடிந்துவிடும் பிணிகளெல்லா முலகிலுள்ளோர்
 மண்டிநிற்பா ருன்சமுகங் கண்டிலாரே.

(135)

திலர்தமை.

கண்டபடி யின்னமொரு கருவைக்கேளு
 கருவான திலர்தமை யொன்றுசொல்வோம்
 விண்டபடி யாரறிந்து செய்யப்போறார்
 மேலான வேதாந்தி செய்வானப்பா
 அண்டமெனுங் கருவெடுத்து வைத்துக்கொண்டு
 அப்பனே யேரண்டத் தயிலத்தாலே
 கண்டிடவே குழைத்துநல்ல ரவியிற்போடு
 தூசிசெத்தை விழுவாமற் சுகமாய்க்காரே.

(136)

கார்த்துநன்றாய் ரவிதனிலே கிண்டிக்கிண்டி-
 கனமாக நீர்வற்ற காயப்போட்டால்
 பார்த்துநின்ற ரவியினுட வொளிதான்சென்று
 பங்கயத்தின் மைதனிலே பற்றும்பாரு
 சேர்த்துநின்ற மையொளியின் பெருமைதன்னைச்
 செப்புகிறேன் மனோன்மணியின் றிரத்தால்மைந்தா
 சாற்றுகின்ற மையெடுத்துச் சிமிளில்வைத்து
 சாதகமாய் மைக்குநிகர் புழுகஞ்சேரே.

(137)

சேரப்பா புழுகிட்டு மைவிளக்கிச்
 செவ்வையாய்ச் சிவயோகத் திருக்கும்போது
 நேரப்பா நின்றநிலை தவறாமற்றான்
 நேர்மையுடன் மையெடுத்துத் திலர்தம்போட்டு
 காரப்பா வஞ்சனா தேவிபாதங்
 கருத்துடனே மனதறிவாற் காத்தாயாகில்
 ஊரப்பா வுள்ளபயி ருயிர்களெல்லா
 முனதுவச மாகிவுனக் கடிமையாமே.

(138)

இதிற்கூறிய விஷயங்களனைத்தும் விபரமாய்த் தெரிய விரும்புவோர் குருராஜர் சிவயோக சிந்தாமணி 50-ல் பார்க்கவும்.

ஆமப்பா யிடக்கரத்தில் மைப்பொட்டிட்டு
 அசையாமற் கூர்ந்துமையை யன்பாய்ப்பார்த்தால்
 போமப்பா வெகுதூரம் ஒளிதான்றோன்றும்
 புதுமைவெகு அதிசயங்கள் கண்ணிற்காணுந்
 தாமப்பா கண்டதொரு வதிசெயத்தைத்
 தாரணியில் விள்ளாதே தனதாயார்க்கும்
 நாமப்பா கண்டபடி யின்னதென்று
 நாட்டினால் நாய்போலே யலைவர்பாரே. (139)

பாரப்பா வலக்கரத்தில் மைப்பொட்டிட்டு
 பதிவாகக் கீழ்த்திசையைப் பரிவாய்ப்பாரு
 நேரப்பா வதுதாழ்ந்து துலைதான்றோன்று
 நிதிகள்பல வதிசயங்கள் நிசமாய்க்காணுந்
 தேரப்பா மனந்தேறி யகலநில்லு
 சிவசிவா சிவயோகத் திறந்தானென்று
 ஊரப்பா வறியாமல் மையைநீயும்
 உண்மையுடன் பதனமதாய் வைத்துக்காரே. (140)

காரடா மூலமதில் அங்கென்றோதிக்
 கைம்முறையாய்ச் சத்திசிவ மொன்றாய்ச்சேர்த்து
 சேரடா கம்பியுப்புப் பூரம்ரெண்டு
 செவ்வையுடன் தூக்குநிகர் சேர்த்துக்கொண்டு
 வாரடா கல்வமதில் நன்றாயாட்டி
 வழித்துஒரு பீங்கானில் வளமாய்ச்சேர்த்து
 நேரடா ரவிதனிலே காயப்போடு
 நிசமான நந்தியென்ற வுப்பதாச்சே. (141)

நந்தியுப்புக்குரு.

உப்பான நந்தியுப்புப் பலந்தானொன்று
 ஒருமையுள்ள அரப்பொடியும் பலந்தானொன்று
 அப்பான பொடியதுவும் பலந்தானொன்று
 அருமையுள்ள தாளகமும் பலந்தானொன்று
 வைப்பான காசியிட கட்டிதானும்
 மார்க்கமுடன் பலமரைதான் வளமாய்ச்சேர்த்துத்
 தப்பாமல் நாகரச மொன்றாய்க்கூட்டித்
 தண்மைபெற வொருபலந்தா னெடுத்துக்கொள்ளே. (142)

கடைப்பிள்ளை சிவயோக ஞானம் நூறில், வாசிவோக நிலையும், வாத
 முறைகளும் வகையாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கொள்ளப்பா வாறுவரைச் சரக்கைநன்றாய்க்
 குருபரனைத் தொழுதுமிகக் கல்வத்திட்டு
 மெள்ளப்பா தான்பொடித்துப் பழச்சார்விட்டு
 மேன்மைபெற மெழுகதுபோ லாட்டிமைந்தா
 நள்ளப்பா வருட்டியதை வட்டுபண்ணி
 நலமாக வோடதனில் நடுவேவைத்து
 செள்ளப்பா செப்பகலால் நன்றாய்முடித்
 தீர்க்கமுடன் கொழிமணலை யதின்மேற்கொட்டே. (143)

கொட்டுவது குருசொன்ன வளவாய்க்கொட்டி
 கூர்மையுட னடுப்பேற்றித் தீயைமூட்டிக்
 திட்டமுடன் தீயெரித்து வருகும்போது
 சிவசிவா பதமென்ன வென்பாயாகில்
 வட்டமுள்ள மணல்மேலே கருகின்றானால்
 மைந்தனே பதஞ்சரியென் றெடுத்துமெல்ல
 சட்டமுட னூறவைப்பாய்க் குளிரும்புந்
 தன்மையுடன் குளிர்ந்ததின்மேல் தயவாய்க்கேளே. (144)

கேளப்பா மணலைமெள்ள வாரிப்பின்பு
 கிருபையுள்ள கிண்ணமதைத் திறந்துபாரு
 வேளப்பா யெரித்தநெற்றிக் கண்ணாலந்த
 விதமான சரக்காறுங் கட்டிப்போகும்
 கேளப்பா சொல்லாமல் வைத்துக்கொண்டு
 குருவான திருவடியைத் தொழுதுபோற்றி
 தாளப்பா குகைதனிலே செம்புருக்கி
 வரிசையுட னதுக்குவரை மருந்துசேரே. (145)

செம்புகத்தி

சேர்ப்பதுதான் செம்புருகி நிற்கும்போது
 செவ்வையுடன் மருந்தெடுத்துச் சிருகவையா
 கோர்ப்பதுபோற் கொஞ்சங்கொஞ்ச மாகச்சேர்த்துக்
 குணமாகச் சரியாகச் சேர்த்துக்கிண்டி
 வார்ப்பதுதான் பூமியிலே வார்த்தாயாகிற்
 மகத்தான செம்பதுவுஞ் சுத்தியாச்சு
 கார்ப்பதுதான் செம்புகத்திப் பதனம்பண்ணிக்
 கருவான வெள்ளியிலே பதுக்குகொன்றே. (146)

இராமரிஷி சிவயோக ஞானம் 18-ல், மறைப்பாயுள்ள ரகசியங்களை வெளிப்படையாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது, வாங்கிப்பாருங்கள்.

ஒன்றான வெள்ளியிலே பத்துக்கொன்று
 வருக்குமுகந் தன்னிலநீ கொடுத்துப்பாரு
 நன்றான மாற்றதுவு மூவைந்தாகி
 நாற்றமுள்ள செம்புதனி லேழரையுமாகுங்
 குன்றாத தங்கமதிற் பத்துக்கொன்று
 கொடுத்துருக்கித் தகட்டித்துப் புடத்தைப்போடு
 நின்றாடும் பரஞ்சோதி யானசோதி
 நேர்மையுள்ள சோதியடா தங்கந்தானே.

(147)

லிங்ககுரு.

தானென்ற தளவாயாஞ் சாதிலிங்கந்
 தன்மையுட னதுவிபரஞ் சாற்றக்கேளு
 தேனென்ற கல்வத்திற் பழச்சார்விட்டுத்
 திறமாக வரைத்துநன்றாய் வட்டுப்பண்ணி
 கோனென்ற குருபதத்தைப் போற்றிநன்றாய்
 குவலயத்தில் துஷ்டர்களை யகலத்தள்ளி
 மானென்ற மண்மறைவிற் புடத்தைப்போடு
 மார்க்கமுடன் சரக்கைந்துங் கட்டிப்போமே.

(148)

கட்டிநின்ற மருந்திடைக்குச் செம்புருக்கிக்
 கைம்முறையாய் மருந்ததனைச் செய்துகொண்டு
 திட்டமுடன் தண்ணீர்போ லுருக்கிச்சாய்த்துச்
 செவ்வையுடன் செம்பதனை யெடுத்துப்பாரு
 சட்டமதாய்ச் செம்பதுவுங் கட்டிப்போகுந்
 தன்மையுடன் வெள்ளிதனிற் பத்துக்கொன்று
 இட்டமுடன் கொடுத்துருக்கி மாற்றைப்பாரு
 என்னசொல்வேன் பதினாறு வயதுதானே.

(149)

தானான வேதைமுறை சொன்னமார்க்கந்
 தன்மையுள்ள யோகத்துக் குறுதியாகுங்
 கோனான குருவருளால் சொன்னதல்லாற்
 குறும்பான திருடனுக்கோ சொன்னேனையா
 மானான மவுனமுள்ள சிவயோகிக்கு
 மனதுரிமை யாகவென்று வாழ்த்தினேன்யான்
 தேனான மதியமுர்தங் கொண்டுநல்ல
 சிவயோக மார்க்கத்திற் சேர்ந்துநில்லே.

(150)

அத்திரிமகாரிஷி உண்மை ஞான போதகம் 30-ல், ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் வெகு தெளிவாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார். கண்டுணர்க. ஏரண்டத்தைலம் = விளக்கெண்ணெய்.

இராமதேவர்

நிஷ்டைமுறை.

நில்லென்ற நிலையறிந்து நிஷ்டைகூடி
 நிஷ்களமாம் பிர்மத்தில் வாசிபூட்டிச்
 சொல்லொன்றுத் தவறாமல் மதியைப்பார்த்துத்
 துலங்குமதி ரவிதனிலே மதியைப்பார்த்துக்
 கொல்லென்று ரவிதனிலே வுரிமையாகக்
 கூறுபஞ்ச வக்கினியைக் கொளுத்திப்பாரு
 சில்லென்று மதியமுர்தம் வாரிபாயுள்
 சிவசிவா வந்தமுர்தங் கொண்டுதேறே.

(151)

தேறுவதால் தேகவச்சிர காயமாகுஞ்
 சித்தாதி சித்தனென்ற பேருமாகுங்
 கார்புருவக் கருணைவிழிக் கமலமீதிற்
 கருவான பருதிமதிச் சுடருக்கப்பால்
 பார்புனலாம் நெருப்பாறுக் கப்பால்நாதம்
 மதிவான நாதமதைப் பார்க்கவேண்டிக்
 கூரமுக மதிபெருகு நாதத்தோடே
 கொண்டுசடம் நின்றநிலை கூர்ந்துபாரே.

(152)

சந்திர சூரியன்

கூர்ந்துபார் சூரியனோ சத்திசத்தி
 கொழுகிநின்ற சந்திரனோ சிவமதாகும்
 தேர்ந்துபா ரிவர்களுட நிதானங்கேளு
 சிவப்பான சூரியகலை பனிரெண்டாகும்
 ஆர்ந்துபார் சந்திரகலை பதினாறாகும்
 அதிகமுள்ள சந்திரனும் வாண்மைமிஞ்சிச்
 சேர்ந்துசுடர் சத்திகலை பனிரெண்டோடே
 சிவசிவா சிவகலையுஞ் சேர்ந்தவாறே.

(153)

சேர்ந்துமிச்சம் நாலுகலை பூரணமாய்நின்று
 செவ்வையுட நாலிலொன்று அம்பரத்தின்பதியாய்
 நேர்ந்துமிகப் போனதின்பின் மூன்றுகலைதானும்
 நெடுவானில் விந்துவென இளம்பிறையுமாகக்
 கூர்ந்துபார் சத்தியிடந் திருவாசியாகிக்
 கொழுகிநின்ற சதுர்தேதி யாகிப்பின்னும்
 ஆர்ந்துநின்ற வமாவாசைப் பருவமாகி
 யந்தமென்று மிதுமூன்று மொன்றாய்ப்போச்சே.

(154)

இதிற்கண்ட விஷயங்களைப் புகண்டர் ஞானோபநிடதம் முப்பதைப்பார்த்தா
 வெகுலெகுவாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

ஒன்றாகச் சதுர்த்தியிலே வளர்பிறையாய்நின்று
 யுகமுடிந்து வளர்ந்துதடா பதினாறாகக்
 கண்டாயோ மதிநிறைந்து குறைந்தசெய்தி
 கருவாக வுனதிடத்தில் காட்டிவைப்போம்
 பண்டான அகாரமடா விந்துவிந்து
 பதிவான உகாரமடா சத்திசத்தி
 நின்றாடும் மகாரமடா சுழினைக்கம்பம்
 நேர்மையுட னிதுமுன்றுந் தேகமாச்சே.

(155)

தேகமென்றால் வெகுதூரம் நினைக்கவேண்டாம்
 சேர்ந்துநின்ற வாதபித்தஞ் சிலேற்பமாகும்
 ஆகமுட னதுமுன்று மிடைபின்னாக
 வமர்ந்துநின்ற சுழிமுனையாய் நின்றவாறும்
 பாகமென்ற சூரியன்றான் வாதமாச்சு
 பதிவான சந்திரன்றான் பித்தமாச்சு
 தாகமுடன் சேத்துமந்தான் சுழியாய்நின்று
 சகலசெந்து மூன்றினால் மடிந்தவாறே.

(156)

மடிந்தவகை யேதெனவே யென்பாயாகில்
 மக்களே யவனவன்செய் மார்க்கத்தாலே
 முடிந்தவரை நன்மார்க்கம் விட்டகுறை யாலே
 மூர்க்கமுள்ள துன்மார்க்கத் தாலேமைந்தா
 கடிந்துநின்ற யிடையான பித்தமீறிக்
 கபாலமென்ற சுழினையிலே குடுதாக்கித்
 தொடர்ந்துவந்த வாசமதைத் துஞ்சப்பண்ணி
 தொல்லுலகிற் பிறந்திறந்து போவார்கானே.

(157)

பிறந்திறந்து போகாத நெறியைச்சொல்வேன்
 பெருமைவிட்டு வுரிமையிலே பிலமாய்நின்று
 கறந்துநின்ற வகாரமடா விந்துவிந்து
 கருவான விந்துமடா மதியுமாச்சு
 சிறந்துநின்ற மதியெல்லாம் உகாரமான
 தேகமென்ற சூரியனிற் சேர்ந்துகொண்டு
 மறந்துவிடா தேமகனே மகாரமான
 மகத்தான பராபரத்தில் மகிழ்ந்துநில்லே.

(158)

குதமகாமுனி ஞான சூஸ்திரம் 14-ல், யோக சாதனமர்மங்களையும் ஆதாரமூல
 ரிணவ சொருபங்களையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இராமதேவர்

இராப்பகல்

நில்லென்ற நிலையறிந்து நிலையில்நின்று
 நிலையில்லாச் சந்திரனை நிலையிற்சேரச்
 சொல்லொன்றுந் தவறாத் சொர்க்கமாகுஞ்
 சோர்வான நாதமது யென்னவென்றால்
 உல்லென்ற ரவிதானே சொர்க்கஞ்சொர்க்கம்
 லுன்றிநின்ற சந்திரன்றா னாதமாச்சு
 செல்லென்ற ரவிமதிதா னேதோவென்றால்
 சேர்ந்துநின்ற ராப்பகலாய் நின்றவாறே.

(159)

மாறான ராப்பகல்தா னென்சொல்லென்றால்
 மக்களே வெளிதோன்றச் சொல்வேன்கேளு
 காறான ராவதுதான் கண்மூடலப்பா
 கருவான பகலதுதான் பார்வைமைந்தா
 கூறாக ரெண்டுமொன்றாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
 குருவான பதிதலத்திற் கூட்டிமேலை
 நேராக நின்றுதவ யோகஞ்செய்தால்
 நிலையான சிவயோக மதுதான்பாரே.

(160)

நாதவிந்து மெழுகு

பார்க்கையிலே மூலமதி லக்கினியுண்டாகப்
 பதிவான கர்ப்பமொன்று சொல்லக்கேளு
 சேர்க்கையுடன் அகாரமுடன் உகாரம்ரெண்டுஞ்
 செவ்வையுடன் ரெண்டுமொன்றாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
 ஆர்க்குமிது தெரியாமல் ரவியில்வைக்க
 அப்பனே நாதவிந்து வொன்றாய்ச்சேர்த்து
 மார்க்கமுள்ள மெழுகாகு மைந்தாமைந்தா
 மனமகிழ்ந்து பணவிடைதான் மகிழ்ந்துகொள்ளே.

(161)

கொள்ளையிலே சந்திரன்றான் தேய்ந்துதேய்ந்து
 கூர்மையுடன் ரவிதானும் பிரகாசமாகி
 சுள்ளையிலே யகப்பட்ட பாண்டம்போலே
 சுகமான தத்துவங்கள் செந்தீப்பட்டுத்

புகண்டர் மெஞ்ஞான விளக்கம் 30-ல், வாசியோக வல்லபங் களையு
 அதற்குரிய ஆறாதாரவிபரங்களையும் தெளிவாய்க் கூறியிருக்கிறது.

தொல்லையென்ற சூழ்வினைக ளகன்றுபோகுந்
துருவமென்ற வத்துருவந் துலக்கமாகும்
பிள்ளையிலே வுங்களைப்போற் பிள்ளையுண்டோ
பின்னான ரவியினுட பிலத்தைப்பாரே.

(162)

பிலமான காயாதி கற்பங்கொண்டு
பேணியேயிவ் விடத்தைப் பிலக்கப்பண்ணி
குலமான மூலமுத லாறாதாரங்
கூட்டிநின்ற நவக்கிரக மொன்பதிற்கும்
நிலமாக வறுக்கிரக மார்தான்காண்பார்
நீள்திசையில் சற்குருவைத் தேடிநின்று
நலமாக நாலஞ்ச வீட்டுக்கெல்லாம்
நடுவீடாய் நின்றவறுக் கிரகந்தானே.

(163)

தானென்ற வறுக்கிரகஞ் சுத்தப்பாழாய்த்
தவறாத பாழ்வீட்டை யென்னசொல்வேன்
கோனென்ற குருவருளால் வீட்டைநம்பிக்
கோடான கோடிசித்தர் தவமேசெய்தார்
ஏனென்றா லவ்வீட்டிற் குறிதானொன்று
யென்னவென்றால் தூண்டாத தீபந்தீபம்
வானென்ற வத்தீபம் பார்க்கவேண்டி
மகத்தான சத்திசிவ பூசைசெய்யே.

(164)

பூசையென்ற சிவபூசை சத்திபூசை
புருவமுடன் செய்வதற்கு யோகந்தங்கு
நேசமுட னப்பூசை மனதிலெண்ணி
நிச்சயமாய்க் குருவருளை சேர்த்துக்கொண்டு
ஆசையென்ற பலருசியை யகலத்தள்ளி
யருந்துருசி தனையறுத்து மருந்துவோர்க்கு
மாசியென்ற மயக்கமறு மனமேதங்கு
மகத்தான வாசியில்சென் றேறுவானே.

(165)

மௌனச்சித்தர் பாடல் பன்னிரண்டில், யோக சாதன விபரங்களை வெகு தெளிவாய்த்
தெரிந்துகொள்ளலாம். வாங்கிப்பாருங்கள்.

வாண்மை = ஒளியுடைமை. அம்பரம் = ஆகாயம்.

ஏறுவான் வாசியிற்சென் றேறியந்த
 யிருட்டான பதிகடந்து வெளியிற்சென்று
 தேறுவான் மனந்தேறி யமுர்தங்கொண்டு
 சிந்தைமன தொன்றாகித் தீபம்நோக்கிக்
 கூறுவான் தூரதிஷ்டி நடத்தையெல்லாங்
 குருவான பராபரத்தின் குறிப்பினாலே
 ஆறுவான் நவக்கிரக மருளைப்பெற்று
 அன்பான வநுக்கிரக மாதிதானே.

(166)

ஆதியென்ற வநுக்கிரகம் பிர்மபீடம்
 அப்பனே சுழிமுனையாய் நின்றபீடம்
 சோதியென்ற சுடர்வடிவா யிருந்தபீடம்
 துடர்ந்துநின்ற சீடனுக்குக் குருவானபீடம்
 வாதியென்ற வந்தகிரி தீபபீடம்
 மனோன்மணியாள் சென்றுவினை யாடுபீடம்
 கோதிலாச் சுத்தமய மானபீடம்
 கூர்மையுள்ள பீடமடா நந்திதானே.

(167)

நந்திவொளி கண்டவர்தான் ஞானயோகி
 நலமான சிவயோகி பிர்மயோகி
 அந்தமுள்ள வஷ்டாங்க மானயோகி
 யருவுருவாய் நின்றதொரு பரமயோகி
 பந்தமுள்ள வாசிநிலை யறிந்தயோகி
 பதிவான காயாதி கற்பயோகி
 கெந்தருவ ரானகே சரத்தில்வாழுங்
 கெவுனமென்ற கெவுனாதி யோகிதானே.

(168)

தானென்ற யோகத்துக் குறுதியென்ன
 தன்மையுள்ள வாசியென்ற மூலமூலங்
 கோனென்ற குருவருளால் வாசிமூலக்
 குறிப்பறிந்து கொள்ளுவது மென்னவென்றால்
 நானென்ற வாணவத்தை நலமாய்த்தள்ளி
 நடுவான பூரணத்தைப் பற்றிக்கொண்டு
 மானென்ற பிரணவத்துள் மனதைவைத்து
 மகத்தான கேசரியைத் தொழுதுநில்லே.

(169)

மௌனச்சித்தர் ஞானம் எட்டில் சின்மயசொருப மூலாட்சரங்களை
 மௌனதிட்சை விபரங்களையும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

தொழுதமுறை யென்னவென்றா லகாரதீட்சை
 சுருக்கமுள்ள வுகாரமடா சத்திபூசை
 பழுதொன்று நினையாம லிரண்டுமொன்றாய்ப்
 பக்குவமாய்த் தான்செபித்துப் பதியில்நின்று
 நெளிதமுள்ள மனதுறுதி யாகிவந்த
 ரேசகமும் பூரகமும் நேரேசெய்து
 முனிதமர்க்குள் நிறுத்திக்கும் பகத்தில்நின்று
 முனையான தீபமதைத் தூண்டிப்பாரே.

(170)

லிங்கத்தார குரு.

தூண்டிமிகப் பார்க்கையிலே சோதிகாணுந்
 துவாதசாந் தத்தில்மன துறுதியாகும்
 தாண்டிமிகப் போகாம லறிவில்நின்றால்
 சகலகலைக் கியானமெல்லாந் தானேதானாய்
 வேண்டியதோர் கருமான மின்னமொன்று
 வெகுதெளிவாய்ச் சொல்லுகிறோ மெய்யதாக
 பூண்டமன துறுதியினா லிங்கந்தாரம்
 புகழான விந்துவுடன் கெந்திகூட்டே.

(171)

பூட்டப்பா கெந்தியுடன் துருசதானும்
 பொருந்தவச மோரிடையாய் நிறுத்துக்கொண்டு
 நாட்டப்பா வதற்கிடைதா னாதிசேர்த்து
 நன்றான பழச்சாற்றால் கல்வத்தாட்டு
 ஆட்டப்பா யீராறு சாமமாட்டி
 அரகரா வழித்துருட்டி வட்டுப்பண்ணி
 மூட்டப்பா சட்டிதனில் வைத்துமூடி
 மூடுவது மணற்கொட்டி யெரித்திடாயே.

(172)

எரித்துமணல் கருகுமப்போ யிறக்கிவைத்து
 இதமாக வாறினபின் திறந்துபாரு
 குறித்தசரக்காறு மொன்றாய்க் கட்டிப்போகுங்
 குருவாக மனந்தனிலே கூர்ந்துகொண்டு
 வருத்தமிட்டுச் செம்புருக்கி யதற்குநேராய்
 மார்க்கமுடன் மருந்தீவாய் கிண்டிக்கிண்டித்
 திருத்தமுடன் மருந்தீய்ந்து நன்றாலுதிச்
 செம்புகளிம் பானதுவுங் கட்டிப்போச்சே.

(173)

கடைப்பிள்ளை ஞானதீட்சாவிதிபதினாறில், பூரணதீட்சை, நந்தி தரிசனம்
 யோகஞான விபரங்களையும் தெளிவாய்த்தெரியலாம்.

இராமதேவர்

கட்டிநின்ற செம்பதனைப் பதனம்பண்ணிக்
 கருவாக விடைக்கிடையே தங்கஞ்சேர்த்து
 திட்டமுடன் வெள்ளிதனிற் பத்துக்கொன்று
 செவ்வையுடன் றானுருக்கி யெடுத்துப்பாரு
 வட்டமிட்ட ரவியொளியை யென்னசொல்வேன்
 மார்க்கமுட னவ்வொளியைக் கண்டுநீயுந்
 துட்டருடன் கூடாமல் விண்ணைநோக்கித்
 துவாதசாந் தத்திலமனந் துலங்கிநில்லே.

(174)

நில்லென்ற நிலையறிந்து மனதுபூண்டு
 நிலையான மூலமுத லாறாதாரம்
 உள்ளென்ற வுள்மூல மேலாதாரம்
 ஒடுங்கிநின்ற தத்துவமாந் தொண்ணூற்றாறுந்
 தள்ளந்தப் பதிதனிலே நிறுத்தியந்தத்
 தள்ளாலே யாகுதியாய்ச் சாம்பலாக்கிக்
 கொள்ளுகிற விதமென்ன வுத்தளமாய்ப்பூசிக்
 குண்டலியி னந்தியொளி கூர்ந்துபாரே.

(175)

ஞானம்

பாரப்பா ரவிமதியு மொன்றாய்க்கூட்டிப்
 பருவமுடன் புருவநடுப் பதிக்கப்பாலே
 நேரப்பா வதனிலொரு கமலந்தோற்றும்
 நின்றிலங்கும் கமலமதை நேரேபார்த்தால்
 ஆரப்பா வறிவார்கள் ஞானதீபம்
 அரகரா சிவயோக மானதீபம்
 மேரப்பா மெய்ஞ்ஞான தீபந்தன்னை
 மெய்யாகக் கண்டுசிவ யோகம்பாரே.

(176)

பாரப்பா மனதுகொண்டு அறிவிற்கென்று
 பரிவான மூலமடா மூலாதாரம்
 நேரப்பா நின்றதொரு வாறாதாரம்
 நிலையான நடுமைய மேலாதாரம்
 வீரப்பா கொண்டவரி தாரந்தாரம்
 மெய்யான தாரமடா விஞ்சைவிஞ்சை
 கூரப்பா குருவான விஞ்சைமூலங்
 கூர்மையுட னம்மூலங் குறியாய்க்கானே.

(177)

இச்சாஸ்திரத்திற்கூறிய இரகசியங்களைத் தெளிவாய்த் தெரிய விரும்பினால்
 யோக ஞான சாஸ்திரத் திரட்டு 1,2,3, பாகத்தைப் பார்க்கவும்.

சிவயோகம்

குறியாகக் கண்டந்தக் குறியில்நின்று
 கூர்மையுள்ள தாரமதை யெடுத்துமைந்தா
 சரியாகத் தானுருக்கிப் பாண்டத்திட்டுச்
 சளியாத காடியதி லிட்டுநன்றாய்
 நெறியான மஞ்சளொடு வுப்புநேராய்
 நினைவாகத் தானாட்டி யதற்குட்சேர்த்து
 தெரிவாகக் கிண்டிநன்றாய்ப் பிசறிக்கொண்டு
 தீயெரித்து வடுப்பேற்றி யெரித்திடாயே.

(178)

எரித்தபத மாவுகண்டா லிறக்கிமைந்தா
 விற்பமுடன் குளிரவைத்து மறுநாள்தானும்
 திருத்தமுடன் முன்போலே (பத்து) முறையே செய்தால்
 சிவசிவா தாரமதிற் கசப்புநீங்கும்
 வருத்தமென்று நினையாமல் ரவியிற்போட்டு
 மார்க்கமுடன் தானுலர்ந்து சுக்கிலம்போல்
 கருத்துடனே தானுலர்த்தி யெடுத்துநல்ல
 கல்லுறலில் மாவாக யிடித்திடாயே.

(179)

இடித்திடுவாய்ச் சமூலமதை பொடியதாக்கி
 இன்பமுடன் முன்போலே பாண்டத்திட்டு
 வடித்ததொரு மாவதற்கு வரைதான்பூர
 மாட்டிநன்றா யொன்றாக்கி மைந்தாமைந்தா
 தொடுத்ததொரு பாண்டமதை மூடிமைந்தா
 சுகமாக மண்டலந்தான் சமாதிவைத்து
 நடுத்தரமாய் மனதுறுதி யாகக்கொண்டு
 நடுவான பூரணத்தைத் தொழுதிடாயே.

(180)

தொழுதிடுவாய் முந்திமுந்திக் குருவைத்தானுந்
 தொழுதபின்பு அகாரமென்ற சிவத்தைப்பூசிப்
 பழுதொன்று நினையாமல் சத்திதன்னைப்
 பாலகனே மனதுறுதி யாலேபூசி
 நெளிதமுள்ள மனதாலே பூசைபண்ணி
 நீமகனே குருபூசை நன்றாய்ச்செய்து
 வழிதவரா தேயிருந்து சமாதிசென்று
 மார்க்கமுட னக்கடத்தை யெடுத்திடாயே.

(181)

மச்சமுனிவர் ஞான தண்டகம் 97-ல், மை, மெழுகு, மூலிகை முதலிய விபரங்கள் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இராமதேவர்

எடுத்ததொரு பாண்டமதை மைந்தாநீயும்
 ஏழெட்டு நாள்வரைக்கும் ரவியிற்போடு
 தொடுத்ததொரு மேற்கவசந் தள்ளிநீயும்
 சுகமாக வரிதாரக் கடுகைமைந்தா
 விடுத்ததைநீ பீங்கான்றன் றாளிசேர்த்து
 மெய்யாக வைத்ததைநீ பூசைபண்ணு
 அடுத்ததொரு பூசையென்ன வென்றால்மைந்தா
 வாதியென்ற நவகோண மிட்டுப்பாரே.

(182)

பாரப்பா நவகோண மிட்டுக்கொண்டு
 பரமான மேருவதை நடுவேவைத்து
 காரப்பா சுகந்தமலர் பொற்பாதத்தால்
 கனிவாக அர்ச்சனைகள் கருத்தாய்ச்செய்து
 தேரப்பா வயிரவற்கு வடமாலைசாற்றிச்
 சிவசிவா தீபமொடு தூபங்காட்டி
 நேரப்பா நின்றபர மேருதன்னில்
 நிலையான வழதரசக் கடுகுவாங்கே.

(183)

வாங்கிடுவாய் கடுகில்நல்ல கடுகுபோலே
 மைந்தனே தானெடுத்து நாவுதன்னில்
 பாங்குபெற வைத்ததின்மே லங்கென்றேதான்
 பதிவாகக் கண்டமதி லங்கென்றாணு
 சாங்கமுடனமுதரசந் தானேபொங்குந்
 தன்மையுடன் தான்புசித்துத் தனதாய்மைந்தா
 ஆங்கதிகொண் டநுதினமும் வாசிநோக்கு
 அருளான வாசியினாற் றீபநோக்கே.

(184)

பூரணலேகியம்

நோக்குவதற் கின்னமொரு வறுதிகேளு
 நுண்மையுள்ள பூரணலே கியந்தான்மைந்தா
 வாக்குமன துறுதியடா மகத்தாம்போத
 மனதுநெறி யறிவான வாமபோதம்

இவ்விஷயங்களனைத்தும் தேரையர் நவலோக பற்பம் 16-ல் தெளிவுறக் கூறியிருக்கிறது வாங்கி வாசித்துணருங்கள்.

ஏர்க்கையுள்ள போதமதை யென்னசொல்வேன்
 ஏகாந்த லேகியத்தி னியல்புகேளே
 சேர்க்கையுள்ள செங்கமலத் தழுந்தம்வாங்கிச்
 சிவசிவா பீங்கானிற் சேர்த்துக்கொள்ளே. (185)

சேர்த்ததொரு பூரணத்திற் பூரஞ்சேர்த்துச்
 சிவசிவா மிடைசரியாய்ச் சேர்த்துமைந்தா
 பார்த்திப்பேன ரெண்டுமொன்றாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
 பதிவாக ரவிதனிலே வைத்துக்காரு
 பூத்தமல ரமுதரசம் பூரம்ரெண்டும்
 பொருந்திநன்றாய்க் கட்டியது புட்டுப்போலாம்
 கார்த்திருந்து ரவிதனிலே நவநாள்போடு
 காரணமா யந்திடைக்குப் பூரஞ்சேரே. (186)

பூரமதற் கிடைசரியாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
 புத்தியுடன் கல்வமதில் நன்றாயாட்டிக்
 காரமென்ற லேகியத்தை யுருட்டிமைந்தா
 கனமான பீங்கான்றன் மேருக்கேற்றி
 வீரமென்ற பூரணமே யென்றுபோற்றி
 விபரமென்ற நவகோணம் நடுவில்வைத்து
 சாரமுடன் சர்க்குருவைத் தியானம்பண்ணிச்
 சமரசமாய்க் கடுகளவு யெடுத்திடாயே. (187)

எடுத்துநடுப் பூரணத்தைத் தொழுதுமைந்தா
 யிதமாக மண்டலமே கொண்டாயானால்
 அடுத்தமனை யாறுமடா வலுத்துப்போகும்
 அசைவான வாசியது வமர்ந்துநிற்கும்
 தொடுத்ததொரு தேகமடா வச்சிரகாயஞ்
 சுந்தரம்போல் மன்மதனாய்த் துலங்குவாய்நீ
 நடுத்தரமாய்ப் பூரணத்தி லிருந்துகொண்டு
 நாதாந்த சிவயோகம் நண்ணுவாயே. (188)

நண்ணுவது பூரணத்தை நண்ணவேண்டும்
 நாதாந்தப் பேரொளியை நாடவேண்டும்
 உண்ணுவது சத்திசிவ பூசைவேண்டும்
 ஒடுக்கமந்த நிலைதனிலே யறுதிவேண்டும்

சூரியானந்தர் ஞானசூஸ்திரம் பதிமூன்றில், இதிற்கூறிய விஷயங்களும்
 இன்னுமனேக சாதன விஷயங்களும் கூறியிருக்கிறது.

இராமதேவர்

எண்ணுமந்தப் படியாக யிருக்கவேண்டும்
 ஏகாந்தச் சிவயோக வியல்புவேண்டும்
 விண்ணதனை மெய்யாக நம்பிக்கொண்டு
 மேலான சிவயோகம் விரும்பிநில்லே.

(189)

முப்புச்சுண்ணம்

நில்லந்த நிலைதனிலே நிலைத்தால்மைந்தா
 நீடுழி காலமடா நிலைக்குந்தேகம்
 கல்லென்ற கல்லுதனைக் கருத்தாய்நீயும்
 கருவான வுப்பதனை வாங்கிமைந்தா
 உள்ளென்ற வக்கினியிற் சுத்திபண்ணி
 ஓர்நிறையாய் வெடிசீனம் நன்றாய்ச்சேர்த்துச்
 செல்லென்ற தண்ணீரா லரைத்துமைந்தா
 திறமாக வரைத்ததனை வட்டுப்பண்ணே.

(190)

பண்ணியந்த வட்டதற்குக் கவசம்பண்ணிப்
 பரிவாக ரவியிலிட்டுப் புடத்திற்போடு
 தன்மையாய்ப் புடமாறி யெடுத்தபின்பு
 தனதாக ஐந்துமுறை முன்போற்செய்தால்
 உன்னியதோர் காரமதை யென்னசொல்வேன்
 உகமையில்லாச் சுண்ணமடா வேகமெத்த
 விண்ணிறைந்த சுண்ணமடா வேகமெத்த
 வேதாந்த சிவயோகம் விளங்குந்தானே.

(191)

தானான சுண்ணமதில் வேதைகோடி
 தயங்காத பற்பமடா கோடிகோடி
 பூனான கட்டினமும் உறுக்கினங்கோடி
 பூரணமாய்ச் செயநீரின் புதுமைகோடி
 கோனான குருமுறைகள் கோடாகோடி
 கூறுகிற கற்பமுறை குணமோகோடி
 ஊனான தேகமதிற் சுண்ணஞ்சேர்க்க
 ஒடுங்குகின்ற மாய்கையெல்லா மோடிப்போச்சே.

(192)

இச்சாஸ்திரத்தில் மறைப்பாய் கூறியிருக்கும் இரகசியங்களை யோக ஞான சாஸ்திரத்திரட்டு 6ம் பாகம் தெளிவாய்ச்சொல்லும்.

போச்சென்று விடுகாதே காரச்சிப்பி
 புதுமையுடன் சொல்லுகிறோங் கும்பிடானை
 நீச்சென்ற வோடதனை வாங்கிமைந்தா
 நிலையாத வழலைதனைச் சுத்திசெய்து
 பேச்சொன்று மில்லாத பொன்கபுருவாங்கி
 பெருமையுள்ள சத்தியது கூடச்சேர்த்து
 மூச்சென்ற தண்ணீரால் கல்வத்தாட்டி
 மூர்க்கமுட னாட்டியபின் வட்டுப்பண்ணே.

(193)

சத்த பற்பம்

பண்ணியந்த வட்டதனை யுலர்த்திமைந்தா
 பாலகனே மண்சீலைப் பதிவாய்ப்பண்ணி
 சென்னிமையை நோக்கியந்தப் புடத்தில்வைத்துத்
 தீப்பிடித்து யெரிகின்ற பருவந்தன்னில்
 தன்னிமையாய்க் கவசமதை யெடுத்துமுன்போல்
 நன்னீறாற் றானாட்டி வட்டுச்செய்து
 புண்ணியனே மண்சீலை தானுஞ்செய்து
 புத்தியாய் முன்போலே புடத்திற்போடே.

(194)

போட்டபுட மாறியபின் னெடுத்துப்பாரு
 பூரணத்தின் கிருபையினால் வெளுத்துநீறும்
 தாட்டிகமாய் நீறினதை வைத்துக்கொண்டு
 சமரசமா யந்திசந்தி யுள்ளேகொண்டால்
 நாட்டியதோர் வாதபித்தஞ் சிலேற்பனத்தால்
 நாடிநின்ற வியாதிகளும் நசித்துப்போகும்
 பூட்டியதோர் திரையகலும் புதுமைகாணும்
 பூரணமாய்ச் சிவயோகம் யுனிதமாமே.

(195)

புனிதமுள்ள சிவயோக மெடுத்துப்பார்த்துப்
 பூரணமா யந்தறிவிற் புனிதமாகக்
 கௌதிமுடன் மவுனமதி லுரைத்துமைந்தா
 கேசரத்திற் கேசரியாம் பூரணத்தைநம்பி
 தொனிதமுள்ள சிலம்பொலியைக் கண்டுநீயுந்
 தூண்டாத மணிவிளக்கைத் தொழுதுபோற்றி
 மணிநாத மனோன்மணியை மனதிற்கொண்டு
 மார்க்கமுள்ள சத்திசிவ மகிமைகளே.

(196)

இராமதேவர்

கேளப்பா சத்திசிவ மகிமைதன்னென்
 கிருபையுட னறிந்ததையார் வணங்கப்போறார்
 காலப்பா தனையறியார் தலையைக்காணார்
 காலுதலை வேறாகக் கருதுவான்பார்
 மேலப்பா சத்தியென்ற ரூபந்தன்னை
 மெய்யான வுயிர்சிவத்துக் குறுதிசெய்தால்
 தாளப்பா திறந்தமுர்தங் கொள்ளலாகுஞ்
 சத்திசிவ பூசையில்லான் மடையன்தானே.

(197)

பத்தியம்

தானென்ற மடையரவர் வெகுபேருண்டு
 தன்மையுடன் சத்திசிவ மறிந்திருந்தும்
 நானென்ற வாணவத்தை நீக்கமாட்டார்
 நலமான பூரணத்தை நம்பமட்டார்
 தேனென்ற காயாதி கற்பங்கொள்ளார்
 திருடரவர் வாய்மதங்கள் திறமாய்ப்பேசி
 கோனென்ற குருவினுட மனதைக்கிண்டிக்
 கூடழிந்து போவாரைக் குறித்துத்தள்ளே.

(198)

தள்ளுவது யெண்ணெயொடு புளியுமாகா
 தாம்பூல மீனிறைச்சி சற்றுமாகா
 துள்ளுவது யானையுடன் கோபமாகா
 துணையான தாரம்விட்டு மறுதாராமாகா
 அல்லலென்ற வலைவாகா வாயையாகா
 வானந்த மானதொரு வறிவில்நில்லு
 சள்ளையென்ற சாகரத்தின் மூடரோடே
 சற்றுறவு மாகாது தனித்துநில்லே.

(199)

தனித்திருந்து சத்திசிவ பூசைபண்ணுந்
 தன்மையுடன் பாலமுர்தந் தானேகொள்ளுந்
 தொனித்திருந்த பூரணத்தைச் சுகமாய்ப்பூசிக்
 சுகமாகச் சிவயோகத் துறையில்நில்லு
 மணித்திருத்தா ளானகம லமுர்தங்கொண்டு
 மயங்காத பூரணத்திற் நீபங்காணும்
 அணிந்திருந்த சிவயோகத் தண்டத்துச்சி
 யம்பரமாஞ் சிதம்பரத்தி லடங்குமுத்தே.

(200)

முத்தான சிவயோக மிருநாறுதன்னை
 முறையான குருவெனவென் றெடுத்துப்பார்த்து
 சித்தான சித்துவிளை யாடுமைந்தா
 சிவயோக மார்க்கமடா திறந்தான்மெத்த
 பத்தாசை கொண்டுமன மவுனமாகப்
 பதியாகச் சிவயோக மிருநாறும்பார்
 வித்தான பிறவியது வற்றுப்போகும்
 மேலான சிவயோகம் விளங்குமுற்றே.

(201)

இராமதேவர் சிவயோகம்-200.
முற்றிற்று.

உ

குமரன்துணை.

மகாமகத்துவம்பொருந்திய

இராமதேவர்ரசாயனம் 6.

தேவியெனு மனோன்மணியா மெந்தன்தாயார்
 திருப்பாதம் போற்றிசெய்து தீரமாக
 ஓவியம்போல் ரசாயனத்தை உனக்குத்தானும்
 உத்தமனே சொல்லுகிறேன் உலகோர்க்காக
 பாவிக்குக் காட்டாதே வெளிவிடாதே
 பச்சமுட னிம்முறைபோ லாருஞ்சொல்லார்
 ஆவியொன்று கூடிரண்டா யிருந்ததாலே
 அப்பனே யிம்முறையை யரைந்திட்டேனே.

(1)

ஒன்றான ரசாயனத்தை யியம்பக்கேளு
 ஓகோகோ வதின்பெருமை யென்னசொல்வேன்
 நன்றான (பெரிய) திராட்சைப்பழம் பலந்தான்பத்து
 நலமான (சிறு) திராட்சைப்பழம் பலந்தான்பத்து
 குன்றான பாண்டத்திற் போட்டன்பாக
 குவிப்பாக சுத்தசலம் நேர்நிறையாயூற்றி
 கன்றான ததுபால்தான் குடித்ததன்மை
 கனிரசத்தை யிறக்கிவிடக் களறுவேனே.

(2)

களறுகிறேன் எரித்துமெள்ள இறக்கியாற்றிக்
 கண்மணிபோல் பிசைந்துவடி கட்டியேதான்
 தளராமல் முன்னிறைபோல் யெடுத்துவொன்றாய்
 தழைக்கவே ரெண்டுமிகக் கலந்துகொண்டு
 அளவதுநேர் குறையாமல் பாண்டத்திட்டு
 அதிவிதமா யெரித்துவிடு புதமதாக
 இளகியது பிசினியைப்போல் கம்பிபோலே
 இசைந்தபதந் தனைக்கண்டு இணைக்கக்கேளே.

(3)

இரசாயனம் 6.

கேளப்பா சதகுப்பை சீரகமுயேலம்
 கெடியான திரிகடுகு லவங்கப்பட்டை
 வாளப்பா நன்னாரிவேர் முத்தக்காசு
 வகையான சித்தரத்தை சாதிப்பத்திரி
 நீளப்பா அத்திதிப்பிலித் தேவதாரம்
 நிறைந்ததொரு சந்தனமு மாஞ்சியேலம்
 தேளப்பா யிம்மருந்துப் பிணியைத்தீர்க்க
 தெம்புடனே தானெடுப்பீர் பலமொன்றாமே. (4)

பலமதென்ற முறைப்படியே தவறிடாமல்
 பக்குவமாய் வருத்திடித்து வடிதான்கட்டி
 நலமதென்ற பொடியதனைப் பாகிற்கூட்டி
 நயன்றிடவே ரசாயனமாய்ச் சேர்த்துக்கொண்டு
 பலப்படுத்தி யிறக்கியபின் ஆறவைத்துப்
 பெருமையுடன் பீங்கானிற் பதனம்பண்ணி
 சிலப்படுத்திச் சேர்ந்தகனல் மேகத்துக்குச்
 சீர்பெறவே கொடுத்திடவே தீருந்தானே. (5)

தீருகிற வியாதிதனைச் செப்பக்கேளு
 தினைவுவனல் கைகாலி னோச்சல்மெத்த
 சோருகிற வாய்வுபித்த அஸ்திவெட்டை
 சொரிவிரணங் கண்ணொரிச்சல் வயிற்றின்காந்தல்
 மாறுகிற புத்திவன்னத் திரேட்சமெல்லாம்
 மனோன்மணியின் கிருபையினால் அகலும்பா
 ஏறுகிற விதம்பார்த்து யேறிநின்றால்
 எத்தொழிலுங் கைக்கூடி யிசையுந்தானே. (6)

உத்த வாக்கிய மெய்யது வாசுமாம்
 மெத்த வாக்கிது மிக்கன புத்தியாம்
 சுத்த வாக்கியம் சொற்பிழை யற்றது
 மத்த வாக்கிய மாக்கிடா தென்றதே.

இராமதேவர் ரசாயனம் 6

முற்றிற்று.

உ
பரமபதி துணை

அகஸ்தியர் திருவாய் மலர்ந் தருளிய :
பூஜாவிதி யிருநூற்றுக்கு சூசதிரமாகிய

மனோன் மணியாள்

நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி

காப்பு

ஆதியா மனோன்மணியாள் பூசைமார்க்கம்
அடைவாகச் சொல்லுதற்குத் தேவிகாப்பு
நீதியாம் நாற்பத்தி முக்கோணத்தின்
நேர்மையுள அட்சரத்தி னிலமைசொல்ல
பாதிமதி தனையணிந்தோன் பாதங்காப்பு
பரிவான மால்தேவி பாதங்காப்பு
கோதில்லாப் பூஜைவிதி முறையோடேதான்
குறிப்பாகச் சொல்லுதற்குக் கணேசன்காப்பே.

(1)

சொல்லாத நாற்பத்துமுக்கோணந்தான்
துரியாதீ தங்கடந்த சோதியப்பா
சொல்லாதே ஒருவருக்கும் வெளியாய்ச்சொல்வேன்
சொர்னத்தின் தகடானால் மெத்தநன்று
சொல்லாதே வெள்ளிசெம்பி லெழுதலாங்கேள்
சுத்தித்தா லட்டகர்ம மெட்டுமாடுஞ்
சொல்லாதே பிரமாண மெல்லாமாகுஞ்
சூட்சம் நாற்பத்து முக்கோணஞ்செய்யே.

(2)

செய்வது தானெப்படியென் றெண்ணவேண்டாந்
தீடசைவிதி யிருநூற்றில் திறமாய்ப்பாரு
கொய்வதுகொங் கணர்கூஸ்திரக் கடைக்காண்டத்தில்
குலாவியதோ ரைநூற்றிற் கூறினார்பார்
ஐவர்புகழ் சட்டைமுனி ஆயிரத்தில்
ஆனந்த லகிரியுட்பூசை சொன்னார்
தெய்வர்திரு மூலர்மூ வாயிரத்தில்
திறமாகத் தேவிமந்திரந் திட்டித்தாரே.

(3)

திட்டித்த சக்கரத்தட் சரங்களெல்லாத்
 திறமாகக் கொங்கணர்தன் கற்பம்நூறில்
 கொட்டிவிட்டார் சிவதீட்சை சத்திதீட்சை
 குலாவியதோ ரிருபத்தஞ் செழுத்தின்மார்க்கங்
 கட்டிவிட்டா ரைம்பத்தோ ரெழுத்தின்குட்சங்
 கால்தலையாய் மாறியவட் சரத்தின்மார்க்கம்
 வெட்டிவிட்டார் மாயைதனை ஞானவாளால்
 வேதாந்த மானவைந் நூறும்பாரே.

(4)

பாரப்பா நான்சொன்ன பாட்டுக்கெல்லாம்
 பண்புளபூசாவிதியீர் நூறும்வேணும்
 காரப்பா பார்ப்போர்க்கு அங்கன்னியாசம்
 கரன்யாசஞ் சோடசத்தினி யாசத்தோடு
 சீரப்பா தேன்முத்தரை யோனிமுத்திரை
 சிறப்பான ரவிமுத்திரை கும்பமுத்திரை
 வாரப்பா லிங்கமுத்திரை நாதமுத்திரை
 வளமான சின்மயமா முத்திரைதானே.

(5)

தானென்ற பிறைமுத்திரை காயத்திரீயும்
 சதுர்சட்டித் தர்ப்பணமுந் தியானஞ்சொன்னேன்
 தேனென்ற வஸ்துநவ சாபந்தீர்க்கச்
 சிறப்பாகத் தூபதீபம் பூஜைசெய்து
 ஊனென்ற உடலுக்குள் கும்பித்தோங்கி
 உற்பனமாம் பூரககும் பகமும்போற்றி
 வானென்ற வாசியிநாற் கலையுஞ்சுத்தி
 மாதாவைப் பூஜைசெய்ய வரிசைகேளே.

(6)

கேளப்பா குருநாதன் செய்திசொல்வேன்
 கிருபைபெற்ற நாதனுக்கு வலுமையுண்டாம்
 ஆளப்பா இவ்வகையாம் பிரமையாலே
 அளவற்ற கர்மங்கள் செய்வார்தோஷம்
 வாளப்பா மோசமலர்ச் கொன்றுமில்லை
 வாழ்வுமெத்த வந்துவிட்டால் நினையாரென்று
 நாளப்பா சொன்னநர ஜென்மமெல்லாம்
 நாட்டுக்கு எரிப்பார்கள் நாடித்தேடே.

(7)

அகஸ்தியர் நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி 41.

தேடினாற் கிட்டாது குறையிருந்தால்
 தேகம்விட்டுப் போகுமுன்னே தெரிசிமோட்சம்
 நாடினாற் றெரியாது குருதானென்று
 நாதாக்கள் வெளிவிட்டார் நாமேதென்பார்
 கூடினாற் சாஸ்திரஞ் சூழமுண்டு
 குறிகாட்டும் வேதாந்த முடிவுமுண்டு
 ஆடினால் நமக்கென்ன ஆவதென்று
 அவர்வயிற்றுக் கிரைதேடிப் பிழைப்பார்பாரே.

(8)

பிழைப்பார்கள் பெரியோர்க ளேதுசெய்வார்
 பெருமையா யறிவனென்று பேசிடார்கள்
 குழைக்காது பணிக்கணிந்த சிவனுஞ்சத்தி
 கூடியே ஜெபஞ்செய்வார் ஓமஞ்செய்வார்
 தழைப்பார்கள் பிறவியில்லை யவர்க்குத்தானும்
 தனங்கோடி யீய்ந்தாலும் வெளியாய்ச்சொல்லார்
 இளைப்பார்கள் மனதுவர நடந்துகொண்டால்
 என்மகனே முன் குறையா லெய்தும்பாரே.

(9)

குறையேடு முடிப்பதற்குத் தகடுசெய்து
 கொடுமுடியாம் நாற்பத்து முக்கோணத்தை
 அரைதோரு மட்சரப்பிர ணவமுமிட்டு
 ஆவாகன தேவவட் சரமுமிட்டு
 நரைமேவு குழலார்க்கு நந்திக்கம்பம்
 நடனபலி வீரபத்திரன் வடுகன்பீசம்
 இரையளவுந் தப்பாம லெழுதியங்கே
 யென்கருவே யெழுந்தருளு மென்றுசொல்லே.

(10)

எழுந்தருளிக் குருவுமநீ ராடிவந்து
 இடுகோடி வஸ்திரங்கள் கட்டிக்கொண்டு
 வழுவில்லா காயத்ரி ஜெபங்கள்செய்து
 மானதமாய் விபூதியுத் தளமாய்ப்பூசி
 பழுதறவே செய்தபின்பு நவகும்பங்கள்
 பராபரைதன் நடுக்கும்பங் குருணிகொள்ள
 தழுவட்ட கும்பமெல்லாம் நாழிகொள்ளத்
 தரமாக வாங்கிநீ கும்பம்வையே.

(11)

வைகும்பந் தனிற்கீழே சதுரமாக
 வகைமெழுகி நெற்குருணி நடுக்கும்பந்தான்
 தெய்வகும்ப மெட்டுமெண் ணாழிநெல்தான்
 திறமாக யிட்டதின்மேல் யிலைவிரித்து
 ஐயமொன்றும் நினையாதே நெல்லிற்பாதி
 அமுதுபடி பரப்பி சரத்தைச்சொல்வேன்
 பையவடா வரைபீசம் ஹரீம்சுவாகாவென்று
 பஞ்சகும்ப மஞ்சக்கும் பகரக்கேளே. (12)

கேளப்பா கீழ்புறத்திற் கும்பமூன்று
 கீர்த்தியா மட்சரத்திற் கும்பமொன்று
 குளப்பா மேற்புறத்திற் கும்பமொன்று
 சுகமான ஐவருமே தெய்வராகும்
 நாளப்பா நமசிவயம் பீசம்போடு
 நன்றான வாயுமுலை சுப்பிரமண்யம்
 வேளப்பா குகனுடைய பீசம்சொல்லேன்
 வேதாந்தச் சஞ்சிதம்பரா ரத்துவமாறே. (13)

ஆறுமே யானதெட்ச ணாமூர்த்திக்கு
 யடைவாகத் தென்புறத்தி லங்கென்றேதான்
 கூறுமே கன்னியிலைங் கரர்தன்கும்பங்
 குருநாத நிலலாட்டா லேதுமில்லை
 சீறுமே யவருடைய வெழுத்துமாச்சு
 சிறுபிள்ளா யிதனாலே சித்தியப்பா
 பேரும்நவ கும்பத்தில் புரி நூல்சாத்தி
 பிரணவங்கொண்டச் சரத்தைக்கவிழ்த்திவையே. (14)

கவிழ்த்தியப்பா நிமிர்த்துவைத்துச் சலத்தைவூத்தி
 கையாறச் சொர்னபுட்பங் கும்பந்தோறும்
 அவிழ்த்திடுவாய் யுன்மனதி லெண்ணாதேகேள்
 அரகார கும்பவஸ்திரஞ் சோமன்சாத்து
 பௌத்திரஞ் செய்தெற்பையிலே குருநாதர்க்குப்
 பாங்காசக் கூச்சநவஞ் செய்துகொண்டு
 குவிந்துமன தொருமையதாய்த் தேங்காய்வைத்து
 கூச்சமதின் மேற்சாத்தித் திலதம்போடே. (15)

அகஸ்தியர் நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி 41.

போடுவாய் கந்தமொடு பரிமளங்கள்
 பூசிப்பாய் சுகந்த மொடுபுட்பஞ்சாத்தி
 நாடுவாய் குருநாதர் நாலுபேரை
 நாயகரா மைங்கரர்க்குப் பூசைபண்ண
 வீடுநெல் நிறைநாழிய ரிசிதேங்காய்
 விரும்பிடுவாய் நற்கனிசர்க் கரைதேனோடு
 சாடுகஜ முகர்க்குத்தெட் சணைகள்வைத்து
 சரஸ்வதியாள்பிர்மாவைத்தியானஞ்செய்யே.

(16)

தியானித்து அங்கனியா சங்களோடு
 கரன்யாசந் தெய்வகட் டாகச்செய்து
 தியானித்துப் பூரித்துக் கும்பிரேசி
 திட்டியினால் நடுவணையின் தீர்க்கம்பார்த்துத்
 தியானித்து தேவிகும் பகம்போலாக
 தியானித்து தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறுந்
 தியானிப்பாய் பராபரைதன் கும்பத்துள்ளே
 தீர்க்கம்நவ முத்திரையா நெழுத்தாற்சாற்றே.

(17)

சாற்றியதோர் தெற்பையைக் கையாலேசாத்தி
 தயாநிதியே பரதேவ நமவோமென்று
 தேற்றுவாய் வசியத்தில் உருநூற்றெட்டுத்
 தெளிவான மோகனத்தி லுருநூற்றெட்டு
 சாற்றுவா யிருகரத்தாற் புட்பமள்ளித்
 தாய்சிரமேற் றான்போடு கும்பத்திற்கு
 சாற்றுவாய் ரெண்டுகையு நீமிர்ந்துநீட்டித்
 தாய்கும்பந் தனக்குநீ பந்தஞ்செய்யே.

(18)

செய்யப்பா நிவேதனமுந் தூபதீபந்
 திறமான மணியுஞ்சே கண்டிநாதம்
 பொய்யப்பா சொல்லவில்லை மெய்யென்றெண்ணு
 பொல்லார்க் கின்னூல்கிட்டாப் பூமிதன்னில்
 கையப்பா ஒருமுழுத்திற் சதுரமாகக்
 கதித்துநீ நாலங்கு லந்தான்தோண்டி
 வைமேலே விந்துவட்ட முக்கோணமிட்டு
 வடமுகமாய் நாகருட படமும்வையே.

(19)

அகஸ்தியர் நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி 41.

61

வைத்தபின்பு மெமுகியதை உலரப்போடு
 வகையாக ஓமத்தின் பரிச்சைசொல்வேன்
 செய்தசா ணீளமடா ச்மிதைபஞ்சு
 சிறப்பாயா லரசுமாப் புரசுஅத்தி
 கொய்தடா ஆவன்றெய் யுழக்கதஞ்சு
 குறைவிலா நவதான்யங் கூறக்கேளு
 மொய் துளுந்தென் கடலைபொறி துவரைதொள்ளு
 மொச்சைதட்டைப் பாசிப்பயர் நவமதாமே.

(20)

நவமான ஒன்பதுமே வகைக்குழக்கு
 நற்றேங்காய் சென்றுடைத்து முன்னேவைத்து
 தவமான ஓமஞ்செய் வகைதான்சொல்வேன்
 தத்துவந் தொண்ணூற்றாறில் வகைரெண்டுண்டு
 அவுமசுர தத்துவமறு பத்துநாலும்
 ஆந்தேவ தத்துவமுப் பத்திரண்டும்
 பவமான புண்ணியர்கள் பகுத்துப்பார்த்து
 பசுபதிபா சம்முன்றும் பற்றுவாரே.

(21)

பற்றுசுர தத்துவமறு பத்துநாலும்
 பாழாக ஓம்நசிய சுவாகாவென்று
 முற்றுவார் முன்பேசென் றசுரர்மாள்
 முக்கியவோம் கும்பயந்திர தத்வமாகும்
 சற்றுநீ ரிவ்விதமாயச் செய்யாவிட்டால்
 சகலமுந்தான் கெட்டுவிடுந் தனித்துச்செய்வாய்
 சிற்றில்வாழ் சிவகாமித் தாயார்சொன்னாள்
 செப்பாதே யெவருக்குந் திடமென்றாளே.

(22)

திடமிதுதான் ஓமகுண்டந் தூபங்காட்டு
 சிறப்பாக நாற்சதுரந் தெற்பைபோட்டு
 குடவயிர வனைப்போற்றி வோமஞ்செய்து
 கோதிவிடு பூதியையஞ் செழுத்துமோதி
 படபடெனச் செய்யாதே படுதீப்பற்றும்
 பார்மகனே அட்டகன்மந் தியானியெட்டும்
 அடைவாக ஆவின்னெய் நவதான்யங்கள்
 அப்பனே வருவுக்கொன்றாகப்போடே.

(23)

அகஸ்தியர் நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி 41.

போடுநீ பிரணவத்தாற் புட்பந்தாவு
 புகழான தூபமணி யோசைசெய்வாய்
 பாடுநீ பட்டதெலாம் வோமத்தாலே
 பாழ்போக வொட்டாது பகரக்கேளு
 வீடுமே பலத்துதடா நடனமாடும்
 வித்தையிலே நான்சிறிது காலஞ்செய்தேன்
 நாடினே னறுபத்து நாலுசித்தும்
 நாற்பத்து முக்கோணம்நாடித்தானே. (24)

தானென்ற ஓமவாகுதி முடித்து
 தான்திரும்பிச் சிகாரத்தின் பூசைசெய்வாய்
 தேனென்ற மொழியாட்குப் பலகைபோடு
 திருந்தின நாற்காலியின்மேற் பீடம்வைத்து
 பானென்ற கோடிவஸ்திரம் பட்டுவஸ்திரம்
 பண்பாக சுகந்தமெல்லா மேலே தூலி
 வானென்ற மேற்கட்டி விதானஞ்செய்து
 வகையாக அபிஷேக மாட்டுவாயே. (25)

ஆட்டுவாய் பலகையின்மே லிலைதான்போட்டு
 அதின்மேலே கமலமொன்று கவிழ்த்துவைத்து
 போட்டிடுவாய் புட்பபரி சுகந்தமிக்க
 பொற்கொடியை யெந்திரத்தி லிருத்திவைத்து
 மாட்டுநீ மந்திரத்தை ஐயுமென்று
 மஞ்சள்நீ ராட்டி அங்கிலியுமென்று
 நாட்டுவாய் சுத்தசலஞ் சவ்வுமென்று
 நன்றாக வேணவபி ஷேகஞ்செய்யே. (26)

அபிஷேகந் தேனாளநீர் பாலுங்கந்தம்
 ஆபரண மோகனத்தாற் செய்வாயப்பா
 அபிஷேக மாட்டையிலே ஓமத்தின்முன்
 அன்பாக தெட்சணையுந் தேங்கா ய்வைத்து
 அபிஷேக முன்பாக ஓமத்தின்முன்
 ஆம்உம்எம் சிவயநம பூதிபண்ணி
 அபிஷேகந் தெற்பைசுட்டுக் குழைத்துநெய்யால்
 அம்பிகையாள் நெற்றியிலே திலதம்போடே. (27)

திலதமிடு ஐங்கரர்தன் கும்பந்தன்னை
 தெரிந்தெடுத்து யெந்திரத்துக் கபிஷேகஞ்செய்
 திலதமிடு சுப்பிரமண்யர் கும்பந்தன்னை
 தேவாதி சிரோமணியென் றபிஷேகஞ்செய்
 திலதமிடு நவகோடி சாபந்தீரத்
 தெட்சணா மூர்த்திதனக் கபிஷேகஞ்செய்
 திலதமிடு பஞ்சகர்த்தாள் கும்பந்தன்னை
 தீயக்கினிக் கபிஷேகஞ் செய்வாய்நீயே. (28)

செய்யப்பா புலத்தியனே யபிஷேகந்தான்
 தேவசிரோமணி களுக்காய்த் திறந்துசொன்னேன்
 ஐயப்பா பாவிகட்குச் சொல்லாதேகேள்
 ஆனந்தி வரைகும்ப மபிஷேகஞ்செய்
 பையப்பா அபிஷேகஞ் செய்யும்போது
 பாதியா மிருபத்தஞ் செழுத்துமோது
 நையப்பா பரைகும்பம் நீயெடுத்து
 நங்கென்று மலரடிக் கபிஷேகம்நல்கே. (29)

நல்கின்ற முன்செய்த வினையினாலும்
 நாட்டிலுள்ள தேவதைகள் பசாசுனாலும்
 வல்கின்ற வியாதிக்கொடும் பாவத்தாலும்
 வருங்குழவி யில்லாமல் மலடேயானால்
 சொல்கின்ற பராபரையைத் தெரிசித்தேதான்
 சூக்ஷ்மடா தீர்த்தமுள்ளே கொண்டாரானால்
 புல்கின்ற விந்துதங்கிக் குழவியாகி
 பொற்சிலை யாண்பிள்ளையுண்டு செய்தால்மெய்யே. (30)

மெய்யப்பா நான்சொன்னேன் முன்னமேதான்
 மேலான ஆயிரத்தியிரு நூறுதன்னில்
 பொய்யப்பா சொல்ல வில்லை சேரும்போது
 புருடருக்கும் ஸ்திரீகளுக்கு மருந்துசொன்னேன்
 செய்யப்பா திருமாதைத் தெரிசித்தேதான்
 தீர்த்தமுள்ளே கொண்டபின்பு மருந்துசெய்தால்
 கையப்பா கைகண்ட திந்த நூலாம்
 கைபாகத் துடனேதா யார்சொன்னாளே. (31)

தாயார்க்கு கும்பாபிஷேகஞ்செய்ய

தான்திரும்பப் பலகையின் மேலிருக்கவைத்து

தாயார்க்குச் சிவந்தபுட்ப பரிமளங்கள்

சாத்தியெட்டு ரெண்டையு மந்திரமாயோது

தாயார்க்கு முத்திரையா னந்திதியானஞ்

சந்திரகளை தீபகளை கரனியாசந்

தாயார்க்கு மந்திர பூரினியாசஞ்

சதுசட்டிய மாகவேதான் பூசைபண்ணே.

(32)

பண்ணப்பா எந்தெந்த வியாதிகட்கும்

பஞ்சகவ்வியம் புரோட்சிப்பாய் தெற்பையாலே

பண்ணப்பா நாலுதிக்கும் பந்தனத்தை

பரமோட்சம் நல்கும்பின்னதை யெடுத்து

பண்ணப்பா திரிகோணம் முன்னேவைத்து

பத்திரத்தைக் கிள்ளியதில் யவ்வென்றர்ச்சி

பண்ணப்பா வஸ்துவுட கடத்தைவைத்து

பஞ்சகவ்வியத் தாற்பூதிதனைக் குழைத்தே.

(33)

குழைத்துதான் வசியத்தை கடகமதிற்சாத்தி

குருநாதன் கும்பத்தில்மோ கனத்தைச்சாத்தி

அழைப்பினாற் பூரித்துரேசகம் போல்வாங்கி

அன்பாகத் தாயிருக்கு முத்திரையுங்கொடுத்து

தழைக்கவே தீபதூபங்களுங் கொடுத்து

தந்திடுவாய் நவசாபந் தீருதற்குத் தானும்

உழைத்துநீ சிவசத்திமந் திரமாம்ரண்டுங்

கங்காளி அத்ராயா உம்ப ரென்றுவோதே.

(34)

ஒதியசெங் கைரெண்டால் கட்கமதைவாங்கி

உத்தமியாள் முன்புவைத்து ஒம்நமசியென்று

பேதியப்பா பாத்திரங்களைந்து மதுரப்பி

பேழைவயிற்றைங்கரர்தன் பாத்திரமதுஒன்று

நீதியாங் குருவினுட பாத்ரமதுஒன்று

நிர்மலமாம் பராபரைதன் பாத்திரமதுவொன்று

வாதியாம் பொதுவொன்று பெலியதுவுமொன்று

வகையோடே தேங்காயை வைத்துமுடே.

(35)

அகஸ்தியர் நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி 41.

65

மூடிப்பின்னிலை பரப்பிப்படைப் பேற்றும்வகைகேள்
மோகனத்தாற் பாலிள்நீர் பலகாரம்வடைகள்
கோடியென வைத்தாலுங் குறைவில்லையப்பா
கொத்தோடே அடைக்காயிலைகூர்ந்ததனுள்வைத்து
தேடினாலுங்கிட்பாது இந்தவேலையார்க்கும்
திருத்தமுது தேன்கரும்பு சிருகடலைப்பருப்பும்
வாடிநின்று மயங்காதே மணியோசைகொண்டு
மகிழ்வாகத் தேவிமந்திரத்தைநீ சாற்றே.

(36)

சாற்றுவாய் தூபமுடன் தீபம் ஆலாத்தி
சச்சதானந்த மென்றயெழுத்ததுவினாலே
ஏற்றுவாய் தீட்சையது எண்ணாங்குமோது
யென்மகளே தாய்பதத்தை மனதிலேவைத்து
ஆற்றுவாய் நீதோத்திரம் நிற்கொண்டுசெய்து
ஆதியேயுனக்கடிமையானே னானென்று
போற்றுவாய் புட்பமலர்ச் சனைகள்செய்து
புகழான வசீகரத்தாற்ஓதிச்சாற்றே.

(37)

சாற்றியபின் வேண்டியதோர் தனங்களீய்வாள்
சத்தியந்தான் கேட்டதெலாங் கொடுப்பாள்பாரு
போற்றியவர்க்கே தீட்சைஓதுஓது
புகழான ஓமத்தின் சாத்தியம்பண்ணு
ஏற்றியுன்றன் மனமிருந்தால் தீட்சையோது
இல்லையென்றால் தீட்சைவிதிசெய்யவேண்டாம்
ஆற்றுமத்துக் குருதியடா அப்பாசொன்னேன்
அரியதொரு யந்திரத்தினுருதிவைத்தே.

(38)

வைத்தோதி மந்திரத்தை உருவேபோட்டு
வகைப்பிரம கும்பமபிஷேகஞ்செய்து
கைத்திறமாய்த் தீபமோடு தூபங்காட்டி
காரணமாங் குருவுக்கு வர்க்கஞ்சாத்தி
மெய்க்குருவே சிரோமணியே யென்றுபோற்றி
மெய்மகிழ்த தட்சணைகள் மிகவேவைத்து
கொய்தமலர் தான்சொரிந்து யிரண்டுபாதங்
கும்பிடுவாய் பின்புனக்குச் சாற்றுவாரே.

(39)

அகஸ்தியர் நாற்பத்து முக்கோண பூஜாவிதி 41.

சாற்றுவார் சகலசித்தும் பலிக்கவென்று
 சற்குருவு மனந்திரும்பி கும்பத்தேந்திரம்
 ஏற்றுவாய் சித்தியெனறுச் சாடனஞ்செய்
 யிருதயத்திற் பூரித்துமானதமாய்
 போற்றுவார் பதஞ்சலிவி யாக்கிரமர்தானும்
 புகழான கமலரிஷிரோமர பிர்மர்
 ஆற்றுவாரிவர் களுமிப்படியே தானும்
 அனுதினமு மண்டலந்தா னோதுவாரே.

(40)

ஓதுநீ தூபம்நை வேத்தியந்தன்னை
 உத்தமனே மண்டலந்தான் செய்தால்சித்தி
 கோதில்லா ஆவின்நெய்கனியும்போல
 கூறினேன் உலகோர்கள் கொடுமைதீர
 பேதியாமன தோர்மையாக நின்று
 பிதற்றாம லிப்படியே செய்தோர்க்கெய்தும்
 ஜோதியா மென்மகனே யென்றாஸ்தாயுஞ்
 சோதித்துப் பாரிந்த சூத்திரமுற்றே.

(41)

அகஸ்தியர் அருளிச் செய்த

**நாற்பத்தி முக்கோண பூஜாவிதி
 முற்றிற்று.**

உ
பரமபதி துணை

தெட்சணாமூர்த்தி மனோன்மணி தீட்சை
என்னும்,
அகஸ்தியார் சுற்பதீட்சை

காப்பு வெண்பா

ஆடுமணி ஞானமது ஆராய்ந்தொருநூறுந்
தேடுமிது தீட்சை திடங்கொண்டு - வீடுமென
நாதவிந்தை சத்திசிவ நாடுமித்தை வாசிசித்தர்
மாதவத்தை வைக்கு மனம்.

தீட்சை நூல்

அருளான தீட்சைபத்தும் நூறுக்குள்ளே
அடக்கியே ஆனந்த சிவத்தைப் போற்றி
இருளான மாயைதனை இட்டகற்றி
ஏகாந்த வாலையிரு பதத்தினாலே
பொருளான பூரணத்தி லுதயஞ்செய்து
பூரையென்ற ஞானவெளி யெங்குமாச்சு
தெருளான மனோன்மணியைப் பூசைசெய்து
செப்புகிறேன் தீட்சைபத்துந் தேர்ந்துகொள்ளே. (1)

கொள்ளவே குருவான தீட்சைதன்னைக்
கூறார்கள் நாதாக்கள் திறந்துதானும்
விள்ளவே மிஞ்சிடுவா ரென்றுசொல்லி
வேறொன்றைச் சொல்லியே மறைத்துப்போட்டு
பிள்ளைகட்கு மின்னமொன்றைச் சொல்லிவிட்டார்
பேரான அகாரமதை மறைத்துப்பாடித்
தள்ளவே தீட்சைபத்து மறிவரரென்று
சாற்றினா ரஞ்செழுத்தைச் சார்ந்துபாரே. (2)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

பாரப்பா அஞ்சாலே அஞ்சுமாச்சு
 பார்க்கவே பரைக்குமிது பரிவாய்க்காணும்
 நேரப்பா நேருதடா அஞ்சு அஞ்சு
 நிலைத்துதடா மவுனமொடு மிருபத்தொன்றுஞ்
 சேரப்பா சிவதீட்சை பத்தேயாச்சு
 திருசத்தி தீட்சைபதி னொன்றதாகும்
 ஆரப்பா தீச்சைகண்டு உரைத்தபேர்கள்
 அரகரா அகண்டமென்ற வாமிதானே. (3)

வாஸையூசை

வாமியெனும் வாஸைதனைப் பூசைசெய்ய
 மகத்தான சித்தரெல்லா மறைத்துச் சொன்னார்
 காமியெனுங் காரணிதன் பூசைமார்க்கம்
 கடவுள்பரஞ் சோதியெனக் குபதேசித்தார்
 பூமியெனும் பூரணியே ஆதிசத்தி
 புவனையடா வாஸைதிரி புரையுமாச்சு
 நாமியெனும் நாமமிது மூன்றுபேரும்
 நடம்புரியப் பூசைதனை நாட்டுவேனே. (4)

நாட்டுதற்குப் பத்மினியே முதலேயாகும்
 நன்மைபெருஞ் சித்தினியோ யிரண்டதாகும்
 தீட்டுதற்கு அத்தினிதான் மூன்றேயாகும்
 திரிபுரையும் புவனையொடு வாஸைசோதி
 காட்டுதற்குச் சங்கரியோ மவுனவீதி
 கண்டவர்க்கு அஷ்டசித்தி குளிகையெய்தும்
 பூட்டுதற்கு முதற்பூசை வாஸைவாஸை
 புகழ்பெறவே பத்மினியாய் சனிகையென்னே. (5)

மனோன்மணி யபிஷேகம்

என்னப்பா பத்மினிதான் சொரூபங்கேளு
 இயம்பினார் கொங்கணர்தன் நடுக்காண்டத்தில்
 பொன்னப்பா பொற்சிலைபோல் வாஸைதன்னைப்
 புகழ்பெறவே தான்சேர்த்து மாதாவென்று
 உன்னப்பா களங்கமற்று மனங்கல்லாகி
 யுறுதியென்று அறிவாலேஉறுதியாக்கி
 மின்னப்பா மின்னனையாந் தாயுமாவாள்
 விளங்கவே நீராட்டிக் கதம்பஞ்சாத்தே. (6)

கதம்பகஸ்தாரி பூசுதல்

கதம்பமொடு களபகஸ் தூரிதன்னை
 கஞ்சமல ரடிதொடுத்துத் தேகமெங்கும்
 இதம்பெறவே பூசிடுபொன் சரிகைச்சல்லா
 இடைசுத்தி யுடையுடுத்திக் கொலுவும்வைத்து
 பதம்பெறவே தெரியாது துயிலின்நேர்மை
 பாரோர்க்குத் தெரியாது உனக்குத்தோணும்
 மதம்போக்கி மணியாக்கிச் சித்தரெல்லாம்
 மனோன்மணிக்கு முடிவகுத்துச் சீவிவாங்கே.

(7)

மனோன்மணிக்கு அலங்கிருதஞ் செய்தல்

வாங்கியல்லோ வகுப்பெடுத்துச் சந்திரன்போல்
 வட்டமிட்ட கொண்டையின்மேற் குப்பிசேர்த்துப்
 பாங்குநெற்றிச் சுட்டிதிரு வுரையுங்கட்டிப்
 பட்டமெனும் வாலையட்டம் நுதலிற்கட்டி
 ஓங்குசெவி தனக்குநிதிக் கொப்புமிட்டு
 ஒளிவுபெருந் தரளமணி தொங்கவிட்டு
 பூங்குமிழில் நவரத்தினத் தனக்குமிட்டுப்
 போன்னோலை காதுதனில் பூட்டுவாயே.

(8)

வாலைக்குத் திலதமிடல்

பூட்டிடமுன் நெற்றியில்வெண் ணீறுமூன்றாம்
 பிறைபோலே பூசியதின் மேலேகேளு
 தீட்டியதோர் வயித்திமுந் நூறுக்குள்ளே
 செப்பும்பூ ரணச்சந்தி ரோதயந்தான்
 நாட்டமுடன் பச்சையிலே யுரைத்துநன்றாம்
 நடுநுதலிற் செந்தூரப் பொட்டுமிட்டுக்
 கூட்டமிடு நிலைகாட்டி நந்திகாட்டிக்
 குருவான நந்தியொளி கூறச்சொல்லே.

(9)

நந்தியொளி காட்டுதல்

சொல்லவே நிலைகாட்டு மனோன்மணியே அம்மா
 துரைச்சியும்நீ துரையும்நீ துணிந்தாலெல்லாம்
 அல்லம்மா பகலாகும் பகலிரவுமாகும்
 ஆதியென்று மனாதியென்று மானபிள்ளை
 கல்லப்பா உலைமெழுகு உனக்குநேரோ
 காரணியும் காரணனும் நீதானென்று
 நல்லப்பா சரம்போலே நோக்கஞ்சொல்லி
 நலமாக எட்டிரண்டும் விள்ளுவாயே.

(10)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

விள்ளுவா யறுதியென்றாற் கெட்டியாக்கும்
 மெய்ஞ்ஞான நந்தியொளி வீசக்கண்டால்
 தள்ளுவாய் பிரமனுட லபிபோய்மாயை
 தகர்ந்துதடா சரியையொடு கிரியையோகம்
 கொள்ளுவாய் பானம்நிறைந் திருக்கலட்சியம்
 கூறான சமாதியுட குளிகைகாணும்
 அள்ளுவா யைந்தான ஆதிதன்னை
 அரகரா கந்தரத்தின் பணியைக்கேளே.

(11)

மனோன்மணிக்கு ஆபாணமிடுதல்

கேளப்பா தங்கத்தின் பொட்டுக்கட்டு
 கெடியான நவரத்தின மாலைபூட்டு
 நீளப்பா பதக்கமொடு சரங்கள்போட்டு
 நிதியான அட்டிமேற் சவடிபோடு
 வாளப்பா இரண்டுக்கும் நடுவேயப்பா
 மணிகளைத்தான் வகைவகையாய்ப் பூட்டுபூட்டு
 ஆளப்பா நவசித்தர் சாபத்தீர்க்க
 ஆகுநவ மணிபோலே ஆகும்மின்னே.

(12)

மின்னனைதன் கைதனக்குத் தோளுவங்கி
 விளங்கவதன் கீழுக்கப் பொன்தாயித்துத்
 தன்னதுவுந் தான்போட்டு முன்கைதன்னில்
 தளதளென நவரத்தின வளையல்போட்டு
 நன்னயஞ்சேர் பொற்கடயங் கெவுனகுண்டு
 நலம்பெறவே கட்டியபின் கைவிரற்குத்
 தென்னிலங்கு மோதிரங்க ளிட்டுநன்றாய்த்
 தேன்மொழியா ளிடையிலொட்டியாணங்கட்டே.

(13)

கட்டுநீ யந்தமுடன் தங்க அரைஞாண்
 கலங்காம விடுப்பிலே கட்டிப்பாரு
 இட்டமுடன் வீரியத்தைப் பேசொண்ணாது
 யேகாந்தச் சூதமணி நேராய்கட்டு
 திட்டமுடன் தாளடிக்குப் பஞ்சமுத்திச்
 செம்பொன் விரலுக்குமெட்டி பீலியிட்டு
 வட்டமிட்டப் பாதசரஞ் சிலம்புதண்டை
 வாகாக ஆடகபா டகமும்பூட்டே.

(14)

ஆசனவீதி

ஆடகத்தா லாத்தாளை அலங்கரித்து

ஆடிவருந் தோகைமயில் தனைப்போல்மின்னை
நீடகமாந் தீட்சைவீதி யிருநூற்றுள்ளே

நிலையான பலகைசொன்னேன் மெத்தைசொன்னேன்
வீடகமாங் கொங்கணர்சொற் கடைக்காண்டத்தில்
விளங்கினார் பூசைமடம் வீணாவாய்ச்செய்யக்
கூடகமா மதுக்குள்ளே பலகைமீதல்

கோகிலமாம் வாலைதனை யெடுத்துவையே.

(15)

மனோன்மனியை கொலுவில் வைத்தல்

வையப்பா மனதொன்று வாக்கதொன்று

மற்றொன்றும் நினையாதே மாண்டுபோவாய்
மெய்யப்பா முக்காலுஞ் சொன்னேன்சொன்னேன்

விமலர்செய்த பூசையிது விளம்பொண்ணாது
பையப்பா செய்துதிடப்பட்டேன் யான்றான்

பாரிலுள்ளோ ரிதைப்பார்த்துக் கெட்டோர்கோடி
நொய்யப்பா அரிசிகொதி பொருக்குமோசொல்

நூல்பார்க்கில் மாள்பிணந்தா னேதுக்காமோ.

(16)

ஆமென்று மல்லவென்று மிருப்போர்க்கெல்லாம்

ஆத்தாளைப் பூசைசெய்ய அறியப்போமோ
நாமென்ற புலஸ்தியனே யுனக்குச்சொன்னேன்

நாதாக்க ளிப்படித்தான் சொல்வார் சொல்வார்
காமென்ற காமியுவ கமலவாணி

கதலியிளந் தண்டருகே யிருந்தசெந்தேன்

ஓமென்ற மந்திரத்தா லுண்ணவேணும்

ஓங்காரக் குண்டலியை யுற்றுக்கேளே.

(17)

கேளடா கைக்கரணத் தாலேதாயை

கெடியான தாமரைப்பூ யிதளை நீக்கி

0

நீளடா கதலிரண்டு முன்னேநிற்க

நேரான யிதட்பானந் தன்னையூட்டு

ஆளடா கலசகும்பப் பூசைபண்ணு

அதன்பிறகு சக்கரத்தின் பூஜைபூஜை

கோளடா யெண்ணாதே புலஸ்தியாந்

கூறுகிறேன் வாலைதோத் திரத்தைக்கானே.

(18)

மனோன்மணியைப் பூஜைசெய்தல்

காணமுதே வனமயிலே அனமேமோகக்
 கண்ணியரே மின்னரசே கலைகட்கெல்லாம்
 ஊனுயிரே அருள்நிலமே வடிசெந்தேனே
 உற்றசிவ மந்திரமே உலகமெங்கும்
 பூணரசே பூண்டவளே அமுதகும்பம்
 புடைத்தெழுந்த காரிகையே பொன்னேமின்னே
 ஆணரசே பெண்ணரசே யென்னையின்ற
 அம்பிகையே உன்பதமே என்றுபத்தே.

(19)

பத்தான தீட்சைபத்தும் நாதவிந்து
 பராபரையே மனோன்மணியே மயேசுரத்தி
 சித்தான ருத்திரியே திருவேவாலை
 சிவசிவா சிவகன்னி சிவத்தில்வித்தே
 உத்தான பாக்கியமே தவமேதானே
 ஓங்காரி ரீங்காரி ஆங்காரசத்தி
 முத்தான பரஞ்சோதி யென்றுயெண்ணி
 மூலவருள் மந்திரத்தை யுரைத்துப்போற்றே.

(20)

போற்றியே பணிந்தெழுந்து கடிதடத்தில்
 புரியட்ட மந்திரத்தால் மணியைச்சுத்தி
 வாழ்த்தியே அஞ்சுமலர்த் தீட்சையாலே
 மயங்காமல் மூன்றிதழாற் சுற்றுமிட்டு
 ஆத்தியே கரிகரங்கள் யாவுஞ்செய்து
 அதன்பிறகு நாற்பத்தி முக்கோணத்தில்
 சேர்த்திடுவாய் சிதம்பரத்தை நடுவேவைத்துத்
 திடமான பூசையிது செய்யலாமே.

(21)

வாலைக்குத் தீபதரபங் கொடுத்தல்

ஆமப்பா தூபமொடு தீபங்காட்டி
 அசவைபெரு மணியோசை சங்கமுதி
 தாமப்பா சேகண்டி நாதமொடு
 தடையறவே பூசையெல்லாஞ் சார்ந்துதானால்
 நாமப்பா சொன்னபடி யுனக்குச் சொன்னேன்
 நாட்டிலுள்ள மானிடர்க ளித்தைவிட்டு
 வாமப்பா பூசையென்றுபெண்கள்தன்னை
 மருவிடுவா ருலகரெனு மடையர்தானே.

(22)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

73

மடையரெனு மானிடர்க்குத் தீட்சையேது
 மாதாவைப் பூசைசெய்ய மனந்தானேது
 கடையரெனுங் கள்ளருக்கு வாதமேது
 காரணமாங் குருபாத கடாட்சமேது
 உடையரெனும் வழலையுப்பை யறிவதேது
 ஓங்காரக் குண்டலிதா னுறுதியேது
 விடையமெனுஞ் சாபமதில் வீழ்ந்தலைந்து
 மேதினியோர் மாயைதனில் வீழ்ந்தவாறே.

(23)

வாறான தீட்சையுட கருவுஞ்சொன்னேன்
 மாசற்ற பூசைசெய்யு மகிமைசொன்னேன்
 வேறான ஆகாச மூலஞ்சொன்னேன்
 மெஞ்ஞான நந்திநின்ற நிலையுஞ்சொன்னேன்
 கூறான மனோன்மணி நூல் நூறும்பார்த்துக்
 குருவான சற்குருவைப் போற்றச்சொன்னேன்
 நீரான மானிடர்தம் மாயைவிட்டு
 நிச்சயமாம் புத்தியினால் நிலையென்றேனே.

(24)

வெண்சாரை கற்பம்

நிலைக்கவொரு கற்பமுண்டு சொல்லக்கேளு
 நிதியான வெண்சாரை யிருக்குங்குன்றில்
 குலைக்குமரத் தின்கீழே வட்டப்பாறை
 கூறான புத்தென்பார் கிரியைச்சொல்லார்
 மலைக்குமது வுள்ளாக விளைந்தபுத்து
 மாதமது சென்றாக்கால் மேலேபொங்கும்
 அலைக்குமது பூநீரென் றறியவேணும்
 அப்பவல்லோ கற்பமது அமுதமாமே.

(25)

அமுதமென்ற வல்லியடா ஆதிசத்தி
 யாடினா ளந்தமென்ற சிவத்தினாலே
 குமுதமென்ற வீரியந்தான் வந்துபாய்ந்தால்
 கொடுநாகக் கன்னியரைக் கூடிச்சேர்ந்தார்
 திமிர்தமென்ற விந்தாலே அஞ்சுமாச்சு
 சிவமாச்சு இப்பொருளைச் செப்பார்யாரும்
 எமதுநின்ற பெயர்ஞானந் தீட்சைகற்பம்
 யெழிலான வாதமரு ளைந்துதானே.

(26)

ஐந்தான சிவாயநம வென்றபோதே
 அம்பிகையுஞ் சிவனுமங்கே ஆடினார்கள்
 இந்தான பூரணமு மிரவிதானும்
 ஏகமென்ற நந்தியுள்ளே யேறிக்கொண்டார்
 முந்தான மூர்த்திகளுஞ் சத்திதானும்
 மூதண்டச் சித்தர்களுந் தேவர்தானும்
 வந்தான ஞானபரஞ் சோதிதானும்
 வஸ்துநின்ற நிலைகண்டு மனந்தேர்ந்தாரே. (27)

தேர்ந்ததென்ன மனோன்மணியாள் தீட்சையாலே
 தெளிவானார் சற்குருவின் பாதத்தாலே
 மார்ந்ததென்ன மயக்கமுற்ற மனத்தினாலே
 மண்ணாச்சுஞானமொடு தீட்சைவாதம்
 சார்ந்ததென்ன வழலையெனு முப்பூவாலே
 தனித்தென்ன சிவனீன்ற விந்துவாலே
 நேர்ந்ததென்ன வென்றுநிலை கண்டபேர்கள்
 நித்தசுத்தப் படிசுமென நிற்குந்தானே. (28)

நிற்குகின்ற நிலைதனிலே நிற்கவேணும்
 நெஞ்சமதி லாறுதலங் காணவேணும்
 திக்குலகு அண்டமெங்குஞ் சுத்தியாடித்
 திரும்பியொரு நொடிபொதிகை சேரவேணுங்
 கைக்குள் நின்ற கனியருந்தி யுண்ணவேணும்
 கர்த்தாவைச் சித்தமதிற் காணவேணும்
 பக்குவத்தை யறிந்தவர்க்கு வாதந்தன்னைப்
 பச்சைபச்சை யாய்விரித்துப் பாடுவேனே, (29)

பச்சையென்ற உப்பினுட கட்டுச்சொல்வேன்
 பாங்கான சவுக்கார வழலைக்கேத்தக்
 கொச்சையென்று யெண்ணாதே உப்பினாலே
 கூறான வாதமொடு ஞானமாச்சு
 இச்சையென்று கட்டுதற்குக் கல்லுப்பாகும்
 எடுத்திடுநீ படிபெண்டு பாண்டத்துள்ளே
 நிச்சயமா யண்டமது முப்பத்தொன்று
 நேராக உப்பினுள்ளே புதைத்துவையே. (30)

வைத்தந்தக் கும்பத்தின் மேலேழுடி
 வாகாகச் சீலைமண்ணும் வகையாய்செய்து
 மெய்த்தந்தக் கலசத்தைப் பெரும்பாண்டத்துள்
 மேல்கீழு முவர்மண்ணை மேலிப்போட்டு
 சித்தந்தப் பாண்டமது முன்போற்செய்து
 திங்களிரண் டானபின் திறந்துபாரு
 மொய்த்தந்த உப்புடனே அண்டங்கட்டு
 முறையாகச் சுண்ணாம்பின் சூட்சங்கேளே. (31)

சூட்சமென்ற சுத்தவெள்ளைக் கல்லையப்பா
 தொடுகுறிபோற் சுண்ணாம்பாய்த் துணிந்துசொல்ல
 வாச்சுதென்று சித்திரைவை காசிதன்னில்
 வந்தருளு மக்கினிநட் சேத்திரநாளில்
 மூச்சுவிட மாட்டாது சுண்ணக்கல்லு
 மூதண்ட யிரவிபட மணலிற்போடு
 காச்சாத வெயிற்காயி லுப்பினோடே
 காரணமாங் குருவண்டு நீருஞ்சேரே. (32)

சேத்தந்த நீராட்டச் சுண்ணக்கல்லுத்
 திடராச்சுப் புடம்போடச் சுத்தச்சுண்ணம்
 ஆத்தியெடு வுசரத்தின் வகையைச் சொல்வேன்
 அடுக்கடுக்கா யாதியென்ற வுப்பைத்தொட்டு
 வாத்திடவே யுவர்மண்ணைப் பாண்டத்துள்ளே
 வடிந்தநீர் தனைக்காய்ச்ச உப்பதாச்சு
 தேத்திடவே அமுரிதனைத் தேத்தான்வித்திற்
 றெளிவான நீராகு மென்னலாமே. (33)

நல்லெண்ணெய்

என்னப்பா நல்லெண்ணெய் விபரங்கேளு
 யியம்பார்கள் நாதாக்க ளீசன்றானும்
 உன்னப்பா முன்சொன்ன அமுரியிற்றான்
 ஊரவைத்த எள்ளதனை யுலரப்போட்டுப்
 பன்னப்பா பாங்காகத் தோடுதள்ளிப்
 பறுக்கையென்ற பருப்பெல்லாம் வாரிக்கொண்டு
 பின்னப்பா ஆட்டுயெடு எண்ணெய்யாச்சு
 பேரான சவுக்காரப் பிலுக்குத்தானே. (34)

சவுக்கார வைப்பு

பிலுக்கான சவுக்காரம் வைக்கமக்காள்
 பேசாதே பாண்டமதிற் பொத்தலிட்டுக்
 குலுக்காகப் பண்ணாடை மேலேபோட்டுக்
 கூறான துயிலதுமேல் விரித்துப்போட்டு
 மெலுக்கான உவர்மண்ணை யதன்மேல்போட்டு
 மேலாகச் சுத்தஜல மேவத்தூவ
 நிலைக்கான தண்ணியெல்லாங் கீழேபோகும்
 நிற்குமடா மணற்சுத்தி நிசத்தைப்பாரே. (35)

பாரப்பா நீரெல்லாம் வடிந்தபின்பு
 பாண்டமொன்று அடியிலிதை மேலேவைத்து
 நேரப்பா உப்பொன்று சுண்ணம்ரெண்டு
 நேரான ஊசரமோ படிதானெட்டுச்
 சேரப்பா யிடித்தெல்லாம் பொடியதாக்கித்
 தெளிவான யெண்ணெய்தனைத் தெளித்ததூளை
 ஆரப்பா பாண்டத்தின் மண்மேற்கொட்டி
 யழுத்தியதி லமுறிபடி பதினாறுற்றே. (36)

ஊத்திடுவா யைந்துவிர லாலேயள்ளி
 ஓகோகோ வத்தவத்த வுத்துவுத்து
 நேத்தியுள்ள காரமெல்லாங் கீழேபாய்ந்து
 நிமிர்ந்துதடா சவுக்காரம் நேர்மையாச்சுப்
 போத்திடுவாய்ச் சதாசிவத்தை யருளாலுன்னிப்
 புகழான மனோன்மணியே யென்றுபூசி
 ஏத்திடுவாய் ரவியில்வைத்து உண்டையாக்கி
 என்னசொல்வேன் சவுக்கார எண்ணெய்வாங்கே. (37)

வாங்கியல்லோ புடம்போடச் சுண்ணமாகும்
 வழலையெனும் பேராகுஞ் சித்தர்க்கெல்லாந்
 தாங்கியல்லோ சொல்லிவிட்டே னுலகத்தோர்கள்
 சவுக்காரம் வைப்பமென்பார் குருக்காணாமல்
 ஏங்கியல்லோ சுண்ணமுட னுவருஉப்பை
 யெடுத்தமுறி யெண்ணெயினா லேறுமென்று
 வாங்கிவைப்பர் வண்ணார்க்குத் துகிலுக்காகும்
 வழலையென்றாற்றெரிவதுண்டோமனுடமாதே. (38)

மாடாகத் திரியாமற் சட்டைநாதர்
 வகாரமெனு மாயிரத்தில் வழலைச்சுண்ணம்
 ஈடாகச் சொல்லிவிட்டா ரெண்ணெய்வாங்கு
 மேறுமடா வாதமென்ற துருசிற்றானே
 பாடார்கள் மதயானை கட்டுமென்று
 பரிவான வாசியைப்போல் மறைத்துப் போட்டார்
 வீடாகக் குடிபுகுந்தே னாகையாலே
 மெஞ்ஞான வகத்தியனென்று பேருமாச்சே. (39)

நரலின் பெருமை

பேரான ரசிதமென்ன சவுக்காரத்தாற்
 பிலத்துநின்ற துருசினுட வீரியத்தால்
 சேரான புலனாகச் சூதமென்றுஞ்
 சித்தர்முனி யீசுரருந் தேர்ந்துபார்த்து
 நேரான தென்னுடைய நூலைவைத்து
 நித்யமாய்ப் படித்தார்கள் கோடாகோடி
 சீரான நூலதனை மறைத்துவைத்து
 சிறப்பாக நாதாக்கள் படித்தார்பாரே. (40)

படித்ததென்ன வாதமெனு மிருநூற்றுள்ளே
 பாங்கான வழலையுப்புப் பரிவாய்ச் சொன்னேன்
 பிடித்ததென்ன வென்று நிலைப் பிடித்துப்பார்த்துப்
 பிசகாமற் பிடித்தவர்க்கு வாதசித்தி
 எடுத்ததென்ன ஆதியென்ற துருசினாலே
 ஏகாந்த மலையுலகும் பொன்னேயாகும்
 குடுத்ததென்ன செந்தூரக் குணத்தினாலே
 குறிப்பறிந்து கொண்டுசற் குருவைக்கேளே. (41)

கேட்கையிலே உனதுதிரங் கண்டுகொண்டு
 கேள்வியினா லுன்மனதை விசாரிப்பார்கள்
 பார்க்கையிலே சரியைஎன்ன ஞானமென்றால்
 பரந்துதடா பெண்ணாசைப் பாவிமாயை
 தாக்கையிலே யாசைகொண்டாற் சரியையாச்சுச்
 சமுசாரந் தள்ளிவிட்டால் ஞானமாச்சு
 சேர்க்கையிலே சிவசத்தி தீட்சைதன்னைத்
 தெரிந்தல்லோ வாதமடந் திறந்தார்கானே. (42)

சீஷியர்கள்தெரிய வேண்டியது

தொட்டல்லோ காட்டாத வித்தைபாரில்
 தொட்டெண்ணிப் போட்டாலும் வராதுவித்தை
 விட்டல்லோ தன்னாலே யாகுமென்று
 மேதினியி லிறந்தவரோ கோடாகோடி
 கெட்டல்லோ ஆண்மையினால் மாயைமூடிக்
 கெருவமெனு மாங்கார யிடும்பினாலே
 பட்டல்லோ கூத்தனுட வலையிற் சிக்கிப்
 பதைபதைத்தார்க் கேதுகுருபதத்தைப் போற்றே.

(43)

போற்றினால் வாசியுட கருவைச்சொல்வோர்
 புகழ்ந்துநின்ற வாதமெனும் பிறப்புஞ்சொல்வார்
 தேத்தினால் வாமியுட பூசைசொல்வார்
 தெளிவான ஞானம் நின்ற திறத்தைச் சொல்வார்
 வாழ்த்தினால் மவுனம்நின்ற வடிவுஞ்சொல்வார்
 வாகான பிரணவத்தின் நிலையுஞ்சொல்வார்
 ஆத்தினாற் குருவாக்கால் அறியவேணும்
 அல்லாட்டா லொன்றுமில்லை யறிந்துபாரே.

(44)

அறிந்துகொண்டு யித்தனையுஞ் சோதித்தாக்கால்
 அச்சமத்துச் சொல்லிவிடு உறுதிசொல்வார்
 முறிந்துகொண்டு திரியாதே வாதஞானம்
 மூச்சவிடார் பேச்சவிடார் முறையுஞ்சொல்வார்
 பிறிந்துகொண்ட சன்னாசி யனே கருண்டு
 பேயருட மயக்கத்திற் போய்ச்சேராதே
 உறிந்துநின்ற புளித்தோடும் விரைதான்போலாம்
 உத்தமற்கு யித்தனையு முண்மையாமே.

(45)

பொய்க் குருக்கள்

உண்மைவிட்டு ஆண்மையினாற் குருக்களென்றும்
 ஓம்நம சிவாயகுரு மூர்த்தியென்றுந்
 தன்மைவிட்டுக் குறடுதொட்டுச் சாம்பல்பூசித்
 தாவடங்கள் செபமாலை தரித்துக்கொண்டு
 நன்மைகெட்டுக் காவிவஸ் திரங்கள்கட்டி
 நாட்டிலுள்ள மானிடரை மிரட்டிக்கொண்டு
 வன்மைகெட்டுப் பணம்வாங்கு மீனர்தன்னை
 மனந்தனிலே நினைந்தாலு மாயையாமே.

(46)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

79

மாயையிலே திரிவோர்க ளனந்தங்கோடி
 மனோமணி நூல் பார்த்தாக்கா லெல்லாந்தோற்றுஞ்
 சாய்கையிலே சார்ந்தவர்க்கு எல்லாஞ்சித்தி
 தர்பதத்தின் கிருபையினாற் றானேமுத்தி
 வேகையிலே வேகுமடா வினைதீபத்தில்
 மெஞ்ஞான நந்தியுட வெளியிற்றொத்திப்
 போகையிலே அங்கிருந்து உபதேசித்தேன்
 புனிதமென்ற காயமது புகழுண்டாச்சே.

(47)

உண்டான கற்பத்தி னுறுதிகாட்டி
 உத்துநின்ற உப்பினுட கட்டுக்காட்டிப்
 பண்டான சவுக்கார வைப்புக்காட்டிப்
 பார்புகழும் ரசிதமென்ற ஆதிகாட்டிக்
 கொண்டேருஞ் செந்தூரக் குறியுங்காட்டி
 குருவான் சற்குருவைக் குறித்துக்காட்டி
 மிண்டான வுலகத்தின் குருவுங்காட்டி
 வேதாந்த சாரமெல்லாம் விளம்பினேனே.

(48)

விளம்பினே னாதிதென்ற தீட்சையெல்லாம்
 மெய்நிறைந்து சத்திசிவன் நின்றமார்க்கம்
 குளம்பிநீ போகாதே மாயைவிட்டுக்
 கூடுவாய் துறவியென்ற மவுனத்தன்னிற்
 பழம்பொருளாய் நின்றறிவை யறிந்துபாரு
 பரமசிவன் தீட்சைபத்தும் சத்திபத்தும்
 நிழம்பெறவே காந்திலுளி சத்தவெள்ளை
 நின்றநிலை தெரிவோர்க்கு நீசம்போமே.

(49)

நீசமென்னுங் காமவலை நீங்கிற்றானால்
 நிலைத்துதடா சிவகிருபை நெஞ்சந்தன்னில்
 பாசமென்ற பெண்மாயை காய்ந்துபோச்சுப்
 பராபரையாஞ் சத்தியுட தீட்சையாலே
 கோசமென்ற பீசமிது உறுதியாச்சுக்
 குருநாதன் றெரிசனத்தா லெல்லாஞ்சித்தி
 நேசமென்ற கருவேது மனதாற்றேர்ந்து
 நிச்சயமா யொரு நினைவாய் நினைத்துப்பாரே.

(50)

தெட்சணாமூர்த்தி யென்றுபேர் கொடுத்தது

பாரப்பா அண்டபகி ரண்டந்தாண்டிப்
 பாதாளச் சக்கரமும் பதமுந்தாண்டி
 நேரப்பா அகண்டபரி பூரணத்தில்
 நிலைத்து நின்றேன் சுழிணையென்ற துறவினுள்ளே.
 ஆரப்பா வென்றுசொல்லிச் சிவனும்வந்தார்
 அப்போது அகத் தியனானென்றுசொன்னேன்
 பேரப்பா தெட்சணாமூர்த்தி யென்று
 பேருவைத்துப் பிரபலமாய் பேருண்டாச்சே.

(51)

பேர்கொடுத்து மெஞ்ஞானத் திறந்துசொன்னார்
 பெருஞானம் பாடுதற்கு அருளுந்தந்தார்
 ஆர்கொடுத்தார் சிவனுமையு மெனக்குத்தந்தார்
 ஐயருடகடாச்சத்தால ருளுப்பெற்றேன்
 நேர்கொடுத்துச் சாத்திரங்கள் பாடுதற்கு
 நிச்சயமா யென்னாவி லெழுதிவிட்டார்
 சீர்கொடுத்து இன்னுலைப் பாடுமென்று
 செப்பியே மகாமேரைக் கருதினாரே.

(52)

கருதிநின்ற பொறிபுலணாங் கர்மத்தாலே
 காசினியில் தீட்சையில்லைக் களண்டுபோச்சு
 உருதிநின்று கண்டவர்க்குத் தீட்சையப்பா
 ஓங்காரக் கணபதியா மருளினாலே
 பொருதிநின்ற அட்சரங்க ளைம்பத்தொன்றும்
 புகழான ஆறுதலந் தன்னில்நிற்கும்
 அருதிநின்ற அஞ்செழுத்தும் அகாரத்துள்ளே
 அமர்ந்திருக்கு மூன்றெழுத்துமதுக்குள்தானே

(53)

தானென்ற பத்துவகை தீட்சையாலே
 சாதகமாய் பிரமையென்ற விதியைத்தள்ளி
 ஏனென்ற உலகத்தி லெல்லோருக்கும்
 இமனையல்லோ பலகாரம் பண்ணச்சொன்னேன்
 கோனென்று அவனிருந்த கிலிதானப்பா
 கொல்லுதடா உலகத்திற் கூத்தனென்று
 நானென்ற தீட்சைகண்டா லிதுமெய்யாகும்
 நாதாக்கள் பேர்கொடுப்பார் நாதனென்றே.

(54)

நாதனென்ற நாதனுக்கு விதிதானுண்டோ
 நந்திநின்ற யொளிதனிலே யிருள்தானுண்டோ
 வாதமென்ற வாதிகட்கு மயக்கமுண்டோ
 வழலையுப்புக் கண்டசித்தன் மாள்வதுண்டோ
 வேதமெனுஞ் சாஸ்திரங்கள் கற்றிருப்போர்
 மேதினியில வர்களுந் தானமாய்வதுண்டோ
 பூதமென்ற ஐந்துமன மயக்கங்கண்ட
 புண்ணியர்க்கு விந்நூல்தான் புனிதமாமே. (55)

கனையெருமைப்பால் கற்பம்.

புனிதமென்ற தென்பொதிகைக் கேகுவோர்க்குப்
 புகழ்பெருகுங் காந்தமலை யடியிற்சென்று
 கனையெருமை விருட்சமதைச் சுத்திவந்து
 கண்ணதுபோ லேகதறிக் கறந்துபாலை
 இனமுடனே பீங்கானில் முன்னேவைத்து
 யீரெட்டு உருவேத்திச் சிவாயமென்று
 மனிதரென்ற மாயைவிட்டுக் கழஞ்சுபத்து
 மாதமுண்ணப் பெண்ணாசை மடிந்துபோச்சே. (56)

போச்சடா மதனுடைய ஆண்மையெல்லாம்
 பூலோக காரணமாய்ச் சித்தனென்று
 ஆச்சடா அண்டபகி ரண்டந்தாண்டி
 ஆறுவரை ஏறுதற்கு அறியலாச்சு
 மூச்சடா நந்தியிலே யொடுங்கிப்போச்சு
 மூதண்ட மதியமுதஞ் சிந்தலாச்சுப்
 போச்சடா யினியேது மவுனியாச்சுப்
 பிரமனுட கெணிதமது யில்லைப்போமே. (57)

காந்தமலைச் சீத்தரைப்பார்க்கச் சொல்லுதல்

போமப்பா மலையிலொரு கடிகையேறப்
 புத்தர்மதச் சித்தரதில் மெத்தவுண்டு
 காமப்பால் தெரிந்துலகு வேம்புதன்னைக்
 கையாத வேம்பாக்கிக் கற்பங்கொள்வார்
 தாமப்பா அவ்விடத்திற் சென்றேதானும்
 தனதாக வருவோரைப் பணிந்துபோற்றி
 நாமப்பா உங்களபிள்ளை யென்றுசொல்லு
 நாதாக்கள் வாருமென்று நலஞ்சொல்வாரே. (58)

சொல்லுவார் கையாத வேம்பின்கற்பம்
 சோதிகரு நெல்லிவெண் சாரைகற்பம்
 சொல்லுவார் கைமுறையா யுண்ணுதற்குச்
 சுகமாகத் தங்கள்கிட்ட யிருக்கச்சொல்லி
 வெல்லுவார் பொன்முள்ளிச் செடியைக் காட்டி
 மெய்யான வாதமிது விளங்குமென்று
 சொல்லுவா ரொருவருட மிருந்துதேர்ந்து
 சொற்பெரிய சித்தர்களைத் தெண்டம்பண்ணே. (59)

வியாக்கிர மரைத்தெரிசீக்கச் சொல்லுதல்

தெண்டனிடு மேல்புறத்தில் வழிநேராகத்
 தெரியாத குகைவாசல் திறக்கச்செய்து
 கண்டளவி லுட்புகுவார் நீயங்கூடக்
 கலங்காமற் போய்ப்புகுதக் காரணங்கள்
 விண்டிடவும் நாவுமுண்டோ பாவுமுண்டோ
 வெட்டவெளி யாயிருக்கு முள்ளேபாதை
 கொண்டபின்பு முனிசித்தர் தன்னைக்காண
 குருவான வியாக்கிரமரைக் குறித்துப்போற்றே (60)

போற்றப்பா அஞ்செழுத்தை யையஞ்சாகப்
 புகழ்நூத் தெட்டுருவாகிற் சித்தியாச்சு
 ஏத்தப்பா எட்டெழுத்தைப் பதினாறாக
 யிருந்தவியாக் கிரமரங்கே இனிதுகூர்ந்து
 பாத்தப்பா வாருமென்பார் பாதம்போற்றப்
 பரமரக சியங்காதி லுபதேசிப்பார்
 நூத்தப்பா யெட்டுருவில் மேலேபார்க்கில்
 நுட்பமாய்ப் படிகமென்ற கதவுகாணே. (61)

குகை காண்பீத்தல்

கதவுதனைக் கண்டாயோ மைந்தாவென்பார்
 காரணனே யுன்கிருபை கண்டேனென்றும்
 உதவிதரு மனோன்மணிதன் வாசலுக்கு
 உட்கதவு மிதுபிள்ள யென்பாரையா
 பதவிபெற்றே னென்றளவிற் றிரவுகோலால்
 பளிச்சென்று திறந்துபெரும் பாதைகாட்ட
 இதமுடனே குருபதத்தைப் பணிந்துபோற்றி
 ஏறுவாய் திகம்பரமென் றெண்ணித்தானே. (62)

எண்ணியே கடிகையொன்று சென்றாயானால்
 என்னசொல்வேன்மனோன்மணிதானிருந்தகுன்றம்
 வண்ணமுள்ள பசும்பொன்னாற் குகைதானப்பா
 மாசற்ற நவமணியைப் பதித்தவாசல்
 புண்ணியமாஞ் சித்தர்வெகு கோடாகோடி
 புகழ்பெரிய ரிஷிமுனிவ ரனந்தங்கோடி
 கண்ணும்விண்ணுங் கொள்ளாது காரணங்கள்
 கயிலாசப் பதவியிது காணுவோர்க்கே.

(63)

காணுதற்கு வட்டமடா சந்திரன்போலே
 களங்கமற்ற பீடமொன்று குகைக்குள்ளாகத்
 தோணுதற்கு என்னசொல்வேன் நடுமையத்திற்
 சொற்பெரிய மனோன்மணிதா னிருந்தகாந்தி
 பூணுதற்கு வீசுமடா மதிதான்கோடி
 புகழ்வன்னி ரவிகோடி யொளியோமெத்த
 நீணுதற்கு யிருந்தருளும் பெரியோர்தம்மை
 நீபணிந்து அவ்விடத்தில் நின்றுபாரே.

(64)

பார்க்கையிலே நாதாக்க ளுனையேமெச்சிப்
 பாதைகண்டு வந்தாயோ பொதிகைக்கப்பா
 நோக்கையிலே யெவராலு மறியப்போகா
 நுட்பமென்ற பாதைவழி நீயேகண்டாய்
 எர்க்கையிலே மனோன்மணியைக் கண்டுகொண்டு
 இதமாகச் செல்லுமென்பார் குகைக்குட்பூந்து
 பார்க்கையிலே மனோன்மணியைப் பணிந்துபோற்று
 பரமான அஞ்செழுத்தைப் பகருவாரே.

(65)

மனோன்மணியைக் கண்டது

அஞ்செழுத்தும் வஸ்துவுட கிருபைகாணும்
 அகண்டபரி பூரணத்தி லாடலாகும்
 நெஞ்செழுத்தை நினைத்திட மற்றெழுத்தோயில்லை
 நீறாகிப் போகுமடா யோகியாவாய்ப்
 பிஞ்செழுத்து ருசியாகுங் கனியுங்காணும்
 பேரான மதியமுத முண்ணலாகும்
 வஞ்சகத்தை யடித்தோட்டி யகத்தையாட்டி
 மனோன்மணிதான் பொதிகைவழி காட்டினாளே.

(66)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

காட்டினாள் செகசோதி மகிமைதன்னைக்
 கண்ணொளியாம் விண்ணொளியின் காந்திதன்னை
 ஊட்டினாள் மூதண்ட லேகியத்தை
 உட்கொண்ட போதிலே யுயரத்தூக்குந்
 தாட்டி நீ மலையைவிட்டுப் பொதிகைக்கப்பா
 தான்வருவாய் நானுமங்கே யிருப்பேன்கண்டு
 கூட்டினார் சகலசித்து முனக்குள்ளாகக்
 கூடுகிற வழிகண்டு கூறினேனே.

(67)

கூறினே னிதுக்குமுன்னே காந்தமென்ற
 குன்றினுக்கு வடிமூலை காதமுண்டு
 ஆறினே னவ்விடத்தில் நதிதானுண்டு
 அதுக்கடுத்தக் கீழ்புரத்தில் அதிசயங்கேள்
 ஊறுநீர் நச்சநீர்ப் பொய்கையொன்று
 உரைத்திடுவா ருலகரெல்லா முண்மையாகப்
 பாருநீ பாலமது மேலேயப்பா
 பண்பான நீரெமறைத் திட்டார்பாரே.

(68)

மறைத்திருந்த நீரினுட பேரைக்கேளு
 மானிடர்க்கு நச்ச நீர் விஷநீரென்றும்
 உரைத்திருந்த பெரியோர்க்கு அமுதமென்றும்
 உண்மைதரும் வழலையென்றும் வஸ்துவென்றும்
 நிறைந்திருந்த பானமென்று லகிரியென்றும்
 நீங்காத பச்சை நீர் பூநீரென்றும்
 குறைந்திருந்த யீசனுக்கு விந்துவென்றும்
 கூறுவார் மதியமுதங் கொள்ளக்கேளே.

(69)

கேளப்பா அந்நீரைக் கொள்ளுதற்குக்
 கொடியாக முன்வாமி பூசைசெய்து
 நீளப்பா யோகியென்ற விரத்தனாகி
 நீங்காத சிவகிருபை நெஞ்சில்வைத்து
 வாளப்பா சுனையடுக்க வந்துநின்று
 வாகானக் கல்லலொன்றை வாங்கிப்போட்டு
 வேளப்பா கலசத்தில் நீரைமோர்ந்து
 வினைதீரக் கொள்ளுகிற விதத்தைக்கானே.

(70)

காண்பதற்கு யிந்நீரைப் பீங்கான்றன்னில்
 கலங்காமற் காற்படிதா னிறுத்துக்கொண்டு
 ஊண்பதற்கு சிவசத்தி எழுத்தினாலே
 உருவேற்று மஞ்செழுத்தை யொருநூற்றெட்டுப்
 பூண்பதற்குப் பூரமொரு கழஞ்சிதன்னைப்
 பொடியாகத் தூவிடவே பாலாய்ப்போகும்
 வீண்பதற்கு நச்சுநீ ராயிருக்கும்
 மெய்ஞ்ஞானச் சித்தருக்கு அமுதந்தானே. (71)

மெய்யான பாலையுண்டு தேறவேணும்
 விஷமான நஞ்சையுண்டால் மாளவேணும்
 பெய்யான சீடர்களைத் தள்ளவேணும்
 புத்தியுள்ள பிள்ளைகளைச் சேர்க்கவேணும்
 பையான காந்திதரு மாசம்பத்தும்
 பாலுண்டு ஒடுக்கமென்ற சமாதிவிட்டு
 ஐயாகேள் காந்தமலை யடியிற்சென்று
 அப்பவல்லோ கனையெருமையமுதங்கொள்ளே. (72)

கொண்டாக்கா லெனைக்கண்டு கொள்வாயப்பா
 கூறுவே நினைப்போலே நீடுழிவாழ்க
 விண்டாக்கால் தெரியுமப்பா அட்டசித்தும்
 விளையாட குருவைவைத்து விளக்கஞ்செய்வேன்
 உண்டான பொருள்களெல்லா முனக்குள்ளாச்சு
 ஓகோகோ யிந்தமுறை யொருவர்கொல்லார்
 பண்டான யீசனிந்தப் படியெனக்குப்
 பக்குவத்தில் தந்ததைநான் பாடினேனே. (73)

நால்தொகுப்பு

பாடினேன் ஞானத்தில் பத்துநூறு
 பாங்காகக் குருமுடிப்பு நூறுசொன்னேன்
 கூறினே னறிவாகத் தீட்சையப்பா
 குருவாக யிருநூற்றிற் குறியைச்சொல்லித்
 தேடினேன் பூசைவிதி யொருநூறுள்ளே
 சிவகாமி மனமகிழப் பூசைசெய்ய
 ஆடினேன் பன்னிரண்டு காண்டந்தன்னில்
 ஆறாய்ந்து பார்த்தறிநீ அறிவித்தேனே. (74)

வித்தான ஆயிரத்தி யிருநூறுக்குள்
 மேன்படவே சவுமியமாம் வாதமென்று
 சித்தான காரியத்தைத் திறந்துபோட்டேன்
 திறமான சவுக்காரச் சுண்ணமாதி
 கொத்தான வயித்தியந்தா னிரண்டுலட்சங்
 கூறனேன் லட்சத்தைச் சுருக்கிப்பாடி
 முத்தாகக் கைபாகந் தேர்ந்துசொன்னேன்
 முறையாகப் பதினா யிரத்தில்தேர்ந்தே. (75)

தேர்ந்தல்லோ குணங்குறியுங் கற்பத்தோடு
 திசையான வாயிரத்துள் தெளிவாய்ச்சொல்லி
 ஆய்ந்தல்லோ உலகோர்க்கும் பூரணந்தான்
 ஆயிரத்தி யிருநூறில் விசித்துச்சொன்னேன்
 சாய்ந்தல்லோ போகாமல் நாநூறுக்குள்
 சகலகலை சேதியெல்லா மடக்கிப்போட்டேன்
 வாய்ந்தல்லோ வாதவைத் தியங்கள்தானும்
 மகத்தான யாக்கோபு விண்டிட்டாரே. (76)

தானான மணக்கோலம் இருநூறுள்ளே
 சகலசித்து மானதிந்த நூலினாலே
 ஏனான இருநூற்றிப் பதினாறுக்குள்
 இயம்பினேன் யாவையுமே வெளியதாக
 கோனான யிந்திரமந்திர சாலமெல்லாங்
 கூறினேன் சத்திசாலத்திலேதான்
 தேனாக நான்சொன்ன சாஸ்திரந்தன்னை
 திரட்டினாற் றெரியுமிந்தத் தெளிவுதானே. (77)

தெளிவான காந்தமலை காணவேணுஞ்
 சித்தரென்றால் மனோமணிதாள் சேரவேணும்
 அழியாத கற்பமுண்டு யிருக்கவேணும்
 ஆனந்த தீட்சைபத்து மறியவேணும்
 வெளியான பொதிகைவரை யேறவேணும்
 மெஞ்ஞானி யென்றுபே ரெடுக்கவேணும்
 ஒளியான நந்தியடா காணவேணும்
 ஓகோகோ உண்மையெல்லா மோ துவாயே. (78)

ஓதவே மவுனதெரி சனத்தினாலே
 உரவான பெண்ணாசை தள்ளச்சொன்னேன்
 கோதறவே கோசமொடு பீசங்காட்டிக்
 குடிகொடுக்கும் பிரமனுட விதியைத்தள்ளி
 தீதறவே கூத்தனையு மடித்தொழித்து
 தென்னிலங்குங் காந்தமலை தன்னைக்காட்டிப்
 போதவே கனையெருமை யமுதமுட்டிப்
 புனிதரெனுஞ் சித்தர்தமைக் காட்டினேனே. (79)

காட்டினேன் குகையில் வியாக்கிரமர்தானும்
 காரணமா மனோமணிதன் னிருப்புங்காட்டித்
 தீட்டினேன் பொதிகைவழி யேறுமார்க்கம்
 திடஞ்சொன்னே னேறுதற்குச் சித்தனென்று
 ஊட்டினேன் நச்சுநீ ரமுதமாக
 உண்மையுள்ள நூலினுட வகையுஞ்சொன்னேன்
 பாட்டினா லென்னவரு மென்பார்மாண்பர்
 பரகெதிக்கு வழிகாணப் பாதையாமே. (80)

கற்பமுறை

பாதை யென்ற அட்டாங்க யோகியானால்
 பார்க்கனே கற்பமொன்று சொல்வேன்கேளு
 பேதையென்று மலையாதே பொதிகைக்கப்பா
 பிரபலமாய்க் கோடியோ சனைதான்மேரு
 கோதையென்ற அரவதிலே யிடப்பாகத்திற்
 கொடுவிடமாம் வெண்சாரை வலப்பாகத்தில்
 வேதையென்ற மேருகிரி தனிலேபின்னி
 விளையாடு மிரண்டுமொன்றாய் விஷமதாமே. (81)

விஷமான அரவு ரண்டு மிணைந்துநிற்கும்
 வேதாந்தக் காமமெனும் பீடந்தன்னைக்
 குசமான யோகியரவ் விடத்திற்சென்றால்
 கொடுவிடந்தான் முழுங்கிவிடு மலமாய்ப்போவார்
 நிசமான குளிகைகொண்ட சித்தரானால்
 நிமிசத்திற் காமபீ டத்தைநீக்கி
 திசமான தீட்சையினாற் போனாலுந்தான்
 சேரொட்டா தரவிரச்சல் தேர்ந்துபாரே. (82)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

தேர்ந்துபா ராதியந்தம் நடுவுமில்லா
 தேயிருந்த காலத்தில் தெட்சணத்தில்
 சார்ந்துபார் நான்பிறந்த பின்புதொண்ணூற்
 றாரான கோடியெனுந் தரித்தார்யோகி
 ஆய்ந்துபார் சத்திசிவ னெனக்குமுன்னே
 அப்பனைத்தான் காமமெனும் பீடந்தன்னை
 நேர்ந்துபார் கொண்டுவந்தா லீசனென்ற
 நேமமென்றுசொன்னதினால்தான் சொன்றேனே. (83)

சென்றளவிற் றொண்ணூற்றாற் கோடிபேருந்
 திடம்போலே துடர்ந்து வந்தார்வடமேரென்ற
 குன்றளவில் தின்றிறந்தார் சிலபேரப்பா
 கொடுவிஷத்திற் கிரையானா ரதனிற்பாதி
 நன்றழகு காமபீ டத்தைவாங்கி
 நழுவவிட்டு மாண்டார்கள் தோஷந்தீர
 வென்றளவில் வெற்றிகொண்டு சிவன்முன்வந்து
 விமலருக்குங் காயாசங் கொடுத்தார்பாரே. (84)

காயாசங் காமமென்னும் பீடத்தன்னைக்
 கழராமற் சுத்திநிற்கு மருணகாந்திக்
 காயாச மதுவப்பா மேருதன்னிற்
 கனகமென்ற கற்பமது காமபீடம்
 காயாசம் வாங்குதற்குச் சித்தரெல்லாங்
 காமமெனும் பீடமது கொண்டுவந்தார்
 காயாசங் கொடுப்பேனான் வேதைகாணக்
 கற்பமொன்று கோடியெனுங் காலந்தானே. (85)

காலனென்ற சேதியப்பா கரன்யாசந்தான்
 காவியினாற் றுவைத்ததுணி தனக்குமாதர்
 சீலனென்று வொளித்ததுணி மெத்தவுண்மை
 செங்காவித் துணிபோட்டுத் திருட்டுவேடம்
 வாலையென்ற செபமாலை யறியாமூடர்
 மறப்பாகி பூண்டதொரு வண்டருக்கு
 நூலையென்றுங் காட்டாதே பொருட்சொல்லாதே
 நூறாண்டு தவமிருந்தும் நூல்காண்பாரோ. (86)

அகஸ்தியர் கற்ப தீட்சை 100.

89

பார்த்ததுமுன் சிவன்சொன்ன ஞானமெந்தன்
 பக்குவத்திற் சத்திவைத்த தீட்சைபத்தும்
 சேர்த்ததுமுன் மவுனமொடு யிருபத்தொன்றுஞ்
 செப்பினாரிரு பேருந் தெளியச்சொல்லிக்
 கோர்த்ததிந்த நூல்சத்தி சிவத்தினாணை
 குருவான பரஞ்சோதி கூட்டமாணை
 ஏர்த்ததிந்த நூலைவிட்டால் ஞானவாத
 மில்லையப்பா தீட்சைமுத லெவர்க்கானாலே. (87)

ஆனான தீட்சையெல்லாம் வாமதீட்சை
 யப்பனே யகாரமென்ற வஸ்துவாலே
 வானான அறிவாலே யறியவேணும்
 மற்றொருவர் சொன்னாலும் வராதுகண்டாய்
 தேனான கற்பமென்ன வாதமென்ன
 தெரிசனத்தாற் சமாதிகண்ட சித்தர்க்கெய்தும்
 கோனான சமதிநிலை யறியாமட்டை
 கொள்ளுவார் சாராயம் வஸ்துவென்றே. (88)

சாராயங் கஞ்சாவைக் குடிப்போரேபெண்
 சாண்டுகளை மூத்திரத்தைக் குடித்தால்நன்றே
 வீறான யோகதண்டைப் பிடிப்பார்மூடர்
 வீண்சண்டைப் பிடித்தாலு மெதுவுண்டாமோ
 கூறான கற்பத்தை யறியாவிட்டாற்
 கொடும்பச்சை நாபிதனைக் கொண்டுமாள்வான்
 நீறான துருசுமடா ஆதியாதி
 நிலைக்காட்டா லிந்நூல்தான் நிந்தையாமே. (89)

நிந்தையினா லோகமெல்லா மழிந்துபோச்சு
 நிலைகண்ட பெரியோர்கள் கண்டகட்டு
 மந்தையிலே மதிற்போலே வெளியைக்கட்டும்
 வழலையென்ற சவுக்காரம் வந்தவாறுஞ்
 சிந்தையினால் நினைத்தபொருட் சித்தியாலே
 தெளிவான உப்பப்பா கம்பிநீளுஞ்
 செந்தியிலே கோடியுக் முருக்கினாலுந்
 தேயாது பொறியாது நிறம்போகாதே. (90)

போகாது போகாது ஞானிசீவன்
 புகழான உப்புமந்தப் படிதானப்பா
 வேகாது வேகாது ஞானிதேகம்
 மெய்யான உப்புமந்தப் படியேயாகும்
 சாகாது சாகாது ஞானவஸ்துத்
 தானுமந்தப் படியாகு முப்பூவுப்பு
 ஆகாது ஆகாது கறியுப்பப்பா
 அவனியுள்ளோர் ஞானமந்த உப்புக்கூறே.

(91)

உப்பறியப் போகாது மனிதராற்றான்
 உலகமெல்லாம் படைத்தகர்த்தன் கனகமேரு
 செப்பறிய உண்டுபண்ணி யிருந்தவஸ்தாம்
 சிவன்கண்டு எந்தனுக்கு உபதேசித்தார்
 இப்பெரிய சித்தருக்கா யுபதேசித்தேன்
 ஏகாந்த மனோமணியாள் பூசகர்க்கும்
 கொப்பரையாந் தேங்காயின் நீரைப்போலே
 கூறினேன் மனோன்மணிநூல் நூறுதானே.

(92)

மனோன்மணியின் அருளாலே நூறாய்ச்சொன்னேன்
 வாகாக யிந்நூலை தேர்ந்துபார்த்து
 தினோமணியாந் தீட்சையிது பதினெண்பேரும்
 தேர்ந்ததெல்லா மெந்தனுட நூலினாலே
 வினோமணியாஞ் சூதமதைக் கட்டுதற்கு
 விஷமான வெண்சாரை யாலேயாகும்
 கனோமணியாம் பசைந்தமண்ணும் விண்ணுமுந்தான்
 காரணமா மனோன்மணிதன் சொரூபங்கேளே.

(93)

சொரூபமென்ற மணிசரியை கோடாகோடி
 சொல்லுவார் கிரியையயிலே யனந்தங்கோடி
 அரூபமென்ற யோகமெத் தனையோகோடி
 ஆனந்த வெள்ளமெனும் ஞானந்தன்னில்
 நிரூபமென்றே எழுதிவைக்க யேடுமில்லை
 நேர்ந்தாக்கா லஞ்செழுத்து வஸ்துவாலே
 கரூபமென்ற கருவெல்லா மிதற்குள்ளாச்சுக்
 காண்டா கெவுனமென்ற குளிகைதானே.

(94)

குளிகைசாரணை

குளிகைக்குச் சாரணையைச் சொல்வேன்யான்றான்
 குமரியெனும் நீராலே கூடலாச்சுப்
 பழுதற்றக் கள்ளுடனே மூன்றுமொன்றாய்ப்
 பண்பாகப் பிசைந்தள விலுருண்டையாகும்
 வழுவற்ற லுமத்தங் காயினுள்ளே
 வைத்தல்லோ ஏழுசீலை மண்ணுஞ்செய்து
 தெளிவுற்ற காடையெனும் புடமேசெய்யில்
 சிவசிவா சாரணைதான் சேர்ந்துபோச்சே.

(95)

சேர்ந்ததென்ன வாலையொழி மூன்றினாலே
 சிவமாச்சு மூன்றெழுத்தும் வஸ்த்துவாலே
 சார்ந்ததென்ன நகாரமொடு மகாரத்தாலுஞ்
 சத்தியுட் கூறாச்சுச் சிகாரங்கேளு
 நேர்ந்ததென்ன வகாரமொடு யகாரந்தன்னில்
 நிலைகண்ட ஆதார வஸ்துவாலே
 ஆர்ந்ததென்ன அகாரமெனு மெழுத்தினாலே
 ஆனுடனே பெண்ணுமென்று அறியலாச்சே.

(96)

அறிவதற்குப் பரஞ்சோதி முந்திமுந்தி
 அலியாச்சு அதன்பிறகு பரையுமாச்சுத்
 தெரிவதற்குச் சதாசிவனு மணியுமாகிச்
 சித்தருக்கு யீசன் மயேஸ்பரியுமப்பா
 விரிவதற்கு ருத்திரன் ருத்திரியுமாகி
 மெய்யான மாலாகி லட்சுமியுமாகித்
 திரிவதற்குப் பிரமனெனும் வாணியாகி
 செகமெல்லாம் படைத்த பரஞ் சோதிதானே.

(97)

சோதியென்ற சுழினையொடு வெளிதான்கண்டு
 துலங்கிநின்ற அண்டமெல்லாஞ் சுத்தியாடி
 வீதியென்ற வாசியுட பிலத்தினாலே
 வேதாந்த காமமெனும் பீடங்கொண்டு
 ஆதியென்ற வழலையுப்பை விருதுகட்டி
 அரன்றனக்குப் பிலன்கொடுத்து ஆண்பெண்ணாக
 நீதியென்ற மனோன்மணியாம் பச்சைவல்லி
 நிலைத்தபடி தீட்சைமுதல் ஞானந்தானே.

(98)

தானானதற்பரனார் தீட்சைமார்க்கம்
 சத்தியுட சக்கரமே சார்ந்தபூசை
 வானான யோகிகளே யருள்மெஞ்ஞானி
 வழலையென்ற முப்பூவால் வாதசித்தி
 தேனான தித்தனையுந் தீட்சையாலே
 திடங்கொண்டாலெல்லாந் தானாகும்பாரு
 வேனான வொன்றுமில்லை வினைதான்சுற்றும்
 வேறேது ரவியுப்பாம் மதியுப்பாமே.

(99)

மதியுப்பைக் கொண்டாக்கா லதுதான்கற்பம்
 மற்றகற்ப மென்றதெல்லா மற்பமாகும்
 பதியுப்பைத் தொட்டல்லோ காணவேணும்
 பார்மகனே மனதுவைத்து யென்னைப்போலே
 விதியைப்பொய் யென்றுயெண்ணித் தள்ளலாச்சு
 மெஞ்ஞான சத்திசிவ தீட்சைதானாம்
 நதியுப்பைக் கண்டவர்க்குக் கற்பமெய்தும்
 நாதாந்த மனோன்மணிதன் தீட்சைமுற்றே.

(100)

அகஸ்தியர் மனோன்மணி தீட்சை
முற்றிற்று.

